

RECULL DE PREMSA

CAP DE SETMANA

16/06/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 acceso

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

59

PRENSA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
14/06/14	CUANDO PÀMIES ES MONTALBÁN / EL PAIS (EDICION CATALUÑA)	7	1
14/06/14	MANEL FONTDEVILA PARLARÀ DE LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ AL COL·LEGI DE PERIODISTES / REGIO 7	8	1
15/06/14	Ricard Garcia Vilanova. Fotoperiodista 'freelance': "Som immunes a les imatges d'horror" / PRESENCIA	9	3
15/06/14	EL DIETARI D'EL MÓN' / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	12	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
14/06/14	ENTREVISTA A GAY TALESE, ESCRITOR: "NECESITAMOS MÁ PERIODISTAS QUE DESCONFIEEN DEL PODER" / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	14	2
14/06/14	Jeremy Paxman, L'INQUISIDOR DE LA BBC / LA VANGUARDIA (QUI)	16	1
14/06/14	20 anys / 20 autors, exposició col·lectiva que recull una mostra de 20 fotògrafs / EL PUNT AVUI (GIRONA)	17	1
14/06/14	Frank Schirrmacher (1959 2014),«UN PERIODISTA DE CUERPO Y ALMA» / ABC (EDICION NACIONAL)	18	1
14/06/14	PERIODISME REPOSAT / EL PUNT AVUI	19	1
14/06/14	LA LUCHA CONTRA EL 'PROGRAMA INTERRUPTUS' / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	20	1
14/06/14	FRANCESC VALLVERDÚ, EL SOCIOLINGÜISTA JUSTO / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	21	1
14/06/14	EL CONGRÉS DE DIRECTORS DE DIARIS DEBAT SOBRE PERIODISME ROBOTITZAT / ARA	22	1
14/06/14	RIAÑO, PREMI 'LEER'DE PERIODISME CULTURAL / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	23	1
14/06/14	EL GOVERN VALENCIÀ DESAPROVA EL RETORN PARCIAL DE CATALUNYA RÀDIO / ARA	24	1
15/06/14	YOANI SÁNCHEZ BLOGUERA CUBANA, DIRECTORA DEL PERIÓDICO DIGITAL '14YMEDIO' ¿PODEMOS HACER PERIODISMO EN CUBA QUE NO SEA DE BARRICADA" / EL PAIS (DOMINGO)	25	1
15/06/14	¿DE QUÈ VIUEN ELS TUITSTARS? / EL PERIODICO DE CAT. (ED. CAT) DOMINICAL	26	6

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
15/06/14	Maruja Torres: «JO ARA NOMÉS VULL SER UNA TORRACOLLONS» / EL PERIODICO DE CATALUNYA(MES PERIODICO)	32	2
15/06/14	TELEFÓNICA HO VOL TOT / ARA	34	1
15/06/14	SOMIEN ELS ROBOTS PERIODISTES? / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	35	2
15/06/14	JORDI ÉVOLE: ¿EL PERIODISMO TE PERMITE SER CHAFARDERO" / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	37	1
15/06/14	DANIELE GRASSO PERIODISTA COAUTOR DE 'THE MIGRANT FILES' INVESTIGACIÓ: "Els murs només serveixen per enviar la gent al mar" / ARA	38	1
15/06/14	PREMI AL PERIODISME SEDUCTOR / ARA	39	1
15/06/14	LA INTERPRETACIÓN DE LOS DATOS, TOMÀS DELCLÓS / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	40	2
15/06/14	NOSTÀLGIA DEL VELL 'NOU PERIODISME' / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	42	1
15/06/14	APRENDER A CONVIVIR CON LOS NUEVOS NEGOCIOS EN INTERNET.. Y APROVECHARLOS / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	43	1
15/06/14	L'SPOTIF Y DEL MÓN DE LES REVISTES / EL PUNT AVUI	44	1
15/06/14	20 ANYS DEL SINDICAT DE LA IMATGE A PALOL / DIARI DE GIRONA	45	1
15/06/14	MITJANS EN LLUITA EDITA UN DIARI ESPECIAL SOBRE LA CRISI DEL PERIODISME / ARA	46	1
15/06/14	KIOSKO Y MÁS CELEBRA EL TERCER ANIVERSARI AMB 250.000 USUARIS REGISTRATS / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	47	1
16/06/14	ELS MONÀRQUICS CONTRA FRANCO / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	48	2
16/06/14	ENRIQUE COSÍO CONSEJERO DELEGADO DE NPG "MÉXICO INVERTIRÁ 3.000 MILLONES EN TELEVISIÓN Y NPG QUIERE SU PARTE" / EL ECONOMISTA (ED. LUNES)	50	1
16/06/14	ENTREVISTA A JOSEP ÀNGEL GUIMERÀ, PROFESSOR DE LA UAB I INVESTIGADOR EN POLÍTIQUES DE COMUNICACIÓ. BECA JORDI PUJOL 2014: "LA POLÍTICA LA FAS O TE LA FAN; EN COMUNICACIÓ, EL MATEIX" / EL PUNT AVUI	51	1
16/06/14	FRANK SCHIRRMACHER. INFLUYENTE PERIODISTA ALEMÁN / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	52	1

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
16/06/14	A L'INTERNAUTA LI AGRADEN ELS WEBS DELS DIARIS DE PAPER F / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	53	1
16/06/14	LA FRONTERA ENTRE PERIODISMO Y FICCIÓN / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	54	1
16/06/14	MANNING DIU QUE VA FILTRAR INFORMACIÓ "PER AMOR AL MEU PAÍS" / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	55	1
16/06/14	NINFAS DE ORO 2014 / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	56	1
16/06/14	HORARIOS RACIONALES PARA LA TELEVISIÓN / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	57	1
16/06/14	VASILE CUESTIONA LA PARTICIPACIÓN DE MEDIASET EN LOS PREMIOS IRIS / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	58	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

LA CRONICA

Cuando Pàmies es Montalbán

RAMON BESA

Me imagino ahora mismo a Sergi Pàmies con el último libro de Alex Bellos para entender mejor a Brasil y poder escribir con conocimiento de causa sobre la Copa del Mundo. No concibe un artículo sin una lectura previa especializada y una buena documentación, garantía de una rigurosa praxis periodística y, al mismo tiempo, el ritual que se supone al buen contador de historias, de manera que quizá estaríamos ante la versión más fidedigna de lo que se entiende por un periodista-escritor. La mayoría de sus textos son amenos, divulgativos y pedagógicos porque se entienden bien y son fáciles de explicar, funcionan estupendamente como cita en una tertulia, reunión o seminario.

No fue casualidad que Vázquez Montalbán delegara en Pàmies cuando ambos coincidieron en EL PAÍS. La obra de Sergi se ha ido extendiendo desde entonces con tanta energía, calidad y volumen que la concesión del premio creado a partir de la muerte de Manolo es un acto de justicia personal y mérito profesional hacia el ahora colaborador de *La Vanguardia*, *Ra1* y *8TV*. Pàmies toca muchos géneros, y todos de manera afinada, al punto que en una misma edición del diario pueden aparecer hasta tres artículos suyos para después rematar la jornada con una intervención irónica en la televisión y divertida en la radio, dada su facilidad para la oratoria y su gestualidad tan expresiva.

Nunca trabajó para una sección sino que siempre fue un periodista de diario que necesita compartir la temática con los redactores y discutir la opinión con los jefes para poder defender la cabecera con los lectores, sin que la complicidad signifique rendición sino un vínculo hasta cierto punto emocional. Pàmies mejora

a sus compañeros de trabajo por su vocación enciclopédica y por una capacidad crítica no siempre entendible, ni en la competencia ni en sus propios medios, por una supuesta necesidad de compensar el tono global cuando decae en sectarismo o por un carácter tan exigente y disciplinario que a algunos les puede parecer hasta maniático.

Muchos de nosotros le guardamos un respeto reverencial por los buenos ratos vividos y la faena bien hecha, sobre todo en deportes, un espacio en el que se juntaron su *Consultorio del Doctor Culé*, las *Aventuras del Capitán Puig* con Guillem Martínez y la tira de la jornada de Jordi Clapés. Opinadores como Enrique Vila-Matas o Jordi Soler escribían al día y a la misma hora que cronistas admirables del estilo de Enric González. Pàmies se des-

La concesión del premio es un acto de justicia personal y mérito profesional

vivía igual por las figuras que por los jóvenes talentos que cazaba al vuelo como Justin Webster. Y apostaba por Empar Moliner y Daniel Vázquez Sallés. A su alrededor, bendecidos por Maese Fancelli, fuimos muy felices en los deportes de EL PAÍS.

Robert Álvarez sostiene que Pàmies es un intelectual de infancia, por querer estar junto a la noticia e indagar antes de juzgar, y elogia su sagacidad, rigurosidad, escepticismo y carácter intrépido. "Las convicciones de Sergi, hombre culto e inteligente, son tan fuertes y sólidas como su carácter", reitera Álvarez, para después subrayar su condición de "agitador cultural de categoría: sus consejos son desacomplejados y matizados con observa-

El escritor Sergi Pàmies, tras recibir el premio. / CONSUELO BAUTISTA

ciones agudas, argumentadas y con un gran sentido del humor". Sergi y Robert comparten una misma virtud: ser muy organizados no les impide saber improvisar un texto en un santiamén y solucionar el problema generado por la dichosa máquina de encargar.

Igualmente se le añora en Cultura por sus artículos y por sus crónicas en Cataluña. A Jacinto Antón le asombra la precisión de Pàmies, su facilidad para emocionar, siendo "un maestro de la

exactitud, la contención y la economía de medios". "Cuando lees a Sergi te entra un sudor frío por lo bien que escribe y porque sus ideas son redondas e inapelables. Un día contaba los minutos que se tardaba en cruzar un paso de peatones y al otro media el ancho de las aceras de Gràcia para después contarle de manera genial", insiste Jacinto. "Yo diría que en el fondo es un sentimental que somete las emociones a un orden implacable, y me remito a la manera que habla sobre la

de la caducidad del amor".

Un día Pàmies observó científicamente como un entomólogo a Antón y le definió con dos palabras: húsar y aeroplano. Sergi se llevaba muy bien con Jacinto y con Tomàs Delclós, con quien compartió crítica televisiva. "Los escritos de Pàmies sobre televisión te ayudan a mirarla", cuenta Tomàs. "No necesita demostrar ninguna superioridad intelectual sino que utiliza su capacidad de análisis y de ligar referencias imprevisibles para desmontar, tanto el aspecto elogioso como criticable, aquello que vio sin necesidad de refugiarse en adjetivos pirrotécnicos que no se justifican y con los que el lector solo sabe si a aquel señor le ha gustado o no el programa, pero no por qué".

Delclós reitera: "A Sergi le gusta la tele, aunque no le gusten muchos programas, y cuando describe sus trampas deja libre al espectador, no le reprocha que los sea. Es un telespectador de raza, muy sabio, nada previsible en los argumentos. Y, además, en las cosas que le llaman la atención te hacer ver lo que no has visto". Tomàs, Fancelli, Jacinto, Robert, quien trataba con Pàmies agradecía especialmente que entregara los originales con puntualidad, ajustados al espacio y que no precisaban de retoque alguno, siempre impecables. Nunca le dio un ataque de importancia y cuando hablaba sobre lo escrito soltaba mil argumentos no utilizados en el texto, señal de buen periodista.

A Sergi no le costó cumplir el encargo de Manolo o al menos por parte nuestra solo advertimos las muchas cosas en que se parecían, incluso su empeño en provocar una sonrisa, una cosa tan difícil como poco académica. Nada puede resultar más razonable, por tanto, que Pàmies sea el ganador del Vázquez Montalbán y por extensión que los excompañeros de EL PAÍS lo celebremos recordando los viejos tiempos, jornadas en que pensábamos que con uno de los dos haríamos una gran sección y que con ambos tendríamos el mejor diario. Felicidades, Sergi. No me perderé la próxima nota sobre el Brasil de Álex Bellos.

Manel Fontdevila parlarà de la llibertat d'expressió al Col·legi de Periodistes

REDACCIÓ | MANRESA

■ El dibuixant i humorista gràfic Manel Fontdevila (Manresa, 1965) protagonitzarà la xerrada oberta al públic que tindrà lloc el proper dimecres dia 18 de juny, a les 20.30 h, a la seu de la Demarcació de la Catalunya Central del Col·legi de Periodistes de Catalunya (Plaça de l'Om, 6, 1r), a Manresa. Manel Fontdevila ha estat notícia els darrers dies per la seva decisió, compartida per altres companys d'ofici, de deixar la revista El Jueves després que l'editorial propietària de la publicació, RBA, decidís vetar una portada en què apareixia el rei Joan Carles tras-

passant al seu fill Felip una corona plena de fems com a símbol de la delicada situació que viu la desacreditada monarquia espanyola.

L'acte, que porta per títol *Manel i les reials conviccions*, serà moderat per Gonçal Mazcuñán, president de l'entitat. L'endemà, precisament, es farà l'acte de coronació de Felip VI.

D'altra banda, la demarcació recentment constituïda es presentarà dimarts (21 h) a la biblioteca Ramon Vinyes i Cluet de Berga amb una xerrada, *Els reptes del món educatiu a Catalunya, la perspectiva d'un periodista a les aules*, a càrrec de Manel Alias.

Ricard Garcia Vilanova. Fotoperiodista 'freelance'

"Som immunes a imatges d'horror"

Recalca la importància de la víctima en tots els conflictes i, com a Síria, no s'explica el que passa per la inseguretat a l'hora de treballar però també pels costos econòmics

GEMMA BUSQUETS

● El periodista no hauria de ser la notícia. Ni ser el protagonista de la història. I, sense voler-ho, Ricard Garcia Vilanova (Barcelona, 1971) ho és, des que va estar segrestat més de mig any a Síria juntament amb el corresponsal d'El Mundo Javier Espinosa. Dimecres van rebre, amb el periodista d'El Periódico Marc Marginedas –també en captiveri sis mesos a Síria– el X Premi Internacional Manuel Vázquez Montalbán, que atorga el Col·legi de Periodistes. A l'abril, els tres ja havien rebut, a més, el premi José Couso, que lliuren els professionals gallecs. A banda, Ricard Garcia Vilanova ha estat reconegut amb el Premi de Periodisme Miguel Gil Moreno; el jurat en va destacar els valors de "compromís, honradesa i valentia" que "recorden tant" el fotoperiodista tarragoní mort a Sierra Leone el 2000. Els premis, el reconeixement dels companys, els atorguen ara una visibilitat mediàtica.

A diferència d'Espinosa i Marginedas, el cas de *freelance* de Ricard Garcia Vilanova va posar de manifest la terrible fragilitat –sense llibertat i sense sou– d'aquests professionals a l'hora d'exercir la seva feina. En aquest sentit, el fotoperiodista degà espanyol, Gervasio Sánchez, va liderar una iniciativa solidària a través de Verkami –el recull fotogràfic *Libia Close Up* dels sis mesos de Garcia Vilanova a Líbia– per tal de donar-li suport.

Tres mesos després, com es troba?

Perfectament. Tant en Marc com en Javier i jo estem tots molt bé.

Vol tornar-hi?

Vaig estar a Síria al voltant d'uns tretze mesos en diferents moments del conflicte i en diferents zones. La idea és en un futur seguir treballant en aquests països. Fa un cert temps que ho faig. Penso que és millor, i és el que m'agrada fer, invertir un

cert temps per conèixer el país; el que hi succeeix i la seva idiosincràsia pròpia. Perquè són el que fa que la història ressalti molt més i l'espectador ho compregui millor; no que hi vagis una setmana, fas el reportatge i te'n vas.

El contrari de les cobertures exprés que fan les grans empreses periodístiques quan de sobte l'atenció informativa se centra en un punt.

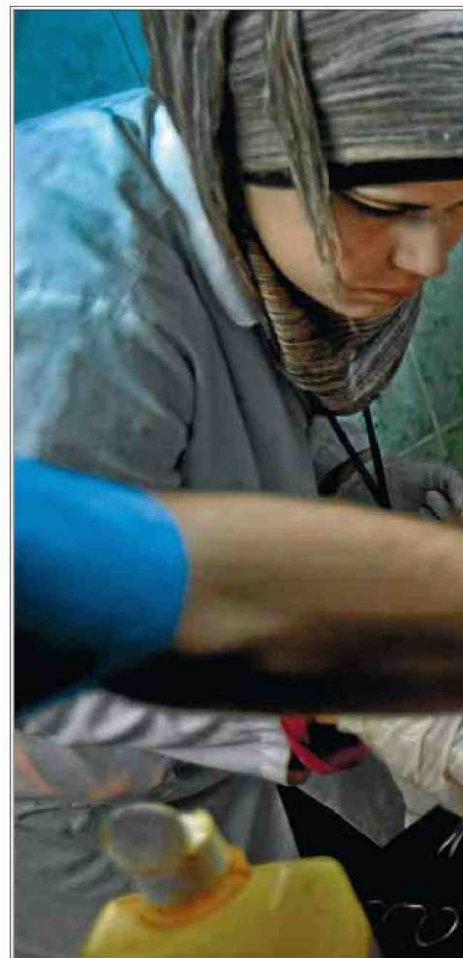
I també bàsicament perquè sóc *freelance* i no em puc permetre pagar entre 150 i 500 dòlars diaris per tenir un *fixer* [un periodista local que ajuda el corresponsal estranger a elaborar la història; també fa de guia o traductor]; és inviable per a mi, els números no em sortirien. El que faig és establir una xarxa, un vincle més personal que em permeti estar allà i treballar-hi.

Els espectadors de TV3 han pogut veure el seu treball a Sota el setge emès el 28 d'octubre del 2012 a 30 minuts. S'hi explicava molt bé la quotidianitat de la guerra.

Penso que sempre s'ha de donar més veu a la població civil, explicar la seva realitat, perquè són els més perjudicats. Quan hi ha dos bàndols, o tres o quatre, en un conflicte, el civil sempre és el que en surt més perjudicat. I precisament en aquest documental es mostrava la història del setge, del metge, de la persona que viu en el setge, que està atrapat i no pot sortir d'aquest entorn.

Tenim una imatge molt distorsionada, en part per les pel·lícules.

Molt lluny de la realitat. La gent té la idea que arribes als països en conflicte, baixes de l'avió i ja hi ha trets. Hi ha molts in-

drets, molta zona, on no passa res. De fet, en proporció hi ha més dies que no succeeix res. Potser en un mes només hi ha combats intensos dues hores durant tres dies, depèn. És diferent també si entres a Síria i et quedes en una zona propera a la frontera o entres en una ciutat assetjada. És important explicar que en aquests conflictes hi ha tres tipus de zones: l'estable, la prelínia de front i la línia on estan els combats. Hi ha molts periodistes que depèn de quina informació fan no cal que vagin a segons quines zones. En el cas dels fotògrafs o dels càmeres, en canvi, sí que hem d'entrar a la línia del front, perquè si

BIOGRAFIA

Vindicar el missatger

Ricard Garcia Vilanova (Barcelona, 1971) renega d'aquesta imatge d'heroicitat que les pel·lícules mostren dels corresponsals de guerra. Hi va arribar per temes humanitaris, fa més de quinze anys. Ha cobert conflictes com l'Afganistan, Líbia, Haití, i els últims tres anys, Síria. Les seves fotos s'han publicat a mitjans com The New York Times, The Washington Post o The Guardian

PRESENCIA 23
15..06..2014

“Crec que les imatges de duresa d’una guerra són necessàries; el difícil, sempre, és trobar l’equilibri

Foto de Garcia Vilanova presa a Alep el 16 d’agost del 2012, quan la ciutat va patir el pitjor atac registrat contra civils. La imatge recull el moment en què dos germans són atesos a l’hospital de ferides de metralla

L’informe de Reporters sense Fronteres

En l’últim informe de Reporters sense Fronteres (RSF), fet públic al febrer, l’organització va denunciar que els segrestos de periodistes van augmentar de “forma alarmant” el 2013. En total, 84 reporters van ser fets ostatges a tot el món; més de la meitat, 49, es van produir a Síria. Per a RSF,

Síria representa “l’escala d’horror”, on “la repressió sanguinolenta del règim de Baixar al-Assad i presència de grups armats islamistes d’Al Qaida” han convertit el país en un cementiri. L’informe subratlla que l’any passat va significar un canvi de tendència ja que “s’han multiplicat els segrestos

i assassinats de periodistes”. A més de Síria, RSF situa com els països més perillosos del món per a l’exercici del periodisme Somàlia, Pakistan i Mali. En aquest rànquing, a més, hi ha també Xina, Iran, Eritrea i Turquia, que continuen essent les “presons més grans del món per a periodistes”.

treballen per a mitjans i agències amb preus absolutament diferents. I això està creant una competència amb la qual es fa inviable assolir aquest tipus de costos. No dic que no hagin d’existir, perquè evidentment si ets d’aquest país pots tenir accés a determinades informacions que un periodista de fora no té. Una altra cosa és que siguis activista i estiguis donant una determinada visió, testàs posicionant.

Els costos econòmics provoquen que no sapiguem res del que passa a Síria?

Sí, sobretot a Síria, però també en d’altres conflictes als quals els *freelance* no ens hi podem desplaçar perquè els costos que generen aquestes cobertures són tan elevats que no els pots assumir.

És per la crisi als grans mitjans periodístics o realment no hi ha interès?

És un cúmul de tot. En el cas de Síria, es veu aquest desinterès informatiu, especialment perquè és un conflicte que s’ha cobert en un 90% per professionals *freelance*. I en aquest moment, el fet que a penes hi hagi *freelances* sobre el terreny provoca aquesta apagada informativa. Una altra qüestió que considero important són els pics informatius: arriba un moment que deixa de tenir interès per als mit- ➔

no hi arribem no hi ha foto, o no hi ha imatges de vídeo.

La seva situació de *freelance* [cobra per peces] durant el segrest va posar de manifest la desprotecció i indefensió que tenen, especialment pel risc que corren. S’hauria de regular?

Som els més desprotegits de la professió. Com a *freelance* també tenim un gran avantatge, que és la llibertat de decidir quan i on vas. Però per l’altra part, tens factures com tothom i cada mes, i en aquest sentit sí que estàs molt desprotegit. Els *freelance* cada vegada estem més des-

protegits. I durant tots els mesos que vaig estar segrestat a Síria, si no hagués tingut una xarxa de suport no hauria pogut resistir econòmicament. El problema és que cada vegada hi ha menys cobertura d’aquest tipus de conflictes perquè el *freelance* no es pot permetre anar-hi. Perquè t’has de finançar tu mateix, has de posar els diners abans, i després ja veuràs si els recuperes. Això crea un buit informatiu, que és el que està succeint ara, entre altres coses. Sí que hi ha un problema d’inseguretat, però també és important ressaltar un altre aspecte: la intrusió de persones, d’activistes o com en vulguis dir, que

“Hi ha un buit informatiu a Síria, on el conflicte l’han cobert en un 90% els ‘freelance’

No m'ho he replantejat mai, si val la pena o no, perquè crec en aquesta feina

La mare d'un nen de cinc anys, Yazan Gassan, mort per un franc tirador, porta el cos del menut abans del funeral
 RICARD GARCIA VILANOVA

Es jans i es produeix un buit en aquella història. Són modes informatives que van condicionades, al final, pels interessos propis dels mitjans, que poden ser econòmics, polítics o el que sigui. Hi ha un moment determinat en què aquests conflictes deixen d'existir, informativament parlant, és clar, perquè els mitjans entenen que no tenen relació amb l'actualitat o no hi volen donar la importància que realment tenen. Cal recordar que a Síria han mort més de 200.000 persones i hi ha sis milions de desplaçats interns.

I la vostra tasca és ensenyar les cares darrere aquestes xifres. La clau és humanitzar el conflicte?

Evidentment, perquè abans de periodista ets persona. I mai no has d'oblidar això.

Quins límits posa a l'hora de captar les imatges? Hi ha alguna frontera?

Sempre entenc el límit moral com si jo fos la víctima. El límit és totalment subjectiu, però en el meu cas és el que jo voldria que tinguessin si jo fos la víctima, si jo estigués allà essent fotografiat.

Què ha estat el més difícil en tots aquests anys? El patiment dels nens?

El patiment dels nens, és clar, però no és important el que nosaltres com a fotoperiodistes sentim; si estem bé o malament. És totalment irrellevant. El que de veritat importa és la gent que ha mort. Som simples transmissors de les històries. La teva missió és explicar què hi passa, què hi veus, no el que sentis. Els que s'ho passen malament són la població que està allà.

Tenim tendència a convertir en herois els periodistes de guerra...

Hi estic totalment en contra. El periodista o el fotògraf mai no ha de ser el protagonista de la història. I de fet, penso que les fotos no haurien d'anar ni signades, perquè el protagonisme i la història són de les persones que són allà.

Però hi ha un risc a l'hora de fer-les. Ha pensat si valia la pena la imatge pel risc que corria?

No m'ho he replantejat mai, si val la pena o no, perquè crec en aquesta feina. Quan treballes en una ONG veus una reacció a una acció directa; quan estàs fent treball de camp com a metge, per exemple, veus que salves vides, fas una tasca que serveix. Lamentablement la feina del periodista o dels fotògrafs és més dispersa en aquest

sentit. No té un resultat efectiu, al moment, i això si en té. Perquè és veritat que s'ha d'explicar la història. I potser entenc que el futur del fotoperiodisme en zones de conflicte és explicar les històries amb l'objectiu d'ajudar les organitzacions que treballen sobre el terreny, perquè és així quan realment les coses canvien.

Hi ha una iconografia de la guerra? Les imatges de refugiats de Capa de la guerra civil i les de Síria ens són excessivament familiars.

El problema que hi veig és que estem absolutament immunitzats a aquest tipus d'imatges o vídeos. De fet pots estar sopant a casa tranquil·lament i veus aquestes imatges i potser et crida l'atenció i et pot provocar un moment de reflexió, però no una reacció. I en aquest sentit, lamentablement, estem immunitzats.

S'ha de ser d'una manera especial per dedicar-se a aquesta feina?

No, simplement cadascú serveix pel que serveix, ja sigui un periodista a la redacció d'un mitjà o cobrint conflictes. Has de fer el que creus que has de fer i cadascú compleix la seva funció; no vol dir que siguis millor ni pitjor.

Penso que les fotos no haurien d'anar ni signades, perquè el protagonisme i la història són de les persones que són allà

EL DIETARI D'EL MÓN

Jordi Basté

Setmana de premis (Rafa Nadal, Sergi Pàmies), d'incògnites (Duran Lleida), d'exclusives (l'entrevista de 'La Vanguardia' al Papa) i el descobriment d'un noi de trenta anys que se'n va a Singapur a dirigir els efectes visuals del pròxim lliurament de 'La guerra de les galàxies'.

TONI BATLLORI

DIMECRES

Sergi Pàmies
escriptor

Memorable discurs d'acceptació el que fa Pàmies del premi Vázquez Montalbán al Col·legi de Periodistes de Catalunya al costat de Marc Margineda i de Ricardo García Vilanova. Al matí en Sergi ve al programa (on espero que torni aviat, que ja triga) i recorda les seves èpoques com a suplent de Manuel (el vaig conèixer poc i per tant em nego a anomenar-lo Manolo com tants esnobbs) Vázquez Montalbán a *El País*. En Sergi rememora el seu primer article anomenat *La venganza de Fu-Manchú* i disponible a totes les xarxes socials, escrit el 20 de maig (lloat sigui Déu) però del 1996. S'inicia amb una frase indiscutiblement culer: "La cosa començà mal". El repàs i ric perquè la mala llet d'en Sergi no ha variat en gairebé vint anys, com tantes coses del barcelonisme.

A la tarda, Pàmies, nerviós però feliç, rep el trofeu i en una escena deliciosa de pel·lícula francesa es dirigeix des del púlpit a la primera fila on hi ha la vídua de Montalbán, Anna Sallés, amb el seu educat nét. Mentre és metralletat pels flaixos dels fotògrafs, Pàmies pregunta: "Com ho hauria fet això el Manolo? I l'Anna, meravellosa Anna, li contesta: "Com tu".

DIOUS

Jordi Cardús
supervisor d'efectes visuals

Personatge fascinant. Jove d'uns trenta anys que ha viscut una llarga temporada a Vancouver i ara se'n va a Singapur. Ha estat supervisor d'efectes especials de pel·lícules de Tim Burton ("no el miris mai als ulls", li van recomanar), de la sèrie de *Harry Potter* i últimament d'*Iron Man* o de *Malèfica*.

Ara en Jordi ha fitxat per Industrial, Light and Magic, l'antiga fàbrica d'efectes especials creada per George Lucas i, entre els seus projectes, la supervisió dels efectes de la nova pel·lícula de *Star Wars*, dirigida per J.J. Abrams. Ha conegut estrelles i em fascina saber que Johnny Depp o Will Smith són dos actors amb una humanitat fora de sèrie i que ha crescut sent efectes a la mateixa velocitat que Daniel Radcliffe, al seu costat, passava de nen a adolescent i a ser "un fumador compulsiu com no he vist mai ningú". Abans d'anar-se'n m'explica que ha conegut Angelina Jolie, productora executiva de *Malèfica*, i em pronostica que abans de cinc anys guanyarà l'Oscar com a millor directora. I m'explica que a final d'aquest any s'estrenarà la seva òpera prima, *Unbroken*, i que fa pinta que serà una joia. Queda anotar.

DILLUNS

Rafa Nadal
tennista

Diumenge a la nit truco a París per gestionar una entrevista amb Toni Nadal, l'oncle i entrenador d'aquesta bèstia que es diu Rafa Nadal.

A en Toni crec que fa nou anys continuats que l'entrevisto l'endemà de finalitzar el torneig de Roland Garros. Res a veure amb estranyes supersticions que també tenim els comunicadors sinó que en Toni explica detalls que se'n escapen sobre la figura (gairebé llegendària) de Rafa Nadal. I és el primer dia que li pregunto a en Toni per aquests tics estranys i grotescos que arrossega el seu nebot en cada partit (situar dues ampolletes d'aigua d'una manera concreta al costat de la banqueta, creuar les línies de la pista sempre primer amb el peu dret, espolsar-se la terra de les dues sabatilles amb la raqueta, ajustar-se els mitjons, els calçotets, tocar-se l'espatlla esquerra i dreta, nas, orella esquerra, nas, orella dreta...). Una desmesura i una bogeria. Respon en Toni: "No m'agrada però és un ritual que li dona una pauta de concentració". Li pregunto a en Toni sobre qui exerceix de psicòleg d'en Rafa. Això li pregunto cada any, i cada any la mateixa resposta: es posa a riure.

DIMARTS

Josep A. Duran Lleida
portaveu de CIU al Congrés

Duran sempre m'ha semblat tan sobri com altiu, tan distant com sentit, tan educat com llunyà. L'he vist com a algú que mai no voldria ser amic meu suposant, que és molt suposar, que jo pensés ser amic seu.

En canvi sí que he observat que ha marcat les hores i, en moltes ocasions, l'agenda de la política catalana i que ha hagut de navegar sent un catalanista a Espanya i un espanyolista a Catalunya. Així és com ens veuen, així és com els veiem i segurament ni som així, ni són així.

Pregunto a l'entorn de Duran quants SMS i watsaps ha rebut des de diumenge al matí. Em responen hores després: "Incomptables". Des de periodistes, companys de partit, de federació... De gent que el felicitava per haver decidit deixar-ho tot, per haver plantat cara a Artur Mas o per haver plantat cara a Mariano Rajoy.

Diumenge va decidir, enmig de la voràgine, sortir a alta mar a la Mediterrània i seguir que es va preguntar per què suscita tanta animadversió quan s'ha atipat de dir a Madrid que ell és al costat de Mas i que la consulta és irrenunciable.

DIVENDRES

Henrique Cymerman
periodista

Vaig conèixer l'Henrique fa vint anys quan ell era corresponent a Jerusalem d'*El Periódico* i jo treballava a Catalunya Ràdio. Ens veiem cada any aprofitant que si no era el Maccabi de Tel-Aviv era el de Haifa i si no era el Barça era la Penya i als pavellons d'Israel ens trobàvem i xerràvem. Després s'apuntava als sopars amb aquesta estranya raça de periodistes que són els esportius.

Ara l'Henrique ha entrevistat el Papa i jo no. Quina enveja més horrible i insuportable. Sana però punyetera enveja. Això sí, m'il·lusiona felicitar-lo per antena i observar que un periodista pot liderar una trobada Israel-Palestina amb el Sant Pare com a mitjancer.

Després del programa ens explica que li va portar un petit obsequi al Papa: un rosari comprat a Jerusalem però fet amb fusta de Betlem. Com va escriure divendres l'Henrique a *La Vanguardia*, el Sant Pare li va regalar un medalló de bronze que simbolitzava l'àngel de la pau. El que no va explicar va ser la cara de sorpresa que va fer quan va veure que el Papa duia el medalló dins d'una simple i senzilla bossa de plàstic.

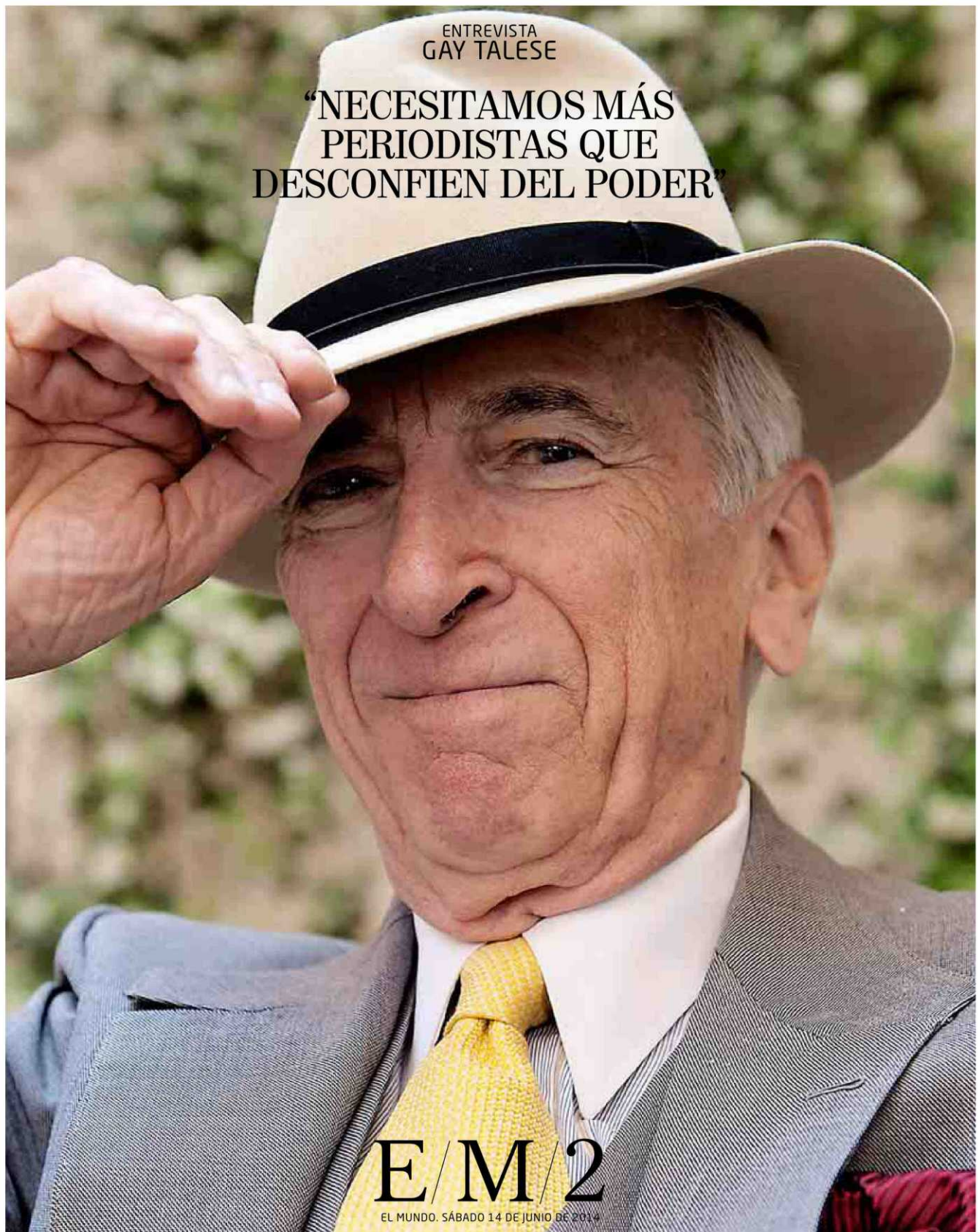
PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

El escritor de Ocean City, colaborador de medios como *The New York Times* y *The New Yorker*, reflexiona sobre el periodismo y la actividad literaria en vísperas de la aparición en España de su libro *Los hijos*, una indagación sobre sus orígenes italoamericanos

Por Eduardo Suárez (Nueva York)

Gay Talese siempre se negó a llevar encima una libreta porque no quería que la espiral le asomara por el bolsillo del traje. Reunía detalles sobre los protagonistas de sus historias y los garabateaba en los trozos de cartón con los que sus camisas volvíen del tinte. Así nacieron libros como *El reino y el poder* (1969), *Honrarás a tu padre* (1971) o *La mujer de tu prójimo* (1981). También cientos de reportajes que publicó en la revista *Esquire* o en las páginas del *New York Times*.

Esta vez Talese no toma notas en un cartón sino en una de las servilletas del bar del hotel Pierre: un entorno decadente y mal iluminado donde ha citado a su interlocutor. Luce una chaqueta oscura y una corbata a juego con el pañuelo amarillo que lleva en la solapa y agradece al camarero el detalle de traerle unos dulces que no probará. Antes de iniciar la conversación, levanta el sombrero del asiento y lo coloca boca arriba sobre la barandilla de una escalinata. Admite algo avergonzado que ya no va al gimnasio y dice que lee la prensa cada día mientras desayuna en su domicilio del Upper East Side.

Pregunta.— Usted llegó al periodismo a través del béisbol. ¿Cómo ocurrió?

Respuesta.— La culpa de todo la tuvo la II Guerra Mundial. El Gobierno racionó la comida y la gasolina y los equipos de béisbol no pudieron hacer sus pretemporadas en Florida. Así fue como los Yankees vinieron a entrenar a unos kilómetros de mi pueblo y conocí a los periodistas que llegaron con ellos. Hoy los periodistas deportivos visten como camioneros. Pero entonces eran muy elegantes y enseguida me enamoré de su *glamour*. Me pareció que aquel era un trabajo magnífico porque podías ir gratis a todos los partidos y te pagaban por escribir. Con 14 años, empecé a publicar artículos sobre mis colegas del instituto en el semanario local.

P.— ¿Recuerda su primer jefe en aquella publicación?

R.— Como si estuviera aquí sentado. Era un señor mayor con planta de patricio que siempre llevaba pajarita y se daba un aire a Thomas Jefferson. Había nacido en Seattle y era un caballero. Yo escribía mis artículos por la noche y se los deslizaba al día siguiente por debajo de la puerta. Al volver del instituto, me los devolvía con unas correcciones a lápiz. Aprendí mucho de él.

P.— El libro que ahora publica en español se titula *Los hijos* y son unas memorias familiares donde explora sus orígenes italoamericanos. ¿Cuándo se dio cuenta de que no era como los demás niños?

R.— Muy pronto. La inmigración siempre ha sido la historia más interesante de Estados

"Nunca olvidaré la impresión que sentí al entrar en una redacción. Cientos de periodistas fumando, hablando por teléfono, aporreando sin parar sus máquinas de escribir. Parecía una película"

Unidos. Miles de personas que intentaban aprender a vivir de un modo distinto y que no se sentían bienvenidas en este país. Es algo que sigue ocurriendo hoy. Uno intenta sobrevivir como un extraño en un lugar al que le gustaría llamar su hogar.

P.— Experiencia dura para los hijos de esos inmigrantes.

R.— Lo es porque uno se ve obligado a mirar con desprecio a sus padres para salir adelante. Uno se avergüenza porque ellos dejaron su país de origen para dar a sus hijos una vida mejor. Pero no hay otro camino que repudiar lo que son y lo que representan para integrarse del todo en la sociedad. Uno tiene que ser menos extranjero. En ese proceso se convierte en un extranjero para sus padres y sufre mucha angustia.

P.— ¿Es lo que le ocurrió?

R.— Mis padres eran un poco distintos. Nunca hablaron italiano en casa porque nunca quisieron ser italianos. No venían de Roma ni de la Florencia del Renacimiento. Venían de la pobreza del sur profundo: Sicilia, Calabria, el sur de Nápoles. Allí no había nada para ellos y por eso se fueron. El problema llegó durante la II Guerra Mundial, cuando la Italia fascista se alió con Hitler. Fue entonces cuando empecé a preguntarme quién era. Es algo que todos nos deberíamos preguntar.

P.— ¿Es más difícil escribir unas memorias familiares que una obra de ficción?

R.— Es muy difícil porque uno debe ajustarse a la verdad. Uno debe acumular el mayor número de detalles: la atmósfera, el color de los edificios, la apariencia de los rostros de la gente... Esas cosas llevan mucho tiempo. Una novela puede transcurrir en Madrid o en Mongolia. Unas memorias no. Por eso viajé a Italia, leí varios libros en la biblioteca vaticana y contraté un intérprete para ayudarme en mi investigación.

P.— ¿Es más difícil escribir sobre uno mismo o sobre los demás?

R.— Sobre uno mismo. Uno tiene que imaginar que está sentado al otro lado de la sala para hacerse una idea de qué pinta tiene. Uno tiene que tener doble personalidad, salir de sí mismo y convertirse en otra persona para analizar su conducta y la de sus padres. Es un proceso que requiere un cierto sentido de aislamiento y que puede ser muy doloroso.

P.— ¿A sus padres les gustó que se hiciera periodista?

R.— El problema era que no podía ser sastre como mi padre y que mis notas no me permitían estudiar Derecho o Medicina. Ser sastre no es muy distinto de ser periodista. Ambos le toman la medida a otras personas para sobrevivir. Mi única cualidad tenía que ver con mi condición de forastero:

"La inmigración siempre ha sido la historia más interesante de EEUU. Uno intenta sobrevivir como un extraño en un lugar al que le gustaría llamar su hogar"

sentía curiosidad por los demás. Mis artículos en aquel semanario local me dejaron la impresión de que podía ganarme la vida así.

P.— Al graduarse empezó a trabajar como chico de los recados en el *New York Times*. ¿Recuerda su primer día en la redacción?

R.— Por supuesto. Un amigo de la universidad me dijo que fuera a ver a su primo Turner Catledge, que era director adjunto del periódico. Me puse un traje, subí a un autobús y me presenté a una de las recepcionistas. Nunca olvidaré la impresión que sentí al entrar en la redacción. Cientos de periodistas fumando, hablando por teléfono y aporreando sin parar sus máquinas de escribir. Parecía una película. Al llegar al despacho de Catledge, le dije el nombre de su primo y no sabía quién era. Me dijo que le dejara mi nombre y mi teléfono a su secretaria y me despidió. Pensé que nadie me llamaría. Pero dos semanas después sonó el teléfono y me ofrecieron un empleo.

P.— Fue un golpe de suerte.

R.— No sólo suerte. Lo más importante que puede hacer un periodista es presentarse en cualquier lugar. Si hubiera escrito una carta o hubiera llamado por teléfono, nadie me habría dado ese empleo. Se lo suelo decir a cualquier joven reportero. Es muy importante presentarse en un sitio y transmitir una buena impresión. Demostrar que eres una persona respetable y no un terrorista callejero.

P.— ¿Cómo logró publicar su primer artículo?

R.— Al principio era una especie de camarero. Les llevaba mensajes a los periodistas y bajaba a por bocadillos o a por café. Pero en mis ratos libres paseaba por la ciudad y hablaba con la gente y poco a poco empecé a escribir historias. Alguno de mis colegas me ayudó.

P.— Le enviaron a Albany como corresponsal político y la cosa no terminó bien. ¿Cuál fue el problema?

R.— Era un trabajo muy tedioso. Los políticos elaboraban decenas de leyes y yo no tenía tiempo para explicar bien por qué esas leyes eran importantes para mis lectores. Eran noticias breves y burocráticas y hacía lo posible por no firmarlas. No quería ver mi nombre en artículos tan malos. A mis jefes mi actitud no les gustó y me enviaron a la sección de obituarios. Se suponía que aquello era un castigo pero yo me lo pasé muy bien. Me encantaba escribir sobre personas interesantes y el horario me dejaba tiempo libre que aproveché para elaborar artículos más largos para *Esquire* y para el dominical del *New York Times*.

P.— Uno de sus jefes favoritos fue Harold Hayes de *Esquire*.

"Siempre he sido muy sensible. Al escribir sobre un asunto, intento elegir el lenguaje correcto. Uno puede ser a la vez sincero y elegante y encontrar formas sutiles de decir cosas difíciles"

R.— Era un periodista magnífico y siempre estaré en deuda con él por lo que hizo por mí. Al escribir mi célebre artículo sobre Frank Sinatra, me envió a Los Ángeles a un hotel de lujo y unos días después le llamé para decirle que las cosas no iban bien. Nadie quería hablar conmigo y le propuse mudarme a un hotel más barato o volverme a Nueva York. Me dijo que me quedara y la factura salió por unos 4.000 dólares: una cifra que hoy rondaría los 30.000. Se la jugó por mí y le salió bien.

P.— Y eso que ni siquiera logró hablar con Sinatra.

R.— No. Pero habló con gente que me contó cosas muy interesantes. Los famosos pueden tener algunas manías. Pero basta hablar con ellos unos minutos para darse cuenta de que en el fondo son gente normal.

P.— Usted presume de que no hay nadie de quien haya escrito que no quiera volver a verle. ¿Cómo se las arregla?

R.— Siempre he sido muy sensible. Al escribir sobre un asunto difícil, intento elegir el lenguaje correcto. Uno puede ser a la vez sincero y elegante y encontrar formas sutiles de decir cosas difíciles. No es necesario cargar las tintas. Hay reporteros que escriben como una sierra eléctrica. A mí esas cosas no me gustan y nunca las hice. Tampoco he usado nunca fuentes anónimas. Conviencia a mis interlocutores, les seducía, hacía cualquier cosa por que aparecieran con su nombre en mis artículos. La gente casi siempre está dispuesta a hablar.

P.— ¿Cómo se las arreglaba para convencerles cuando no era un periodista famoso?

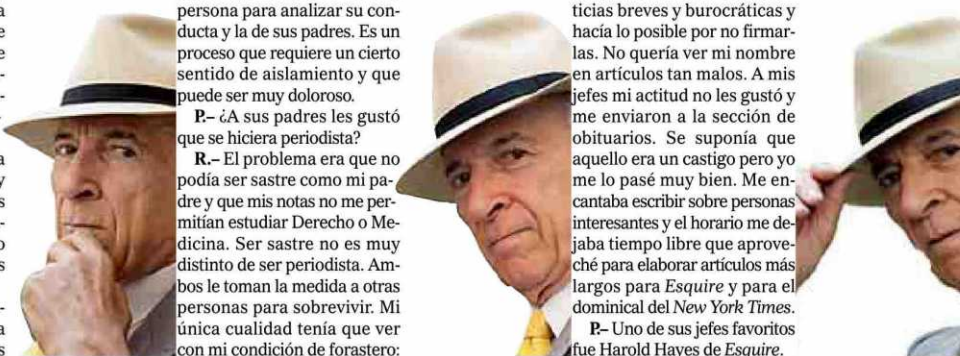
R.— Les convencia de que era una persona respetuosa y sincera de la que se podían fiar. Esas cosas no se pueden fingir.

P.— El periodismo lleva años en crisis. ¿Hay algo que los periodistas podamos hacer mejor?

R.— Hoy los periodistas no hacen bien su trabajo. Les falta imaginación y olfato para saber dónde están las buenas historias. Dependen demasiado de los políticos y los políticos les ofrecen una versión interesada de la realidad. Los periodistas están ahí para ayudar a sus lectores a comprender mejor la realidad y no para tragarse la propaganda del Gobierno.

P.— ¿Qué consejo le daría a un joven reportero?

R.— Le diría que debe aspirar a ofrecer una perspectiva distinta de la realidad. Hoy todos los periodistas hacen lo mismo. Cubren el Senado o la Casa Blanca y corren detrás de los poderosos. Están demasiado cerca del poder económico, político o militar. No son suficientemente radicales, escépticos o independientes. A menudo se creen la basura que les cuentan. Necesitamos más periodistas que desconfíen del poder.

CÍNIC I ASTUT, LES SEVES PREGUNTES
INCISIVES HAN ESTAT DURANT
UN QUART DE SEGLE EL TERROR
DELS POLÍTICS DEL REGNE UNIT

L'inquisidor de la BBC

RAFAEL RAMOS
Londres

És difícil resistir la temptació de comparar Jeremy Paxman amb el legendari periodista de la CBS Walter Cronkite, aquell que va donar al món la notícia de l'assassinat de Kennedy, de la conquesta de la Lluna i la dimissió de Richard Nixon. Però en realitat té tantes o més coses en comú amb temibles inquisidors com Diego de Deza i Tomás de Torquemada, i amb gladiadors romans com Marcus Atilius, Carphorus o Comodus.

Encara que de còmode no en té res el gran gladiador de la premsa britànica, l'inquisidor de la BBC. Sens dubte, no per als polítics d'aquest país, que durant un quart de segle l'han vist més aviat com un terrorista del micròfon, el més combatiu, el que els feia les preguntes més agressives i no els deixava sortir per la tangent o pixar fora de test. Però el que era un malson per a les seves víctimes, resultava memorable per als espectadors.

Qui no el pot veure ni en pintura, per exemple, és l'exlìder con-

Jeremy Paxman, que als 63 anys ha deixat de presentar i dirigir el programa informatiu de la BBC 2 *Newsnight*, que totes les nits de dilluns a divendres analitza les notícies del dia i entrevista alguns dels seus protagonistes. Més ben dit, els sotmet a un tercer grau.

El mític periodista explica que de vegades li venien ganes de dir

jeremy paxman

als espectadors: "Avui no ha passat cap cosa digna de menció, així que els proposo que se'n vagin al llit, i jo també". Diuen els seus crítics, que són tants com els seus admiradors, que en els últims temps estava massa passota, com si hagués deixat de creure en el que feia, que l'escepticisme s'havia convertit en un absolut cinisme.

En una entrevista, va permetre que el comentarista del *Daily Telegraph* Peter Osborne es referís tres vegades a un portaveu de la Comissió Europea (Amadeu Altafaj Tardio) com "aquest idiota de Brussel·les", i fins i tot va fer l'efecte d'encoratjar-lo. En altres ocasions, semblava haver perdut una mica l'agressivitat marca de la casa, i donar per bones respostes d'allò més insípides. La decisió de no dedicar un programa als abusos sexuals de menors per la mort del discjòquei Jimmy Saville (una altra estrella de la BBC) no va ser el seu moment més estel·lar.

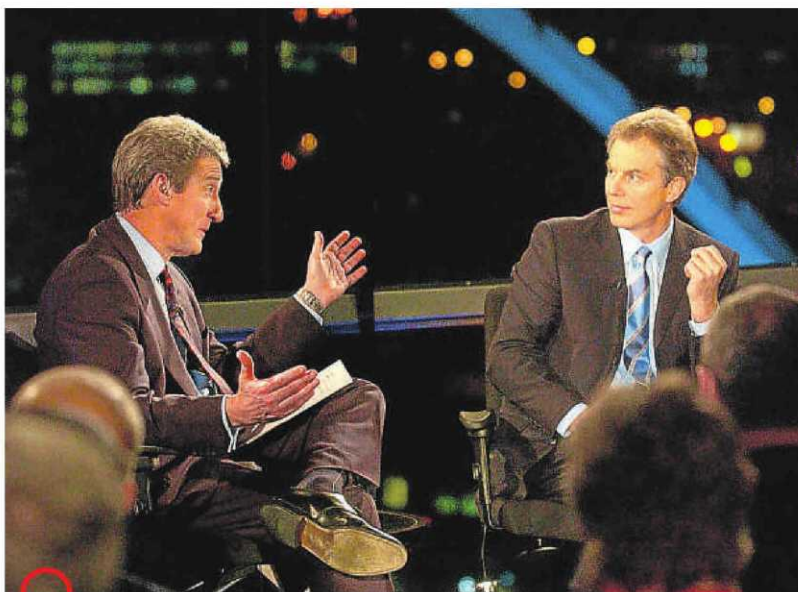
Paxman no diu que aquesta sigui la raó per la qual s'ha tallat la cua, però reconeix que estava frustrat amb l'escassa categoria dels polítics i les dificultats per trobar convidats de nivell intel·lectual. També amb la pèrdua d'independència de la BBC, amb el declivi de la professió periodística en general, l'adquisició dels mitjans per grups de poder perquè defensin els seus interessos, la substitució de les notícies tradicionals (investigades, corroborades, analitzades, editades i ben escrites) pels canals 24 hores i el Twitter.

**En una ocasió
va fer tretze vegades
seguides la
mateixa pregunta
a Michael Howard**

**Lamenta la pèrdua
d'independència de
la BBC i la categoria
cada vegada menor
de la classe política**

servador Michael Howard, a qui va fer una vegada en directe tretze vegades la mateixa pregunta. O l'alcalde de Londres Boris Johnson, que li va etzibar que per què no es dedicava a "un ofici seriós en comptes de torturar els polítics". O el primer ministre David Cameron, que va comentar que "per ser cridat per una *primadonna* que cobra més del que es mereix, no vaig a la tele sinó que fitxo per un equip de la Premier League".

Cameron, Johnson, Howard i tota la resta de la fauna política del Regne Unit ja no hauran de suportar més l'estil agressiu i desvergonyit dels interrogatoris de

En acció. Jeremy Paxman a l'estudi de la BBC durant una entrevista que va fer a l'ex-primer ministre Tony Blair

JEFF OVERS / GETTY IMAGES

Sense por. "No s'ha de tement que t'acomodin i fer el que has de fer al marge de les repercussions"

Newsnight ha perdut gairebé mig milió de la seva audiència.

Conegut col·loquialment com a Paxo, l'interrogador de la BBC viu en un petit poble del comtat d'Oxfordshire amb la seva dona (productora de televisió) i els seus tres fills.

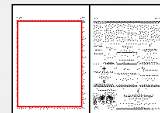
Va néixer a Leeds, fill d'un oficial naval, i va estudiar Literatura Anglesa a la Universitat de Cambridge. Es va presentar com a candidat comunista a delegat de curs, però va evolucionar, primer al socialisme i després al rebuig de totes les ideologies. Nega ser *antiestablishment*, perquè durant molt de temps ha estat guanyant un sou de més de cent mil euros al mes, i un germà seu és diplomàtic de carrera i ha estat ambaixador a Madrid.

El seu millor amic és l'escriptor Robert Harris. "No vull pertànyer a cap club que m'accepti a mi com a soci", és una de les seves frases favorites. Tota la seva carrera l'ha fet a la BBC. Primer a l'emissora de ràdio de Brighton, per arribar després a protagonitzar programes com *Panorama*, *News at Six* o *Breakfast Time*, i durant tres anys va cobrir el conflicte de l'Ulster des de Belfast.

Des del principi fins al final d'aquest viatge va desenvolupar l'astúcia periodística i aquest estil llaúrid però explosiu que el caracteritza i que l'ha dut a la fama. "La clau -explica- és no tenir por que t'acomodin. Fer el que has de fer, al marge de les repercussions. He vist passar desenes de directors generals i caps d'informatius, però jo he continuat al meu lloc fins que he decidit anar-me'n".

I fins al final de la seva vida professional ha preparat les seves entrevistes sempre de la mateixa manera, repetint-se a si mateix: "No em puc deixar enganyar per aquest cabró mentider que tindrà davant".

L'agenda

GIRONA

- ▶ 17.00. Museu del Cinema. Projectió de la pel·lícula d'animació *Les tres bessones*.
- ▶ 11.00. Museu d'Art. Taller familiar de caplletres.
- ▶ 12.00. Visites familiars a la Casa Masó, tots els dissabtes i diumenges, fins al 29 de juny. Reserva prèvia al telèfon 972 413 989 o a servei.educatiu@rafael-maso.org.
- ▶ 18.00. Plaça Nova. Festival infantil amb cançons, balls i contes, a càrrec de Jordi Toniatti.
- ▶ 11.00. Biblioteca Lluís Barceló Bou. Taller d'astronomia: *Contes estrellats*, a càrrec d'Alexandre Bonaniti.
- ▶ 11.00. Biblioteca Mercè Rodoreda. L'hora del conte: *Gripau babau*, a càrrec de la Cia. La Sal.

Sardanes

CAMPDEVÀNOL

- ▶ XVI Aplec de la sardana. 11.30 i 16.30. Pl. Anselm Clavé. Audició de sardanes amb les cobles Ciutat de Girona, Principal d'Olot i el Tres Vents. Al migdia, dinar popular.

LLORET DE MAR

- ▶ 22.30. Plaça de la Vila. Audició de sardanes amb la Bisbal Jove.

PALAMÓS

- ▶ 15.00. Esplanada del Port. 70è concurs de colles sardanistes amb la cobla Amoga.

Circ

MIERES

- ▶ Festival l'Hora Malva. 15.00. Obertura del festival.
- ▶ 16.00. Taller infantils.
- ▶ 17.30. Espectacle *El petit gran cabaret* amb Rui Macedo.
- ▶ 18.30. Espectacle *Panxeta bona*, amb la Cia. Mabsutins.
- ▶ 19.00. Concert a càrrec Bona Flaire (folk-rock).
- ▶ 20.30. Espectacle *Circo Cabaret Malva*, amb Cia. Circolate. La paya s.a., Piccola i plom, Dulce Duca, Telatramas, Argila Troupe.
- ▶ 22.00. Sopar popular.
- ▶ 23.45. Àrea Gírcola Música en viu: El Cigarrito de después (rumba); Freak Fandango (folk, gypsy, balkan, punk); Tercera Clase (punk-rock, versions); i Neutro (punk-rock).
- ▶ 02.00. Àrea Trompeta de la Mort: Kingmaior (roots); Pulmon (beatbox, beats); Onebass (scratch, electrowing); i Sanse (dubstep, drum'n'bass).

Teatre

FLAÇÀ

- ▶ 19.00. Casal. *Els meus marits m'enganyen*, a càrrec del grup de teatre Montilivi.

GIRONA

- ▶ Els Tallers del Galliner. 18.00. Sala La Planeta. *Entre iguals i diferents*, a càrrec de Joves Plus dirigits per Elies Barberà i Marta Montiel.
- ▶ 19.10. *Re-birthing*, a càrrec del Cos i (graduati) de Ferran Joan-miquel.
- ▶ 19.35. *No tinc res a dir*, a càrrec de Joves A de Pere Hosta.
- ▶ 20.05. *Xocolata desfeta*, a càrrec de l'Aula de Teatre Groc Llimona de Marta Rius.
- ▶ 20.35. *Reakció*, a càrrec de Joves D de Cristina Matas.
- ▶ 21.05. *Focs*, a càrrec dels Joves E de Silvia Escuder.

- ▶ 21.40. *PusMan*, a càrrec de Joves C de Marta Corral.
- ▶ 22.30. *El Cos*, a càrrec de Veu i (graduati) d'Emma Bover.
- ▶ 23.00. Pati Casa de Cultura. Festa de final de curs.

OLOT

- ▶ 20.00. Orfeó Popular Olotí. *Cartes d'amor*.

SALT

- ▶ 18.00 i 21.00. Teatre de Salt. *El crèdit*, de Jordi Galceran, amb Jordi Bosch.

SANTA CRISTINA D'ARO

- ▶ 22.00. Espai Ridaura. *Valga'm Déu* quina família.

Conferències

BEGET

- ▶ 18.30. Església de Sant Cristòfor. *Les campanes de la Vall de Camprodon. L'exemple de Beget*, a càrrec de Xavier Pallàs Mariani, musicòleg i director de l'Escola municipal de música d'Olot.

BORDIS

- ▶ 19.00. Casal. *Conceptes bàsics sobre el capitalisme i Alternativa al capitalisme imperialista per als PPCC*, a càrrec de Josep Manel Busqueta (seminari Taita). Dins el cicle de xerrades *Co-nexim per decidir*.

FIGUERES

- ▶ 19.00. Galeria d'art El Claustre. Conferència *Edvard Munch: descens al país de la foscor*, a càrrec de J.F. Campo, doctor en Medicina i Cirurgia per la Universitat de Salamanca, especialista en Medicina Interna. Dins el cicle *Art i malaltia. Una mirada a la malaltia a través de la pintura*.

GIRONA

- ▶ 11.00. Auditori Josep Irla. *Síndrome de Fatiga Crònica: situació i tractaments actuals*, a càrrec de Joaquim Fernández Solà, especialista en Medicina Interna, cap de la Unitat de SFC de l'Hospital Clínic de Barcelona.

OLOT

- ▶ 19.00. Arxiu Comarcal de la Garrotxa. *Camp artístic, processos culturals i dinàmica sociopolítica a Olot durant la II República*, amb Narcís Selles Rigat.

PALAFRUGELL

- ▶ 19.00. Museu del Suro. Conferència *Treballant el suro: les famílies sureses*, a càrrec de Cristina Borderías, doctora en Història Moderna.

RIUDELOTS DE LA SELVA

- ▶ 11.00. Sala polivalent de l'Ajuntament. Xerrada *Alimentació ecològica i salut*, a càrrec de Marc Batallé, nutricionista, naturopata i cuiner.

Jornades

BESALÚ

- ▶ XII Jornades d'arqueologia de les comarques gironines. 09.30. Hospital de Sant Julià. Comunicacions.

11.30. Comunicacions.

- ▶ 16.00. Visita als principals monuments arquitectònics de Besalú i inauguració de l'exposició temporal *Besalú i l'arqueologia: una història centenària*.

PALOL DE REVARDIT

- ▶ 20è Aniversari del Sindicat de la Imatge UPIFC. 10.30. Castell. Acte de benvinguda a càrrec de Jordi Xargay, alcalde Palol de Revardit i president del Consell Comarcal del Pla de l'Estant, i de Pere Monés, secretari general del Sindicat de la Imatge UPIFC.
- ▶ Durant tot el dia, als jardins del castell, gran mercat de la fotografia.

Gatos Locos, en acció ■ WWW.GATOSLOCOSROCK.COM

Gatos Locos porten el 'rock & roll' clàssic a Mariscal

La històrica banda catalana de rock & roll Gatos Locos actuarà aquesta nit a la sala Mariscal de l'Estartit (23 h), amb els empordanesos Under Rabbit. Fernando Lavado, David Lluç i Santi Lluç completen l'actual formació de Gatos Locos, un grup amb més d'un quart de segle d'història que ara presenta un nou treball, *No más lágrimas*.

- ▶ Durant tot el dia, sales del castell, passí d'audiovisuals.

- ▶ Tot el dia. Sala 2 d'exposicions del castell. L'ofici d'informar, de Ricard Garcia Vilanova.

- ▶ Durant tot el dia. Sala gran del castell. 20 anys / 20 autors, exposició col·lectiva que recull una mostra de 20 fotògrafs: Josep M. Alguesuari, Pilar Aymerich, Arnau Bach, Pepe Baeza, Sandra Balsells, Javier Bauluz, Consuelo Bautista, Clemente Bernard, Carlos Bosch, Joan Colom, Paco Elvira, Eugeni Forcano, Antonio Gálvez, Joan Guerrero, Fernando Moleres, Txema Salvans, Gervasio Sánchez, Tino Soriano, Joan Tomàs, Anna Turbau.

- ▶ Durant tot el dia. Passadís del castell. Col·lectiva del Pla de l'Estant, exposició de fotògrafs de la comarca.

- ▶ 10.40 a 11.10. Xerrada *Viatjar, fotografies i històries*, a càrrec de Tino Soriano, fotògraf de topoperiodisme i viatges.

- ▶ 11.10 11.30. Presentació de l'Agenda de la Imatge núm. 64 dedicada a Paco Elvira, filla de l'autor i Lluís Salom, director de L'A.

- ▶ 11.30 a 12.15. Xerrada *Desvelados*, a càrrec de Clemente Bernard, fotògraf i cineasta.

- ▶ 12.15 a 13.00. Xerrada de David Couso i passí del documental *Una mosca en una botella de Coca-Cola*.

- ▶ 13.00 a 14.00. Xerrada *Educar o ensenyar fotografia?*, a càrrec d'Eduard Bertran.

- ▶ 14.00 a 16.00. Als voltants del castell. Dinar popular.

- ▶ 16.00 a 17.00. Xerrada *Fragments de realitat*, a càrrec de Joan Guerrero, fotoperiodista.

- ▶ 17.00 a 17.45. Presentació del *Codi de bones pràctiques* del sindicat. Hi intervindran Stefano Buonamici, secretari d'acció cultural del Consell Directiu i Lluís Salom, secretari d'organització.

- ▶ 17.45 a 19.30. Passi del documental *Vencidors*. Presentació d'Aitor Fernández, productor i director.

- ▶ 19.30. Cloenda.

- ▶ 19.00. Escolles Velles. Inauguració i vernissatge de l'exposició *Buscant la Llum*, de M. Gorette Soler.

- ▶ 19.00. Inauguració del Col·lectiu.

COLERA

- ▶ 19.00. Al costat del Pont de Sant Feliu. Inauguració d'El Museu d'esdeveniments interconnectats, de Noah Rose.

LLANÇÀ

- ▶ 19.00. Sala d'actes de la Casa de Cultura. Inauguració de l'exposició temporal *Un recorregut en el temps*, de Llançà i presentació del documental històric *Els iberics i els romans a Llançà*, de Jaume Simon.

OLOT

- ▶ 12.00. Fonts de Sant Roc. Inauguració del projecte *Strange Terrain*, d'Aideen Barry.

PALAFRUGELL

- ▶ 19.30. Museu Can Mario. Inauguració de les exposicions d'escultures *Villèlia*, creador de móns onírics, de Moisès Villèlia; *Perfils crítics*, de Pedro Saralegui.

- ▶ 19.30. Museu Can Mario. Sala Empordà. Inauguració de l'exposició *Invisibles*, de Lluís Blanco.

TORROELLA DE MONTGRÍ

- ▶ 19.30. Galeria Michael Dunev Art. Inauguració de l'exposició *Paper*, de Joaquim Chanco.

Presentacions

CALONGE

- ▶ 19.30. Sala Fontova. Presentació del projecte d'investigació per curar l'Àtazia de Friedreich.

FIGUERES

- ▶ 13.00. Museu del Joguet. Presentació del llibre *Herbari. Viure amb les plantes*, de Daniel Clement i Ferran Zurriaga.
- ▶ 20.00. Seu Social Amics del Castell de Sant Ferran. Conferència i presentació del llibre *Juan Prim, de Reus a la calle del Turco*, a càrrec del coronel Fernando Mollà, autor del llibre.

LA BISBAL D'EMPORDÀ

- ▶ 12.00. Mundial. Presentació del recull d'articles periodístics *Homenatge a Manolo Vázquez Montalbán*.

L'ESCALA

- ▶ 20.00. Llibreria Vitel·la. Presentació del llibre *Dies de frontera*, de Vicenç Pagès. Hi intervindran Margarita Vidal, filòloga i l'autor.

OLOT

- ▶ 18.00. Can Trinchera. Presentació del llibre *Nats, nació i maldant per ser el que som*, d'Andreu Soler.

Donació de sang

LA BISBAL D'EMPORDÀ

- ▶ 10.00 a 14.00 i de 16.00 a 20.30. Sala El Mundial.

Solidaritat

GIRONA

- ▶ 10.00 a 14.00. Plaça Santa Susanna (Davant l'Església del Mercadal i del Museu del Cinema). Càritas: Llibres solidaris i recollida d'aliments.
- ▶ 17.00. Plaça Independència. Desfilada benèfica *Somnis i Tendències*.

Diversos

BANYOLES

- ▶ Durant el dia. Biblioteca Comarcal del Pla de l'Estant. *Fem memòria dels oficis antics*, digitalització de fotos per reconstruir la història viva del país. Fins al 30 de juny.

BANYOLES

- ▶ 1e Fòrum per a dinamitzadors de lectura i lectors. 10.00. Museu Darder. Inauguració de l'acte a càrrec de Carme Fenoll, cap del Servei de Biblioteques de la Generalitat. Moderat per Guillem Terribas.
- ▶ I tot seguit. Hotel l'Ast. Dinar i cafè-teràlia amb l'escriptor i editor Oriol Ponsati-Murà, autor de *Totes les estacions de França*, premi Just Casero de novel·la curta 2013.

BREDA

- ▶ 22.00. Plaça de la Vila. Sortida de la 3a marxa nocturna *Lluna de Breda*. Inscripcions, a partir de les 20.00.

ESTANYOL

- ▶ 11.00 a 14.00. Local social. Creixement personal i meditació a càrrec de William Van Marsenille. Cal inscripció prèvia.

GIRONA

- ▶ 10.00 a 13.00. Carrer Ramon Muntaner (Sant Narcís). Dia Mundial de tricotar.

- ▶ 21.00. Centre cívic Sant Narcís. 5a Buti-Nit Sant Narcís.

GIRONA

- ▶ Milestone Project. 10.00 a 14.00. Bolit La Rambla. Taller *Ànima*, amb Sam3.
- ▶ Durant tot el dia. Diferents espais de la ciutat. Art urbà.
- ▶ Durant tot el dia. Centre cultural de la Mercè i als Jardins de la Mercè. Exposicions d'art urbà i pensament.

GIRONA

- ▶ Setmana del Cor. 08.30. Marxa cor fort amb el suport tècnic del GEIEG. Itinerari curt de 7 km. fins a la Font del Ferro. Itinerari llarg de 15 km. pujada a St. Miquel. Inscrpció el mateix dia de la marxa.

LA CELLERA DE TER

- ▶ Caminada nocturna *La Frau de nit: Puigdefrou cim per la independència*. Sortida de la plaça de l'Església, a les 21.00. Sopar a la Font del Bassi i següent pujada a Puigdefrou.

LLANÇÀ

- ▶ 15.00 a 20.00. Pàrquing de sorra fort cantó de l'Ajuntament. Ganxet al carrer.

LLORET DE MAR

- ▶ 09.30. Davant la biblioteca. Banc del temps.

OLOT

- ▶ A partir de les 20.00. Escales de Sant Esteve i centre de la ciutat. Shopping Nit.

PALAFRUGELL

- ▶ 10.00. L'Ateneu. Guifi-lab.

PALAMÓS

- ▶ 08.00 a 15.00. Estadi municipal. 13a trobada de jugadors veterans del Barça.
- ▶ 10.30. Museu de la Pesca. Taller de cuina del peix amb peix de la confraria de pescadors de Palamós, per a grans i petits. Cada dissabte. Cal inscripció prèvia al telèfon 972 600 424.
- ▶ 15.00 a 19.00. Nau dels 50 metres. *Destapem l'estiu*. Festa per la gent amb discapacitat.
- ▶ 20.00. Museu de la Pesca. *Show cooking* de cuina marinera amb peix de la confraria de pescadors de Palamós i degustació dels plats.

PLATJA D'ARO

- ▶ Trobada de cotxes americans, a l'aparcament de la Masia Bas.
- ▶ 18.00. Secret Market. Festa d'inauguració de la nova temporada de la nova pop-up store.

PORTBOU

- ▶ Mostra cinema frontera 2014. II concurs de curts per a joves Walter Benjamin. 17.00. Sala Congesta. Cinema Kids. Presentació i projectió del film *Tramuntana, anada i tornada*, de l'Escola Sant Jaume de Portbou, i *Lami*, de Christoph Delfaye.
- ▶ 17.30. *Micro-Portbou. Fauna subaquàtica*, 30', de Jordi Pablo.
- ▶ 18.00 a 20.00. II concurs de curtmetratges per a joves Walter Benjamin. Projectió de: *Bicicla*, de Sendoa Cardoso. *Femmes de ménage*, de Fernanda Pessoa; *Firme ud. Aquí*, de Rodrigo Zarza. *Fermin Fila*, de Raúl Mancilla; *Nevermind*, de Jean Marc E. Roy. *Padre*, de Santiago Bou Grasso. *The Trip*, de Bartosz Kruhlík. *Sinceridad*, d'Andrea Casaseca. *Za Edgara*, d'Ewa Luczkow. *Hermanos*, de Gerard Martí Rodríguez.
- ▶ 20.00 a 20.30. Votació del Premi del Públic.
- ▶ 22.00. Projectió *The Segovia Big Band*, de Gemma Serrahima i Joan Rossell.

Frank Schirrmacher (1959-2014)

«Un periodista de cuerpo y alma»

► Logró convertir el periódico FAZ en un creador de opinión en cuestiones de significación social

«**F**rank Schirrmacher fue un periodista de cuerpo y alma», escribe su compañero del diario «Frankfurter Allgemeine» (FAZ), Günther Nonnenmacher: «Él quería contar y no sólo explicar a la sociedad sus problemas. Las grandes preguntas de la sociedad las mostraba en imágenes, representándolas escénicamente». Schirrmacher fue además escritor y uno de los editores del FAZ que ha fallecido esta semana a los 54 años, tal y como anunció la editorial, sin aclarar las razones del deceso.

El escritor alemán comenzó su trabajo como editor del FAZ en 1995 impulsando en Alemania importantes debates a través de libros que fueron éxitos de ventas como «El complot de Matusalén», sobre el rápido y progresivo envejecimiento de la población. Según apunta el FAZ, Schirrmacher tuvo «un agudo sentido para los temas de futuro y un gran don para dotar de contenido a los debates, logró pronto convertir el periódico en un creador de opinión en cuestiones de significación social como los transgénicos, los cambios demográficos y el mundo digital».

Frank Schirrmacher

nació el 5 de septiembre de 1959 y falleció el 12 de junio de 2014). Periodista alemán, ensayista y desde 1994 hasta su muerte, co-editor del periódico alemán «Frankfurter Allgemeine Zeitung»

Schirrmacher fue hijo de un funcionario público de Wiesbaden. Luego del colegio estudió filología alemana e inglesa, literatura y filosofía en la universidad de Heidelberg y en Cambridge, que complementó con estancias en las universidades de Montpellier y Yale. Se doctoró en 1987 en la Universidad de Siegen con una tesis sobre Kafka y el canon literario, que ha sido criticada por su parecido idéntico con su trabajo de máster.

La canciller Angela Merkel ha dicho a través del portavoz del Ejecutivo Steffen Seibert, que la temprana y sorpresiva muerte de Schirrmacher dejará un vacío no sólo en su diario y los lectores, sino que «en toda la vida intelectual de nuestra República». En una rueda de prensa rutinaria, Seibert ha leído parte de la nota que Merkel ha enviado a su viuda -la también periodista Rebecca Casati- y familia: «Como ningún otro, Frank Schirrmacher ha percibido los determinantes cambios intelectuales, sociales y tecnológicos de nuestra época que como escritor y periodista ha descrito y dado significado».

JOSÉ-PABLO JOFRÉ

La carrera periodística de Schirrmacher estuvo siempre vinculada al rotativo francfortés, el tercero en volumen de ventas a nivel federal. Durante años se encargó de la dirección de sus páginas literarias. Sustituyó en su puesto al crítico literario alemán de origen polaco Marcel Reich-Ranicki, fallecido en septiembre a los 93 años. El primer líder político en comentar la muerte

del periodista ha sido el vicecanciller socialdemócrata Sigmar Gabriel, aseguró haber «perdido a un amigo» tras conocer la noticia y calificó a Schirrmacher de «gran periodista e intelectual». Por su parte, la líder del grupo parlamentario de Los Verdes en el Bundestag, Katrin Göring-Eckardt, lamentó la muerte de un «importante intelectual y un significativo periodista».

Neix 'Crític', un mitjà digital de periodisme d'investigació que ha recollit més de vint-i-cinc mil euros a través del micromecenatge

Periodisme reposat

Elisabeth Roura
BARCELONA

Estar ben informat ja no només és un dret o un deure, ara és un repte diari. Una aventura que exigeix fer equilibris al metro de bon matí, amb el diari sota el braç, l'últim minut de la ràdio a les orelles i els dits enganxats al Twitter. L'excés d'informació demana paciència i enginy per saber destriar-la, però tampoc n'hi ha prou. Per què passa el que passa?

Crític neix de la inquietud de tres periodistes que han decidit desapuntar-se de la carrera de la informació immediata per endinsar-se en un projecte que, precisament, els demana molta calma. Els —encara no— lectors hi han donat suport amb rotunditat: en només tres dies, el projecte ha recollit més de vint-i-cinc mil euros, la xifra fixada per començar, a través de la plataforma Verkami de micromecenatge. Els periodistes Roger Palà, Sergi Picazo i Joan Vila impulsen una cooperativa que aposta pel periodisme

Els periodistes Roger Palà i Sergi Picazo, dos dels impulsors de 'Crític' ■ CRÍTIC

d'investigació, amb context i dades. Tenen socis de sectors i professions variades, molts d'ells activistes d'entitats socials, del món acadèmic o de la comunicació, com els editors de la revista *Cafè amb Llet*. A partir del setembre, *Crític* publicarà un

únic contingut d'actualitat al dia obert a tothom i un reportatge a la setmana limitat als subscriptors. Per no oblidar el paper, elaboraran un monogràfic a l'any que analitzarà en profunditat un tema d'interès general. "Hi ha molts mitjans que donen

el servei informatiu immediat; nosaltres volem treballar amb més temps, analitzar i donar detalls", explica Picazo.

Es basen en un model conegut com a *slow journalism*, periodisme reposat, i la seva màxima és informar amb independèn-

cia. *Crític* beu de la vocació de l'*Anuari Mèdia.cat* dels silencis mediàtics, impulsat pel Grup de Periodistes Ramon Barnils, per això un dels objectius és tractar temes que "no apareixen als mitjans tradi-

"Els mitjans tradicionals ja informen amb rapidesa, 'Crític' ho farà amb anàlisi i detall"

cionals, ja sigui per falta de temps o per pressions dels poders polítics i econòmics". Periodisme alternatiu? "No, no fem informació diferent, sinó que la treballem de manera diferent", apunta Picazo. "La pregunta clau que ens fèiem des del principi era si el lector estaria disposat a pagar per aquest tipus de producte". Verkami ha donat la resposta. ■

ANUNCIOS EN TELEVISIÓN

Tras las advertencias de Competencia y usuarios, Mediaset trabaja en dejar atrás la pauta única (interrupción publicitaria simultánea en su canales), pero no dará el paso si Atresmedia no se suma

La lucha contra el 'programa interruptus'

EDUARDO FERNÁNDEZ / Madrid

En plena conversación, a la espera de la réplica de uno de los protagonistas; en mitad de una carrera, pistola en mano, cuando la vida del personaje principal corre peligro. La publicidad a menudo interrumpe la programación en el momento menos oportuno. Esos cortes no siempre obedecen al suspense, sino a una estrategia publicitaria de los operadores de televisión, que introducen simultáneamente anuncios en todos sus canales. Los dos grandes operadores privados, Atresmedia y Mediaset, aplican esta técnica. Según ha podido saber EL MUNDO, Mediaset ya trabaja para abandonar la denominada pauta única, tal y como recomendó el mes pasado la Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia (CNMC).

«Desde el primer momento nos hemos mostrado contrarios al sistema de pauta única, tanto desde el punto de vista editorial como publicitario», explican a este diario fuentes de Mediaset, que confirman la postura. «Si se analiza desde los contenidos, en las cadenas principales el corte publicitario se hace de manera inteligente, mientras el resto de canales lo sufren por sorpresa. Desde

el punto de vista comercial, no nos parecía un buen servicio a los clientes, pero nos hemos visto obligados a adoptarlo porque el mercado lo había hecho y nos suponía una desventaja competitiva», añaden desde Mediaset, que controla Telecinco, Cuatro, FDF, Boing, Divinity y Energy. Los repentinos anuncios en esos dos últimos canales, por ejemplo en las series *Castle*, *House* y *Anatomía de Grey*, han provocado la llamada de atención de Competencia.

Atresmedia, el grupo de Antena 3, fue el primero en usar el sistema de pauta única, que facilita las tácticas comerciales y de programación tras la proliferación de nuevos canales TDT. Vista su eficacia, Mediaset copió en 2011 el sistema y ahora da un paso al frente: «Estábamos encantados de suprimir la pauta única, pero no podemos hacerlo de manera unilateral».

La CNMC, que dedicó sendas resoluciones a Atresmedia y Mediaset, recuerda que la Ley General de la Comunicación Audiovisual establece que los mensajes publicitarios «deben respetar la integridad del programa en el que

Cortinillas para dar paso a publicidad en Atresmedia (arriba) y Mediaset.

se inserten». Según Competencia, los incumplimientos en ese sentido podrán ser tomados como «infracciones graves».

El organismo regulador también ha avisado a Atresmedia, en una resolución muy similar a la de Mediaset. Emisiones de Neox como *Los*

Simpson y otras de Nova como *Modern Family* fueron perjudicadas por los cortes, según la CNMC.

La pasada semana, la Asociación de Usuarios de la Comunicación (AUC) calificó la pauta única como «una práctica lesiva para los intereses de los espectadores, y en buena medida también para los anunciantes y las cadenas». La AUC sostiene que las televisiones unifican los cortes «de acuerdo con las necesidades de la programación en el canal principal». Alejandro Perales, presidente de la Asociación, añade a EL MUNDO: «El perjuicio es mayor para las cadenas pequeñas, que son temáticas y por lo tanto deben cuidar la fidelidad. El espectador más selectivo es el más perjudicado».

Perales aclara el origen de la pauta única: «Con el nacimiento de nuevos canales TDT, los grupos querían garantizar a los anunciantes que el reparto de audiencia no haría disminuir el número de GRP [unidad de medida publicitaria], y los anunciantes lo entendieron fácilmente. Se logra mantener la cantidad de impactos, pero baja la calidad. En el futuro, la publicidad tiene que ser más segmentada». El desenlace llegará, como siempre, tras la publicidad.

Francesc Vallverdú, el sociolingüista justo

Cuidó de la lengua de la radiotelevisión catalana

CARLES GELI

Durante muchos años, el catalán que se ha usado y aún hoy se usa en Cataluña, vivo pero sin caer en lo excesivamente coloquial o antinormativo, es en parte fruto de la labor y criterios de Francesc Vallverdú (Barcelona, 1935). Fue por su labor como asesor lingüístico en Edicions 62, hegemónica en el tardofranquismo, en la que entró en 1963, y como jefe de los servicios lingüísticos de la radiotelevisión pública catalana (1985-2006). Pocos lo saben porque, como era "infinita y auténticamente modesto", como le define su amigo el sociólogo Salvador Giner, nunca hizo lucimiento de ello. Con esa discreción llevó también unos dolores en la espalda y una tosecita que finalmente fueron síntomas de un tumor mortal que se lo llevó el jueves, a sus 78 años, según trascendió ayer.

De bonhomía natural, pactó con su progenitor: haría Derecho, si bien hubiera preferido Letras. Formaría parte así de la *Generación del Paranyíno*, que él conformaría junto a Giner, Jordi Solé Tura, Luis Goytisolo y el futuro penalista August Gil Matamala, que le animó con los versos. Tampoco hizo nunca gala de eso pero acabaría siendo un muy notable poeta, reconocido ya con su primer libro, *Com llances* (1961). Estaban cargados de combate social y le llevaron al máximo galardón poético en 1965, el Carles Riba, por *Cada paraule, un vidre*, que la censura frenó hasta 1968; después, lo lírico y metafísico se impuso en una vertiente que cultivó siempre (*Encalçar el vent*, 1995).

De aquellos años en la universidad es también su moderado entusiasmo comunista que, tras acabar en 1957 la carrera, le llevó al clandestino PSUC en 1959, donde siguió mostrando "una bondad y una buena fe escandalosas", como cuando intercedía infructuosamente ante la dirección del partido por cada expulsado. Los primeros trabajos como abogado los

Francesc Vallverdú, en su despacho de Edicions 62, en 1972. / AELC

Moderado en todo, nunca apostó por el catalán como lengua única

compaginaba con la verdadera vocación, las letras, en la editorial Alcides en 1960 y el inicio en publicaciones como *Serra d'Or* y la clandestina *Nous Horitzons*, acabando siempre en altas labores de coordinación. Le pasaría lo mismo cuando en 1963 dio el sorpasso profesional a Edicions 62: su despacho estuvo siempre al lado del de Josep Maria Castellet.

Con esa modestia y moderación entró en la sociolingüística. Fue a través de su primer ensayo, *El escritor catalán y el problema de la lengua* (1968), donde daba un trato renovador al bilingüismo o a la evolución de la lengua literaria. Así fue como pasó a ser de los pioneros de un área que él fue enriqueciendo con estudios —*Dues llengües, dues funcions?* (1970), o *L'ús del català: un futur controvertit* (1990), entre otros— o fundando el Grupo Catalán de Sociolingüística en 1973.

"Nunca tuvo una posición ex-

trema: tendía a lo innovador pero sin que fuera un catalán demasiado coloquial", le definía ayer Isidor Marí, presidente de la Sección Filológica del Institut d'Estudis Catalans, donde Vallverdú ingresó en 2002. Estar en el fiel de la balanza le generó "algunos malentendidos", como cuando no defendía el catalán como lengua única. "El 50% de los hablantes tiene el castellano como lengua habitual: dudo que la situación cambiara si declarásemos el catalán lengua oficial única; generaríamos más conflictos", dijo en 1999. También consideraba peligroso vaticinar el fin del catalán por alarmista. Vallverdú lo escribió en 1990 en este diario, *El alarmismo, un recurso contraproducente*, que le valió el Premi Nacional de Periodisme.

Creu de Sant Jordi en 1986, plantó esa semilla innata del consenso en episodios históricos como el clandestino primer Congrés de la Cultura Catalana de 1964 o la Ley de Normalización Lingüística de 1983. "La humanidad tiene capacidad suficiente para hacer sostenible el multilingüismo", creía Vallverdú. "Nunca tuvo un papel vistoso pero fue de una eficiencia probada; fue el hombre del punto justo", le despidió Marí. Y de la palabra.

Un dels temes que s'ha tractat és el periodisme de dades. MILLÁN I. BERZOSA

El congrés de directors de diaris debat sobre periodisme robotitzat

À. GUTIÉRREZ
BARCELONA

Barcelona ha acollit, des de dimecres i fins divendres, el GEN Summit, el principal congrés que aplega directors de diaris d'arreu del món. Un dels temes que va centrar la trobada d'aquest any és el periodisme automatitzat, és a dir, fet per robots. El tema no és perceptut com a imminent, segons va recordar Bertrand Pecquerie, conseller delegat de GEN, però sí que ja hi ha experiments rellevants i la noció que la generació de notícies fabricades per ordinadors serà cada cop més freqüent a les redaccions, costat per costat del periodisme humà.

El professor Larry Birnbaum de la Universitat Northwestern de Chicago va explicar com, a partir de bases de dades, un programa és capaç d'elaborar notícies sobre diversos te-

mes, incloent-hi cròniques esportives, evolució a la borsa d'empreses o rànquings d'institucions. En aquella sessió, David Sancha, director general de Xalok -una empresa especialitzada en gestors de continguts web-, va explicar també exemples de robots que ja escriuen o editen notícies. Entre els projectes que es van esmentar hi ha el del projecte de *The Guardian* que, el mes passat, va llançar el primer número (més aviat un prototip) d'un diari elaborat per un robot, a partir d'articles seleccionats per un ordinador. Un algoritme recull quines peces han tingut més impacte a la web i les transforma en un diari en paper de manera automàtica.

El GEN va comptar amb més de 70 ponents sobre aquest i altres temes relacionats amb el futur del sector. Tot i que es tracta d'un congrés itinerant, els organitzadors van expressar la seva voluntat de repetir l'any que ve a Barcelona com a seu de la trobada.

Riaño, premi 'Leer' de periodisme cultural

MADRID Redacció

La Biblioteca Eugenio Triás del parc del Retiro va acollir la decisió del jurat del I Premio de Periodismo Cultural José Luis Gutiérrez, organitzat per la revista *Leer* amb la col·laboració d'Àmbito Cultural d'El Corte Inglés i Iberdrola.

Dotat amb 3.000 euros, un jurat format per Carmen Alborch, Antón Castro, Fernando Rodríguez Lafuente, Sergio Vila-Sanjuán, Aurelio Loureiro i Borja Martínez el va atorgar a Peio H. Riaño pel seu article *Académicos insumisos*, publicat en el digital *El Confidencial*. El jurat va destacar la "forma renovadora i crítica" del seu periodisme cultural, "basat en la indagació i el treball de fonts i obstinat a fer ressaltar les contradiccions i paradoxes del nostre temps". José Luis Gutiérrez, a la memòria del qual està dedicat el guardó, va ser director de *Diario 16* i de la mateixa *Leer*, i va morir el 2012.

Peio H. Riaño (Madrid, 1975) va ser cap de Cultura de *Público*, i ara exerceix a *El Confidencial*. Entre d'altres, ha col·laborat al *Cultura/s* de *La Vanguardia*. És autor de *La otra Gioconda* (Ed. Debate).●

El govern valencià desaprova el retorn parcial de Catalunya Ràdio

La Generalitat Valenciana "respecta" el conveni firmat fa uns dies entre la Universitat Jaume I (UJI) i la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) que permetrà a l'emissora del centre acadèmic, Vox UJI Ràdio, emetre sis programes de Catalunya Ràdio. Tot i així, la portaveu

de l'executiu valencià, María José Català, creu que "no és la millor opció", perquè "hi ha mitjans valencians que podien haver firmat aquest conveni". L'acord preveu que Vox UJI Ràdio emeti en diferit 5 hores i 20 minuts setmanals de programes de l'emissora pública catalana.

ENTREVISTA

Yoani Sánchez

Bloguera cubana, directora del periódico digital '14ymedio'

Yoani Sánchez, fotografiada en Madrid el pasado 4 de junio. Foto: Julián Rojas

“Podemos hacer periodismo en Cuba que no sea de barricada”

Por JAVIER LAFUENTE

El número 14 persigue a Yoani Sánchez desde hace años. La bloguera opositora más conocida de Cuba vive en un 14º piso de un edificio de La Habana, la ciudad donde nació hace 38 años, en un apartamento convertido en una suerte de redacción de *14ymedio*, el medio digital que debería haber nacido el pasado 14 de mayo, aunque por problemas técnicos lo hizo una semana después. Pero en 2014, al fin y al cabo. En torno a las 8.20 de la mañana, hora cubana, el portal saltaba a la Red. Al mismo tiempo, el Gobierno de Raúl Castro bloqueaba en la isla el sueño de Sánchez, el producto tangible que había prometido a su pequeño equipo. “Ya dejaron de verme como la loca del blog”, recuerda entre risas en una entrevista en Madrid, realizada 14 días y medio después del parto.

La pasión por el periodismo le viene a esta filóloga cubana por una suerte de contagio. Fiel a su formación, le escandalizaba la opción de dedicarse a la información. Fue la compañía del periodista Reinaldo Escobar, su pareja desde hace 21 años, quien la convenció. Mientras despuntaba *Generación Y*, el blog que iluminó y encumbró a Sánchez como una de las voces opositoras más relevantes de la isla, ella alimentaba la esperanza de poder tener un medio periodístico. Durante 14 años, además, dio clases de español a alemanes. Sus alumnos le preguntaban sobre una realidad que ella no veía de tanto verla: “¿Por qué la ciudad está tan destruida? ¿Qué va a pasar cuando muera Fidel Castro?, eran cuestiones que repetían y me obligaban a reflexionar. Me ayudó a darme cuenta de que tenía sensibilidad para captar la realidad y explicarla”.

En diciembre de 2010, a raíz de recibir el premio Príncipe Claus que otorga la Co-

rona holandesa, lo verbalizó por primera vez. “Era algo que me venía atormentando desde hacía tiempo. Vivimos en un país que necesita información, un país donde hemos estado desinformados, ajenos a lo que ocurre en el mundo y a nosotros mismos”, explica Sánchez antes de viajar a Granada a un encuentro con internautas. Desde que en enero de 2013 —el día 14, claro— el Gobierno cubano aprobó la nueva política migratoria, que permitía viajar al extranjero, Yoani Sánchez no ha parado. “Trato de recuperar el tiempo perdido, los 10 años en que no me dejaron viajar”, cuenta con euforia, pese a confesar que ha dormido poco la noche anterior: “Me quedé hasta las cuatro de la madrugada trasteando con Internet. Para mí, viajar supone poder conectarme sin problemas, y eso es un estímulo”.

La estancia le ha servido también para seguir trabajando en *14ymedio*, un diario integrado por una plantilla de 11 personas, a los que se suman colaboradores en algunas provincias de la isla y las aportaciones de columnistas. Fuera de Cuba, tres personas les ayudan con los aspectos técnicos de la web y miles más “con sus clics en Facebook y las redes sociales”, concede Sánchez. El *staff*, como le gusta referirse a su redacción, tiene una media de 28 años —“si sacamos a Reinaldo”, bromea sobre su marido, de 67 años— “y está compuesto por dos periodistas, varios filólogos, un peluquero, un ingeniero civil, una informática, una estomatóloga que es una excelente fotógrafa... Son gente dispuesta a formarse. Era una de las pautas que nos habíamos marcado, junto con que mantuvieran el compromiso de quedarse en la isla, algo muy difícil, porque la mayoría de los cuba-

nos tienen puesta su mirada en el extranjero”, explica Sánchez. “Queríamos gente que se hiciese preguntas, con curiosidad y que no tuviese miedo o no mucho, lo que es complicado”, admite la bloguera, que en ningún momento de la charla se refiere a sus redactores por el nombre. Algunos firman sus piezas con seudónimo.

El funcionamiento de *14ymedio* es “un poco esquizofrénico”, según su directora, colaboradora de EL PAÍS y premio Ortega y Gasset en 2008. Solo así se explica el día

a día de un medio digital en una isla sin apenas acceso a Internet, unas limitaciones que, en cualquier caso, no quiere que sean motivo de condescendencia: “No queremos que la gente entre y piense: ‘pobrecitos’, no queremos dar lástima”. La experiencia durante siete años con su blog, *Generación Y*, ha sido clave: “Trabajamos en un soporte *offline* que nos permite ver cómo quedaría la página definitiva, y cuando tenemos suficiente material nos vamos a los lugares públicos con Internet, o a los hoteles, que son bastante caros, y tratamos de actualizar el trabajo”, dice, sin detallar mucho para no dar pistas de cómo logran esquivar las trabas del Gobierno cubano.

Desde el momento en que vieron la posibilidad de materializar su sueño, el objetivo de todo el equipo estuvo claro: “Acompañar a los cubanos desde el punto de vista informativo en el proceso que van a vivir, llámese transición, derrocamiento, caída, cambio... La sociedad cubana necesita estar pertrechada de información, de debates, de opiniones. Somos muy frágiles y podemos caer en las manos del próximo autoritarismo si la prensa no hace una labor informativa fuerte. La gente en Cuba se pregunta quién va a ser nuestro próximo líder. Yo, quiénes van a ser nuestros próximos ciudadanos. Para formar ciudadanos hay que darles información”, reflexiona Sánchez a ritmo vertiginoso, con un discurso que irradia satisfacción.

Ni siquiera el hecho de que el Gobierno de Castro silenciase *14ymedio* desde el inicio les frenó. Los cubanos son el público potencial al que van dirigidas sus informaciones. Esas a las que no tienen acceso. Teóricamente. “En Cuba, ni las aperturas son tan abiertas ni los cierres tan cerrados”, remarca Sánchez. “No hay nada más atractivo que lo prohibido. En los años setenta, Pedro Luis Boitel, un preso político, murió tras una huelga de hambre. Mi generación supo de su muerte casi dos décadas después. Veinticuatro horas después de que [el opositor] Orlando Zapata falleciese el 23 de febrero de 2010, toda La Habana lo sabía. El Gobierno ya no puede poner freno a la información, cada vez se filtra más rápido”.

14ymedio, que permite la descarga en PDF de una selección de sus mejores textos, está incluido en un fenómeno en Cuba que recibe el nombre de El Paquete, “un compendio de productos audiovisuales, revistas en PDF, documentales. Es la alternativa a ver la televisión oficial. La gente intercambia los paquetes por semanas. Suelen ser telenovelas, *reality shows*, pero también se cuela información. Si estamos en el paquete estamos con la gente”.

Presentaciones de libros, reportajes sobre gimnasios en La Habana, consejos para el cuidado del cabello, entrevistas variadas, artículos de opinión... Un simple vistazo a *14ymedio* da cuenta de la amalgama de contenidos. “En Cuba hay dos formas de hacer periodismo, la oficialista, que es horrorosa, y otra de barricada, de denuncia, que ha creado una estructura rígida. Podemos hacer un periodismo que no sea de barricada. La realidad cubana es profundamente opositora, te da señales de que el sistema tiene que cambiar”.

Entre las primeras informaciones destaca una entrevista al vicepresidente de Estados Unidos, Joe Biden, si bien esa no va a ser la tónica habitual: “Queremos abrir una línea de entrevistas y perfiles de gente menos conocida. Son los que construyen mi país, cualquier país”.

Yoani Sánchez asegura no tener “grandes paradigmas” sobre futuras entrevistas, pero sí un deseo, un sueño más: “Me gustaría poder acceder a una conferencia de prensa de algún funcionario cubano, ya sea Raúl Castro, el ministro de Exteriores... quien sea. Sé lo que acabaría pasando, me sacarían de la sala, quizá dormiría en el calabozo, pero me gustaría hacerles algunas preguntas. Por ejemplo: ¿dónde está el futuro que me prometieron?”. •

Captura de la primera portada de 14ymedio, el 21 de mayo.

“En la isla, ni las aperturas son tan abiertas ni los cierres tan cerrados”

¿De què viuen els 'tuitstars'?

← Respondre ↗ Retuitejar ★ Favorit ... Més

@Sr_Dios

TWEETS	SEGUINT	SEGUIDORS
2 597	606	166K

Tuit de capçalera

Us vaig fer a tots a la meva imatge i semblança, però quan vaig crear els xinesos em tocava el sol de cara

Solter

31 anys

Madrid

Gestiona xarxes socials i webs

ÉS EL DÉU TUITER des del 2012. "L'Església fa centenars d'anys que parla en nom de Déu i no li ha anat malament, per això vaig pensar que podria fer el mateix", es justifica ell. I sí, el seu diví sarcasme ha anat directe al Cel de Twitter: es va colar en el *top 10* dels *influenTTs* del 2013 (rànkung dels tuiters amb més ganxo social elaborat pel professor d'Econòmiques Francesc Pujol). Jura que no dedica més de 15 o 20 minuts al dia a Twitter.

A la Vida 1.0 de sempre, que diu ell, l'anomenen Melo. El seu verdader resum vital en menys de 140 caràcters: "Un somiador una mica boig amb la sort de ser feliç". 31 anys. Madrileny. Solter, sense fills. "En vaig tenir un i me'l van crucificar, per tant passo de tenir-ne més". Fora de Twitter, reconeix, també viu com Déu, encara que el seu objectiu és viure com un capellà. "Aquests sí que viuen bé". De moment, es guanya la vida gestionant xarxes socials i pàgines web. No vol deixar de ser anònim. "No crec que ser famós m'porti res". Abans de ser @Sr_Dios, va tenir dos comptes. "Al primer no vaig arribar als 186 seguidors. Al segon, uns 1.800. Però em van servir per entendre com fer arribar els meus tuits a més gent". ¿El truc? "Ser original, ser el més breu possible i saber diferenciar entre 'ahí', 'ay' i 'hay'". Ara suma entre 50 i 5.000 seguidors al dia i l'amenacen diàriament. "Encara que amenaçar de mort un tipus que en tres dies va ressuscitar és una mica ridícul, ¿oi?". El seu tuit rècord: 24.000 retuits per clavar-li un clatellot virtual a l'extronista Rafa Mora després de tuitejar: "Senyor, perdona'm x trencar milers d parelles a l'any". El Senyor li va respondre: "Perdona'm tu per no posar-te cervell i en pau".

El conviden a festes, li envien regals, li ofereixen fer publicitat. "M'han portat de festa a Eivissa i a una final de la Champions a Londres. M'han enviat de tot a casa: cervesa, samarretes, melmelada!". Els seus tuits sí que tenen preu. "Si es refereix a la publicitat, és clar que sí —respon—. Encara que no acceptaria qualsevol cosa. Fa poc em demanaven publicar 11 tuits en un dia. Estava ben pagat, però em semblava un insult als meus *followers*". El més sorprenent que li ha passat: "Una vegada vaig veure un paio amb una samarreta que portava escrit un tuit meu". El més surrealista: "Pipi Estrada amenaçant-me per DM (missatge directe)". El més graciós: "Cada vegada que m'envien alguna cosa a casa. La cara dels missatgers preguntant per Déu és èpica". Aconseguir l'adreça de Déu és fàcil. "Qualsevol persona amb un pernil ibèric la pot aconseguir".

SÓN ESTRELLES A TWITTER I UNS COMPLETS DESCONEGUTS EN EL MÓN REAL. COMPAGINEN LA SEVA VIDA ANÒNIMA AMB CENTENARS DE MILERS DE SEGUIDORS I UN BOMBARDEIG D'OFERTES PER FER PUBLICITAT

TEXT @PELISENUNTWEET (ANA SÁNCHEZ)

LÍDER SUPREM de Twitter des de finals del 2011. "Vaig obrir el compte per escriure un parell d'acudits i se me'n va anar de les mans", reconeix. Aquest dictador *fake* ja té tot un poble virtual al darrere: 183.000 seguidors i creixent. Rei de l'humor negre i ideòleg de l'esdeveniment tuitar de l'any: el Festival de l'Urani. Va fitxar via tuit Leticia Sabater, Dinio i Malena Gracia amb la consegüent broma pública (tots tres van acceptar anar a actuar a Pyongyang).

"El Kim Jong-un andalús i d'esqueres", l'anomenen. En la seva vida real és líder suprem de la seva vida, "que ja és bastant". No és gens dictador. Fins i tot vota. Però en alguna cosa s'assembla al seu àlter ego. "Sí, que tots dos ens agrada la NBA i en la nostra sensualitat innata". La seva autobiografia de carn i ossos en menys de 140 caràcters seria: "Una persona amb inquietuds, conscient dels contrasentits de la nostra societat i un boig de la música". Es diu David. 28 anys. Va estudiar Sociologia i treballa al restaurant familiar. "Estic intentant obrir una petita botiga virtual i fa poc he començat a redactar continguts digitals per a una oenagé". Twitter suma caixet al seu currículum. "S'han posat en contacte amb mi mitjans de comunicació,

alguna productora de televisió i empreses per oferir-me coses. La majoria cau en sac foradat, encara que alguna cosa ha tirat endavant". Per exemple: gestionar un parell de comptes de Twitter. També ha tret diners en metàl·lic. "Pocs, però alguna cosa he tret. Només un cop vaig fer una campanya de promoció a canvi de diners. La resta ha sigut a canvi d'algun regal. Poca cosa. Entenc que fer publicitat desgasta el compte".

Entre 20 i 30 persones coneixen la seva doble identitat. Algun amic li ha arribat a parlar de @norcoreano sense saber que era ell. "No tindria cap problema si algun dia hagués de donar la cara, el problema és que no tinc cap motiu per donar-la". L'han convidat a fer conferències i fins i tot a festes de *brokers*. També l'han amenaçat de mort per "fer apologia del capitalisme", assegura. "M'he adonat que hi ha més gent que defensa el socialisme ortodox del que pensava, especialment gent jove". El més surrealista: "Un home d'uns 60 anys que es diu Amancio, nostàlgic del franquisme, va començar a discutir amb mi com si fos realment Kim Jong-un". La clau del seu tuit èxit: "Una barreja d'humor negre, surrealisme i tonteries molt grans".

@norcoreano

TWEETS	SEGUINT	SEGUIDORS
2 717	244	188K

Tuit de capçalera

Aquesta tarda, a partir de les 18.00, estaré firmant penes de mort a El Corte Inglés de Pyongyang

Solter

28 anys

Andalusia

Treballa al restaurant familiar

@gobiernoespa

TWEETS	SEGUITE	SEGUIDORS
5 396	483	216K

Tuit de capçalera

Quantes cares d'angoixa a les biblioteques. ¿Potser us esteu jugant el vostre futur? HAHHAHAHA ¡Si no en teniu! Govern d'Espanya, amb tu

CARICATURA OFICIOSA del Govern des de fa dos anys. "Si ets immigrant, estudiant, aturat, gai, ateu o roig, fora –adverteix la seva bio–. Si portes un sobre, benvingut". Així doncs, a la *Moncloa* es mouen molts sobres. "Llàstima que tot siguin factures", confessen els seus inquilins. La seva seu real: una oficina a Mataró. La seva autèntica bio: "Dos nois normals que treballen molt, dormen poc i s'estan quedant sense temps per fer-se milionaris abans de complir els 30". De moment, tenen 26 i 28 anys, sumen més de 5 milions de *followers* i han fet de Twitter el seu model de negoci.

Marc Solé i Juli Andrés Rubio són els responsables de Redes Media. En alguna cosa s'assemblen al Govern: "Cap dels dos està preparat per tirar el

país endavant". Van debutar a Twitter amb @LoMejorDeFB (569.000 seguidors). Ara porten 25 comptes, entre ells, @NaturPictures (872.000 seguidors) i @Inglesaldia (153.000), són set treballadors a l'oficina, i el seu Desgobierno de España va ocupar el cinquè lloc del *top d'influenTts* 2013. ¿Que si un es guanya bé la vida amb Twitter? "Nosaltres ens guanyem la

"300.000 euros a cada jugador si guanyen l'Eurocopa. Als científics que descobreixin la cura del càncer no, com si ens haguessin de salvar la vida" ↕ 21.000

@elbaronrojo

TWEETS	SEGUITE	SEGUIDORS
2 562	602	180K

Tuit de capçalera

Déu meu dona'm modèstia que de la resta vaig sobrat

HABITUAL DELS RÀNQUINGS d'"humor més corrosiu". "El món real és bastant més corrosiu que jo –s'excusa–. Només utilitzo l'humor com a arma per defensar-me". Tuit veterà: està davant de l'ocellet des del maig del 2007. Ja s'ha acostumat que els fans de Barón Rojo –la banda– li preguntin dates de concerts. La seva frase cèlebre més retuitejada: "És important que dimiteixi Rajoy, es convoquin eleccions, torni a guanyar el PP i li quedi clar al món que som endarrerits" (7.689 RT).

El Barón Rojo solia ser el seu malnom en la vida real. "Per les meves idees polítiques". És roig de cor i de vot. Nom autèntic: Óscar. Té 38 anys, viu a la Corunya i treballa en el sector sanitari. En menys de 140 caràcters: "Pare, marit i treballador intentant tirar endavant entre somriures, malgrat tot". Twitter, assegura, no li ha canviat la vida. "Els meus fills van canviar la meua vida. Twitter li ha aportat moltes coses i li ha pres temps, ni més. Ni menys". Li sol prendre, en concret, un parell d'ho-

res al dia. Diu que el compensa. "Si, és clar. Abans les dedicava a veure la tele, o sigui que tu diràs". Una cosa queda clara: "Hi ha el tema de l'ego, és clar –respon–, però també hi ha la capacitat que tenen els comptes que segueixo d'informar-me, divertir-me, acompanyar-me en hores mortes". També li han caigut uns diners extres. "Una vegada, Hernán Casciari [periodista argentí] va publicar una selecció dels meus millors tuits en una revista que editava, *Orsai*, i em va pagar". Li han ofert fer publicitat i escriure "altres coses", però ho ha rebutjat. "He promocionat coses dels meus amics absolutament gratis. No solament és un assumpte de diners, és qüestió de no enganyar els que et segueixen i respectar-te una mica a tu mateix –assenyala–. Però és una opció personal. Cadascú que faci el que vulgui i, després, que assumeixi les conseqüències". El Barón Rojo tuitar no es cansa de ser enginyós gratis. "No tot es paga amb diners i el que és bo de ser gratis és que, si em canso, no tinc per què seguir sent enginyós".

Casat, 2 fills

38 anys

Corunya

Treballa en el sector sanitari

vida, ni bé ni malament", responen. "Si es refereix a si qualsevol es pot guanyar la vida amb Twitter, la resposta és no. Famosos a part, no és el mateix que els teus missatges arribin a 200 persones que a dos milions. També hi influeix quants són usuaris reals, si són actius, l'edat, la nacionalitat, la teva influència sobre ells i els RT que aconseguixes de manera natural". ¿Com s'obtenen diners de Twitter? "Els anunciants ens paguen per realitzar *branding* de les seves marques, dinamitzar continguts i aconseguir *trending topics*". Òbviament, a aquestes altures circulen per Twitter trucs de triler: "Alguns *tuitstars* augmenten els RT fent intercanvis entre ells, siguin pactats o no. És un mètode respectable, però falseja el potencial real del perfil". El truc

FOTO JOAN CORTADELLAS

Juli Andrés Rubio i Marc Solé. Porten 25 comptes a Twitter amb més de 5 milions de 'followers'.

que els serveix a ells: "Dedicar moltes hores a analitzar quins són els tuits que han funcionat més bé i el motiu". El seu gran èxit: "Encara ha d'arribar. Res del que s'ha aconseguit fins ara es pot considerar un èxit". El més graciós de tot això: "Que malgrat tenir milions de seguidors, ets un complet desconegut".

Solters

26, 28 anys

Mataró

Han fet de Twitter
el seu model de negoci

CLON TUITER de l'espècimen pel·luculer de Santiago Segura. També li agrada l'Atleti, el whisky i les dones, encara que aquest Torrente amb tres erres prefereix el sexe en companyia que unes palletes. Només el seu cercle íntim coneix el seu "submón", com el qualifiquen. 27 anys. Granadi. Va estudiar Filologia Hispànica i treballa en el sector de la moda, "entre altres coses". Encara que la seva passió frustrada, diu, és el periodisme. La seva autodefinició en format tuit: "Tossut, despistat, enginyós, somiador, irònic, just, rialler, polèmic, visceral, raret, rebel... Una joietta".

Va obrir el compte fa dos anys. "Una persona molt especial em va insistir que ho fes, perquè pensava que necessitava un *hobby* i que era raret per no tenir cap xarxa social. Ara se'n penedeix". ¿Per què Torrente? "Perquè tots els homes tenim una mica de Torrente en el nostre interior i la part menyspreable del personatge em dóna llibertat d'opinió sense embuts". Així ha arribat als 181.000 seguidors. "Només escric el que em passa pel meu cap boig

sense pensar que em llegiran milers de persones", diu. Es podria guanyar la vida amb això. "Es podria –respon–, però no és el meu cas". Li han ofert fer publicitat. "Moltes vegades: pàgines de sexe, disquetes, festes, rellotges, mòbils, moda, apostes esportives i un llarg etcètera". Però no n'ha tret ni un euro. "No, però no per falta d'oportunitats. Per guanyar diners a Twitter cal involucrar-s'hi molt i jo no ho faig". ¿Trucs? "Hi ha tuïters que acorden entre ells els retuits per aconseguir més seguidors. Jo mai he demanat res". El segueixen futbolistes, cantants, diaris esportius. Li ha arribat a escriure una televisió mexicana per fer-li una entrevista pensant-se que era Santiago Segura. Però el seu gran èxit a Twitter, diu, "és que la gent que s'ho passa malament et doni les gràcies per animar-los el dia". El més sorprenent: "Parlar amb algun famós per privat i saber coses increïbles –assegura–. Des de xafareries del món rosa fins a fitxatges de futbol de primera mà. Els DM (missatges directes) a Twitter mouen més informació que els mateixos tuits".

@torrente

TWEETS	SEGUINT	SEGUIDORS
11,8 K	304	181K

Tuit de capçalera

¿Unes palletes?

Solter

27 anys

Granada

Treballa en el sector de la moda

@Llourinho

TWEETS	SEGUINT	SEGUIDORS
11,9K	309	458K

Tuit de capçalera

Un "Llourando..." en cada gol en contra de l'equip de Mourinho

Solter

Entre 20 i 26 anys

Catalunya

Programador informàtic

TUITPARÒDIA PLORANERA de l'entrenador portuguès des del 2011. També parla d'àrbitres i conspiracions en la intimitat i sap tocar les pilotes només metafòricament. Mai ha jugat a futbol, tret del pati de l'escola. "Em limito a veure els partits des de la distància, com Casillas". No desvela el seu nom. "M'encanta l'anonimat. És el millor de Twitter". Així doncs, se l'ha d'intuir, com el retrat robot de *Ments criminals*: home, solter, d'entre 20 i 26 anys, Catalunya. ¿Estat civil? "Estic en mode Higuaín en partits importants amb el Reial Madrid". En menys de 140 caràcters: "Apassionat de la feina que faig. Addicte a les sèries. Fan de les motos". Treballa fent el mateix des dels 17 anys: "Al món de la informàtica, programant". Com tot compte sarcàstic que surt en algun *top 10*, l'han amenaçat "al compte amenaçes no m'hi caben els dígitos des de fa mesos", i l'han denunciat: "Diverses vegades, diuen, però mai han arribat a res. Fins i tot deien que

s'havien reunit diversos socis del Reial Madrid per denunciar el meu compte ¿contra Florentino?". També ha obtingut alguns diners. "Sí, un parell de vegades barrejant tuits irònics amb *links* a algun contingut relacionat. Podrien haver estat centenars de vegades, però se suposa que és un compte d'humor, i no per omplir-lo de *spam*. La majoria de gent fa publicitat d'una manera o d'una altra". A ell fins i tot li han ofert feina. "A Goal.com, on vaig estar gairebé dos anys. Me n'han ofert a molts altres llocs, però no he pogut per l'horari a la meua feina de sempre".

El seu gran èxit: "Veure a la televisió parlar sobre el meu compte a periodistes famosos de Llatinoamèrica i, entre ells, l'exfutbolista Kempes... va ser graciós". El que més l'ha sorprès: "Han arribat a fer debats a TV/ràdio per una bola creada a Twitter". La xarxa social, assegura, no li ha canviat la vida. "Sí que me l'ha canviat conèixer gent. N'he conegut molta i amb els mateixos interessos en comú".

EL MONSTRE DE LES GALETES en l'univers Twitter és des del 2010 un recopilador compulsiu de frases adolescents. Va obrir el compte una nit d'insomni als 13 anys. Ara té més de 3 milions de seguidors. El seu tuit més retuitejat suma 56.223 RT: "Una persona canvia per dues raons, va aprendre massa o va patir suficientment". La clau del seu èxit: "Crec que publicar diàriament i a totes hores", desvela. Ell sent satisfacció i vertigen a parts iguals. "Twitter és una arma de doble tall. Et pot afavorir o et pot enfonsar".

Només dues o tres persones saben qui hi ha al darrere del seu avatar, assegura. ¿Nom real? "Pot dir-me Brian, a seques". Del seu GPS vital, desvela només el continent. "Visc a Amèrica". 18 anys. Estudia Administració d'Empreses. Té un blog d'aire poètic i un compte a Youtube amb accent sud-

americà. La seva *bio* real seria: "Un noi apassionat pels seus somnis, amant de la bona literatura, la bona música, l'escriptura i l'art. Un boig sense cura". No vol que el coneguin per un compte de frases. "Sempre he volgut ser un gran cantant i escriptor, i m'agradaria que la gent em conegués més, però per la meua persona". Els seus tuits, assegura, no tenen preu. "No. Deien en una pàgina que em pagaven per publicar tuits, i això és fals. No estic a Twitter per guanyar diners, sinó per a l'entreteniment dels altres". Li han fet ofertes de publicitat. "Sí, moltes, però la resposta ha sigut sempre la mateixa: 'No omplir el *timeline* als meus seguidors de publicitat", respon. "Twitter s'ha tornat tan comercial... Hi ha molts comptes que es dediquen a guanyar diners. No els jutjo, però en cert punt molesta que al TL només hi aparegui publicitat".

@DeboConfesarQue

TWEETS	SEGUINT	SEGUIDORS
10,2K	153	3,09M

Tuit de capçalera

Hi ha un punt en la teua vida que t'adones: qui importa, qui mai ha importat, qui no importa més i qui sempre importarà.

Solter

18 anys

Amèrica

Estudia Administració d'Empreses

@ifilosofia

TWEETS	SEGUINT	SEGUIDORS
39,9K	81,9K	2,19M

Cita filosòfica de capçalera
 “No intentis convertir-te
 en un home d'èxit sinó
 convertir-te en un home de valor”
 (Albert Einstein)

EL SEU TUIT EPOPEIA podria passar per un títol de Paulo Coelho: “La increïble història de l'home que recopilava frases”, la resumeixen de blog en blog. @ifilosofia acumula 2,19 milions de *followers* (és el que sumen gairebé els habitants de París). El segueixen polítics, futbolistes, artistes. Els rànquings el situen com a “líder d'opinió”. “Jo no em considero líder de res”, respon. Ell té clar quina és la clau del seu èxit virtual: “El treball constant”. Que no vol dir continu. Dedicava a Twitter una hora al dia. “Hi ha nombroses aplicacions per programar els tuits de diversos dies en només uns minuts”.

A Twitter se'l coneix com a Miguel. “Sóc Miguel –es justifica– per diferenciar el compte del primer que vaig obrir, on vaig posar el meu verdader

nom: Francisco”. Francisco Olmos. De Càceres amb seu a Vallecás. Té 50 anys i dos ordinadors. “Per raons de seguretat. Al principal utilitzo targetes de crèdit i contrasenyes importants. A l'altre hi guardo les coses menys compromeses”. La seva biografia real en format tuit: “Una persona tranquil·la, amb inquietuds intel·lectuals, que estima la naturalesa. Sóc un verd convençut”. Va obrir el seu compte filosòfic el 2010. El seu objectiu, diu, segueix sent el mateix: difondre la cultura a través de Twitter. Recopila frases cèlebres, pensaments per reflexionar, notícies de ciència. En els dos primers anys, va sumar dos milions de seguidors. “Són matemàtiques pures –assegura–. Molt aviat publicaré un article sobre el model matemàtic que prediu el nombre de seguidors d'un compte amb el pas del temps”.

En el món amb més de 140 caràcters, Olmos és matemàtic. “Treballa en una important empresa de seguretat informàtica a nivell mundial –enumera el seu currículum–, segueixo amb la meua tasca de docent i he editat un llibre digital sobre passatemps de lògica i matemàtiques [Para razonar mejor]”. No creu que algú es pugui guanyar la vida amb Twitter. “No, s'han de fer més coses”. En el seu cas, gràcies a Twitter, Espasa li va oferir el 2012 publicar un llibre: *Qué razón tenía Platón...* “He tingut més propostes, però menys formals”, afegeix. També li han ofert fer publicitat. “Però no ho he acceptat”. Així que el seu tuit benefici és indirecte: “Al tenir molts seguidors, és més fàcil vendre llibres, impartir classes...”. El més surrealista que ha viscut: “Tinc una bona amistat amb Amaia Montero. Això va fer que correguessin rumors de tot tipus pels retuits que ens fèiem”. Com al seu compte, Olmos es pren la vida amb filosofia. “És la millor manera d'agafar-se-la. Com deia Maria Zambrano: ‘Filòsof és aquell que ja no es queixa’. Twitter no li ha canviat la vida. “No, simplement és un entreteniment més”.

FOTO JUAN MANUEL PRATS

Solter

50 anys

Vallecás

Treballa en una empresa
de seguretat informàtica

*“La persona que mereixes
 és aquella que tenint
 la llibertat de fer
 el que vulgui t'escull
 a tu en tot moment”*
 ↕ 3.382.382

Maruja Torres

«Jo ara només vull ser una torracollons»

Mira l'actualitat política amb jovial interès, que li fa reviure un sentiment de revolta que no havia encaixat gaire bé en la seva última etapa d'«El País». De la seva sortida del diari, però sobretot de les seves fragilitats i pèrdues, en parla ara al llibre 'Diez veces siete'.

PER NÚRIA NAVARRO

Barcelona, 1947. Articulista i escriptora amb premis Planeta i Nadal.

Si no fos pel boicot de les ròtules, l'artrosi de lumbars i una sorpresa molt creativa, ningú li faria a Maruja Torres els 71 anys que té. Se la sent venir amb taloneig republicà pels passadissos plens de llibres del seu pis d'Enric Granados, encantada d'haver destapat els seus flancs vulnerables a *Diez veces siete* (Planeta). Està més irreverent que mai. Tanca baretos. I els joves –«heterosexuals, jeh!»– s'hi acosten com arnes a la llum del seu esperit setaner.

-Aquesta Espanya no és gaire diferent d'aquella, diu vostè. ¿Així estem?

–Quan era a Beirut i vaig veure que la dreta pujava com pujava ja vaig pensar: «Espanya s'està posant llibanesa». Avui no triomfa Falange Española perquè la ultradreta ja és aquí. S'han modernitzat i han adoptat l'aspecte dels enterradors. I el problema és que no hem tingut una esquerra il·lustrada. Felipe González no va ser Olof Palme.

-Ell va acabar navegant a l'Azor. Però l'aristocràcia del periodisme d'esquerra també es va aburgesar. Admeti-ho.

–Jo vaig tocar el dos, maca. Als anys 80, quan tots pixaven més amunt que el cul, quan estaven en perspectiva els jocs i les expos, jo ja veia que tot deú estava pillant. I el país era una repugnància bassa d'oli, el teixit associatiu es desfeia i tots eren fantàstics. Així que me'n vaig anar a recórrer l'Amèrica Llatina, però si revisa l'hemeroteca veurà que Haro Tecglen i jo tocàvem les pilotes als socialistes.

-Ara Rubalcaba dimiteix. Pere Navarro dimiteix. Joan Carles abdica...

–I espero que a Rajoy el defenestrin. Tot això s'ha produït per Podem i perquè tenim cosetes a Suïssa, ¿no? Un moment depuratiu.

-¿És cert que el Rei li va preguntar una vegada: «¿Tu ets l'escurçó?»

–«¿Tu ets la columnista víperina?», va ser el que va dir molt campechament en una de les festes d'aniversari que feia a la Zarzuela, en què el whisky era dolentíssim, per cert. Hi vaig anar dues o tres vegades i el grup –en què hi havia gent com Herálde, García Hortelano, Gil de Biedma–, sempre acabàvem a la Taberna del Alabardero, on sí que menjàvem, ens posàvem cecs i cantàvem coplas de la Piquer.

Maria Dolores Torres va créixer al Xino. El seu pare, alcohòlic, la va abandonar als 7 anys i la seva mare, Lola, sempre li va escatimar l'afecte. Es va somiar diferent llegint, als cines de sessió doble i en companyia dels germans Moix, el Terenci i l'Ana María.

Va debutar a 'La Prensa' i va passar per les redaccions

de 'Garbo', 'Fotogramas' i 'Por favor'. El 1986 va tornar a 'El País', on havia col·laborat, i va cobrir la invasió de Panamà, on va veure morir el fotògraf Juanxú Rodríguez. Més tard es «va macerar» a Beirut i va tornar a Barcelona.

El 16 de maig del 2013 va deixar el diari 'El País'

moments abans de ser rellevada de la secció d'Opinió. Avui col·labora a eldiario.es i a la revista 'Mongolia'. Guanya el 10% del que solia guanyar però és «més feliç», assegura.

-¿Com són els republicans!

–La primera vegada que vaig veure el Rei, sota la llum del 23-F, vaig pensar: «Hòstia, només li falta el marc». Té aquesta cara de Borbó, tan vermella, que semblava que l'havia pintat Goya. Però avui veig la institució tan passada de moda com la festa dels toros. En aquest país ja no tenim por d'una guerra civil i no necessitem que un rei ens protegeixi. Això que ho faci el seu amic saudita, que té súbdits agenollats. Però aquí no fa falta. Seria fantàstic que a Felip li agradés la política, muntés un partit monàrquic i es presentés a les eleccions. I hi ha prou lectors de l'*¡Hola!* per votar-lo!

-Almenys ha defensat Letizia...

–Vaig defensar que el Príncep es casés amb una plebea. En una columna vaig comparar la seva història amb la de *Pretty woman*, però aquí el Príncep la salvava de treballar amb Urdaci. Ara me'n penedeixo, perquè potser avui Letizia seria una periodista a l'atur.

-La «corista leninista» que hi havia en vostè no ha desaparegut, veig.

–Així em deia Manolo [Vázquez

Montalbán], però no he sigut mai leninista. El que sempre he tingut és un punt de desobediència i irreverència, que ara practico des de la revista *Mongolia* i el diari *es*. He abdicat de l'aristocràcia de la premsa, nena. Amb molt de gust. ¿Sap que m'agradaria? Poder tenir doble nacionalitat, la catalana i la madrilenya, per poder votar en contra d'Ana Botella i d'Ignacio González.

-¿Quina és la seva pàtria, Maruja?

–Jo a la pàtria no la sento, i no sento Déu. La meua pàtria és la meua gent, els quatre carrers de Barcelona i del món que m'agraden i el Mediterrani d'Algesires a Istanbul. I últimament he descobert el vent de Tarifa. Neteja molt, molt, i les famílies no es posen oli de coco a la platja.

-Poètica i jocosa resposta, però no política.

–Jo sóc un peix apàtrida que es deixa portar pels corrents. Respecto el desig de la majoria, només faltaria, però no m'agraden els talibans ni d'un costat ni de l'altre.

-Stéphane Hessel tenia 93 anys quan va publicar *¡Indigneu-vos!* ¿Es veu agitant?

Maruja Torres, al seu laberíntic pis d'Enric Granados, a prop de la Diagonal, dimarts passat.

-I ara! Jo ara només vull ser una torracollons. Alguna vegada m'han ofert entrar en un partit i he dit que no. La meua independència és la meua força.

-Això l'hi deu a Doña Lola, la seva mare.
-Sí. Vaig batallar contra ella fins a la depressió. Després de moltes sessions d'anàlisi, penso: «Que bonic que hauria sigut que no hagués estat presa del victimisme de l'època!». Però la dona no va tenir oportunitats. No es va permetre estimar. Jo sóc com sóc gràcies a la falta d'amor, les absències, les prohibicions, les relacions que van anar malament...

-...al fill no nascut. Perquè ara explica que va avortar.
-Es va autodissoldre i no ho lamento. Amb la criatura en braços hauria dit: «Però, i què he fet!». No he tingut mai instint maternal. En canvi, sí que m'hauria quedat embarassada de gossets teckel, com el meu Tonino, que va morir fa dos nadals i va ser el gran amor de la meua vida.

-Tonino a part, ¿no ha estimat mai fins a esquinçar-se?
-Dues vegades. Al meu primer amor, Quim Llenas, que avui és tan amic

meu com la seva dona, Carmen. No estàvem fets l'un per l'altre. I en plena depressió em vaig enamorar d'un altre -casat, és clar-, que em va dir que no deixaria mai la dona i que no pensava fer-me ni un petó. ¡Apa!

-Els casats han sigut la seva debilitat.
-Perquè se n'anaven. Per repetir la història del meu pare, que ens va abandonar a la meua mare i a mi quan jo tenia 7 anys. Però a mi la passió sempre m'ha agradat. He creuat oceans per un tio, ¿eh?

-Un altre cavaller, concretament Dennis Hopper, li va clavar una plantofada.
-Estava convidada per Bigas Luna a la presentació d'*Out of the blue* i en aquella època la gent s'enrotllava, ¿sap? Ja a l'ascensor del Melià Castilla, en presència de Hopper, va entrar Paco Rabal i em va dir: «*¿Te vas con este? Mira cómo tengo yo el manche-go*», i me'l va ensenyar... (Riu) La fidelitat llavors estava poc valorada.

-Ja ho veig.
-És que ara és una època molt timorata, ¿no?

-Seguim amb el colèric Hopper.
-A l'habitació, Hopper em va dir:

“

«Seria fantàstic que Felip muntés un partit monàrquic. ¡Hi ha prou lectors del '¡Hola!' per votar-lo!»

«Quina merda de país, Espanya, esteu matant militars sense parar», referint-se a ETA. I jo, en combinació, li vaig contestar: «Doncs vosaltres no heu deixat ni un indi». I em va deixar anar una hòstia. Vaig sortir d'allà cames ajudeu-me. Després em va enviar unes flors, amb una targeta de disculpa. Segur que va ser cosa de Bigas.

-El seu exhibicionisme sempre xoca. Un cop em va dir que era la seva màscara.

-Doncs aquest llibre és el gran *destape*, perquè abans emmascarava les coses amb la ficció. Quan vaig deixar *El País* un munt de col·legues van anar a la cerveseria Santa Bàrbara de Madrid, a recolzar-me. «¿Què faig?», els deia.

-¿Treure verí escrivint?

-Havia arribat el moment de fer la segona part de *Mujer en guerra*, que havia escrit des de l'optimisme de tenir feina però ja tan allunyada del diari que vaig fingir que la meua germana Carmen estava malalta per tornar a Barcelona. Arribava el moment de fer una història no optimista, però també de rascar a fons en mi. I a mesura que anava escrivint notava que hi havia una connexió entre la sinceritat i l'estil.

-No escatima angles morts, no.

-Tot anava venint per ajudar-me. Fins i tot se'm va aparèixer la imatge de la butaca buida de la meua mare en una obra de teatre del col·legi que jo vaig fer quan tenia 12 anys. Crec que res m'ha definit tant, per sempre, com aquell seient buit.

-¿Ja no queden secrets, doncs?

-Diria que no. A mesura que envelleixo vaig confiant més en la gent. M'he donat que si dono coses de mi no seran malinterpretades. I ja no m'importa gens la part cavernícola que sempre m'ha criticat.

-Aprofitant aquesta cresta de sinceritat, ¿quina persona ha sigut el seu Moriarty?

-La meua mare. Ella ha sigut el meu Moriarty i el meu Sherlock.

-Una altra vegada Doña Lola.

-«Si t'abandonen als 7 anys sempre sentiràs el soroll de la porta», deia Doris Lessing. I tenia tota la raó. Però s'ha de girar full. No quedar-se amb el rancor. Per això m'agrada tan disfrutar. En el passat vaig ser una nena vella i ara sóc una vella jove amb les neurones a lloc. ■

Innovació

i

TELECOMUNICACIONS

**Telefónica
ho vol tot**

*L'antic monopoli espanyol compra
Digital+ a Prisa i planeja llançar
un servei de vídeo en 'streaming'*

'THE WINNER TAKES IT ALL', cantava als anys setanta el grup suec de pop Abba per emfatitzar la voracitat dels vencedors, que poques vegades s'apiaden dels vençuts. Els que facin memòria recordaran la guerra que es va obrir en el món de les telecomunicacions després de la primera victòria electoral del Partit Popular per controlar el món de la comunicació audiovisual. El nouvingut govern de José María Aznar necessitava una plataforma solvent amb la qual contrarestar l'antic poder socialista, encarnat llavors per Canal+.

El PP no en tenia prou col·locant els seus afins en els càrrecs clau de Televisió Espanyola per una raó tan senzilla com sociològica: la televisió pública no controlava el futbol, els drets del qual estaven en mans de l'empresa propietària de Canal+, Prisa, el principal grup aliat de l'oposició socialista. I, ja se sap, qui controla el futbol controla els cors...

Per aquest motiu el govern d'Aznar va crear la figura d'*el interés general* per acusar Prisa de monopoli i exigir-li que compartís els drets amb una segona plataforma. Es tractava de Vía Digital, un invent que la recentment liberalitzada Telefónica s'acabava de treure de

la màniga. En aquells temps presidia l'empresa Juan Villalonga, íntim amic d'Aznar i afí al PP.

Així va començar l'aventura digital de Telefónica: amb una acarnissada guerra política amb Prisa i un invent improvisat, la fi del qual era impedir el control absolut del primer sobre els drets del futbol. A diferència de Canal+, que anava per cable, Vía Digital funcionava per satèl·lit i va aconseguir una bona quantitat d'abonats. Però el seu irregular funcionament i la impossibilitat d'aconseguir una quota significativa dels preuats drets la van fer caure finalment en el fracàs.

Curiosament, la va salvar de l'enfonsament Canal+ anys més tard, davant d'un enemic comú: el govern Zapatero, que recelava del suport que Prisa donava als *felipistes*, crítics amb la seva gestió, i va decidir des d'un primer moment oferir suport a un nou grup mediàtic -Mediapro- que pogués aconseguir una part important dels drets de la Lliga per neutralitzar el poder del grup Prisa. La primera reacció d'aquest grup va ser comprar a Telefónica la seva malmesa Vía Digital, per augmentar la seva cartera de continguts i obtenir els pocs drets esportius que ostentava. Així va néixer Digital+, que s'enfrontava a un panorama dividit, en què força clubs havien canviat de bàndol i havien venut els seus drets al canal GoT de Mediapro. El temps, la crisi i els avatars del futbol van afavorir al final Prisa, que va recuperar bona part dels drets perduts.

No obstant això, en deu anys s'ha passat d'un escenari de televisió per cable com a gran fita tecnològica a un altre en què dominen les noves tecnologies. Arribava la crisi dels grans mitjans de comunicació tradicionals, entre els quals Prisa, avui en situació delicada. En aquest mateix període, Telefónica havia triat el camí pragmàtic

del seu nou conseller delegat, César Alierta. L'empresa va sortir a l'estranger, va invertir en R+D i es va convertir en una de les grans multinacionals del sector, rica i poderosa. L'actual crisi, si bé ha afectat el seu negoci a escala global, ha reforçat la seva posició a Espanya, on s'ha fet hegemònica amb la seva tarifa Fusión.

Lidera així totes les innovacions en telefonia mòbil a l'Estat, entre les quals les negociacions per aconseguir -juntament amb Orange, Vodafone i companyia- part de l'espectre de la TDT que ara ocupen les televisions digitals, entre d'altres les de parla catalana. La

**L'adquisició
de Digital+
permetrà a
Telefónica
ampliar
l'oferta als
clients del
paquet
Fusión**

cessió de la banda de l'espectre que correspon als 800 megahertz als operadors - perquè estenguin la telefonia 4G - no és, com es creu, un capritx del govern espanyol, sinó que obeeix a una directiva europea, per la qual cosa és molt probable que les televisions tinguin la batalla perduda. La raó és que en els 800 megahertz és on més bona cobertura té aquesta tecnologia.

Però lluny d'acontentar-se amb aquesta victòria per als seus clients - el 4G multiplica l'ample de banda mòbil -, Telefónica vol ara el negoci de les cadenes, els seus continguts. Per això ja ha anunciat que apostarà per la televisió per internet i en *streaming*, seguint l'exitós model de Netflix als EUA. El primer pas l'ha fet comprant Digital+ a una Prisa en grans dificultats, per 750 milions d'euros.

Se suposa que farà servir la plataforma de Digital+, i la seva cartera de cli-

ents, per unir-los als de Fusión. Per descomptat, en el paquet venut hi van els drets del futbol, finalment en mans de Telefónica. L'operador ja està regalant gravadors de disc dur als seus clients de Movistar TV -abans Imagenio- amb la idea que en el futur puguin usar-los per al seu nou servei.

Si té èxit en els seus propòsits, Telefónica serà propietària no només de totes les nostres vies de comunicació i informació, sinó que també podrà decidir què és el que veiem, com ens informem i, potser, a quin equip de futbol donem suport. ¿L'hi permetrà Brussel·les? —**Jordi Sabaté**

Somien els ROBOTS ser periodistes?

Programes
informàtics que
són capaços
de redactar
informacions
a partir d'una sèrie
de dades obren
un debat encès
a la premsa

R

EL REPORTATGE

FRANCESC BRACERO
 Barcelona

La novel·la de Philip K. Dick *Somien els andròides amb ovelles elèctriques?*, que va inspirar la pel·lícula *Blade runner*, de Ridley Scott, va obrir la possibilitat que algun dia els robots no només pensin, sinó que a més tinguin sentiments i valorin els seus records com els éssers humans. A aquest punt de ciència-ficció, de moment, no s'hi ha arribat, però l'automatització de tasques humanes per màquines avança cada vegada més ràpida i ja aterra en el periodisme. O potser no.

En la cita anual del Global Editors Network, GEN Summit, que ha reunit aquesta setmana a Barcelona editors i redactors de diaris de tot el món, es va abordar la sempre difícil qüestió de la robotització.

Bertrand Pecquerie, conseller delegat de GEN Summit, va assenyalar que "per a les redaccions és una mena de tabú" parlar de robots que elaboren notícies. Als Estats Units hi ha diaris que compren una part de la seva producció de notícies a empreses que comercialitzen articles es-

crits per robots. Es tracta de petits articles que simplement presenten una sèrie de dades d'acord amb una certa estructura narrativa. Resultats de partits esportius i presentació de balanços econòmics són dos dels tipus d'informacions que més es creen de manera automatitzada.

Les conclusions del debat a GEN Summit deixen clar que és possible que les màquines facin algunes tasques automàtiques que resulten massa rutinàries o lentes per encarregar-les a humans, però que és impossible que reemplacin el *toc humà*. En resum, som molt lluny que un robot guanyi el premi Pulitzer, encara que sí que pot ser el primer a publicar en una pàgina web que s'ha produït un terratrèmol en algun lloc (ja ha succeït). Una altra cosa és que sigui capaç de contrastar-ho i de convertir-se en una font creïble.

Un robot no contrasta les dades. Simplement accepta les que se li donen. Per això, les informacions que elaboren robots per a alguns mitjans i agències representen per a molts un perill. Fins i tot s'han inventat programes perquè, mitjançant recerques per internet, contrastin les dades. El que no pot fer un robot és trucar a una font per autenticar una informació o pensar en maneres alternatives de fer-ho si els primers intents fallen, com faria un humà.

Larry Birnbaum, llicenciat en Ciències de la Computació per la Universitat de Yale i codirector del laboratori d'informació intel·ligent de la Northwestern University de Chicago, va justificar al GEN Summit la redacció de notícies per part de robots. "Els robots -va assenyalar- expliquen històries en l'escala d'Internet". Es tracta d'informació bàsica, de teletip, amb redactats a partir de les dades que proporcionen posts de dades com les estadístiques dels partits de beisbol.

Una de les preguntes que es deriven d'aquest ús és que, si les dades ja ho diuen tot, per què cal que els robots redactin? L'explicació és que els humans som éssers que ens comuniquem mitjançant el llenguatge. És el que entenem més bé. Les informacions més susceptibles de ser elaborades per robots són aquelles que depenen només de dades precises, com les estadístiques d'una competició esportiva i la informació de negocis. Aquestes notícies extretes de posts Excel i de gràfics "expliquen les causes d'aquestes dades i fan recomanacions". "Les històries proporci-

Experiències

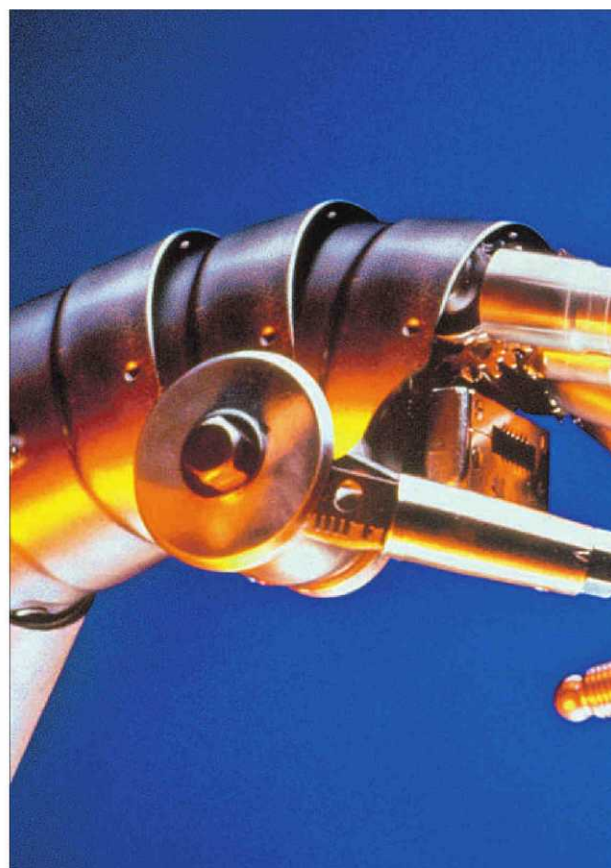
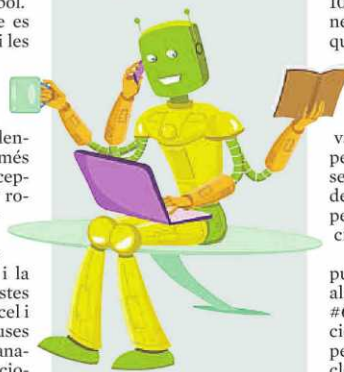
Los Angeles Times. El març passat, Ken Schwenke, un periodista i programador del diari *Los Angeles Times*, es va despertar a causa d'un terratrèmol a les 6.25 del matí. Va anar a l'ordinador, hi va trobar un breu article sobre el sisme i només va haver d'activar l'opció "publicar" perquè el seu web fos el primer a informar, tres minuts després del succés. La informació va ser creada per un algoritme anomenat Quakebot i dissenyat pel mateix Schwenke. Al final de la notícia podia llegir-se: "Aquesta informació prové del servei de notificació de terratrèmols de l'USGS (United States Geological Survey) i aquest post va ser creat per un algoritme escrit per l'autor".

The Guardian. El diari britànic *The Guardian* elabora una publicació mensual impresa en paper anomenada *#Open001* que és elaborada per un algoritme a partir d'articles i fotografies ja publicats al diari i redactats per éssers humans.

Forbes.com. El web Forbes.com ha publicat diversos articles creats per Narrative Science, un sistema de producció de textos automàtics a partir de dades. La majoria dels articles destacats del web, tot i això, estan firmats per persones.

Flipboard. Aplicacions com Flipboard, disponibles per a mòbils i tauletes, recopilen articles que són en una pàgina web i són capaços de presentar-les amb un format de publicació perquè es llegeixin com una revista.

1.000 milions. Segons la companyia Automated Insights, dedicada a elaborar textos de forma automàtica, a finals d'aquest any els seus programes hauran elaborat 1.000 milions de notícies. L'any anterior van ser 350 milions. El fundador de l'empresa, Robbie Allen, assegura que els periodistes no tenen motius per preocupar-se, perquè són continguts que abans no es feien.

nen context -observa Birnbaum- i fan que les dades tinguin sentit".

El més xocant és que l'esport, una de les activitats socials més passional, sigui redactada per una màquina. Com resultaria una informació robòtica del gol d'Iniesta en el Mundial de Sud-àfrica? Interessaria a algun lector? La resposta sembla òbvia. Yves Eudes, redactor sènior del diari *Le Monde*, apunta que "els articles creats per robots són menys entretinguts, però en contrapartida són més precisos, més objectius".

Tot i això una precisió extrema i una objectivitat rígida poden fer que la informació perdi interès. El periodista, com a persona, està obligat a fer un exercici d'objectivitat conscient, però la seva narració sempre conté algun grau de subjectivitat que ens fa a tots diferents a l'hora d'explicar un mateix fet.

Brian Timponè és fundador de Local Labs, una companyia de Chicago que ofereix serveis automatitzats a diaris locals i que té 25 empleats a més d'altres 100 contractats a quatre continents. Tots ells són persones que treballen per a robots. Segons va explicar al GEN Summit, el *Chicago Tribune* va comprar prop del 30% de les notícies el 2012. Segons la seva opinió, "fer informació és especial respecte a fer altres coses", però l'element diferencial de qualitat humana es veu afectat perquè "els models de producció editorial són arcaics".

El diari *The Guardian* té una publicació mensual destinada als Estats Units en paper, *#Open001*, que s'envia a agències de publicitat i que està creat per un algoritme que tria articles i fotos ja publicats pel diari i

que, per tant, han passat un filtre humà.

Les notícies que procedeixen de màquines ara són informacions curtes, amb redactats plans en els quals no hi ha, per exemple, la ironia, la imaginació ni l'experiència d'un ésser humà. Un ordinador no és capaç de relacionar fets de la mateixa manera que les persones. Quan s'accedeix a pàgines web com la de Forbes.com, s'hi poden trobar algunes informacions firmades per Narrative Science, una companyia formada per 30 persones que serveix a empreses periodis-

NOTÍCIES SIMPLES

La informació de robot acostuma a ser d'estadística i dades econòmiques

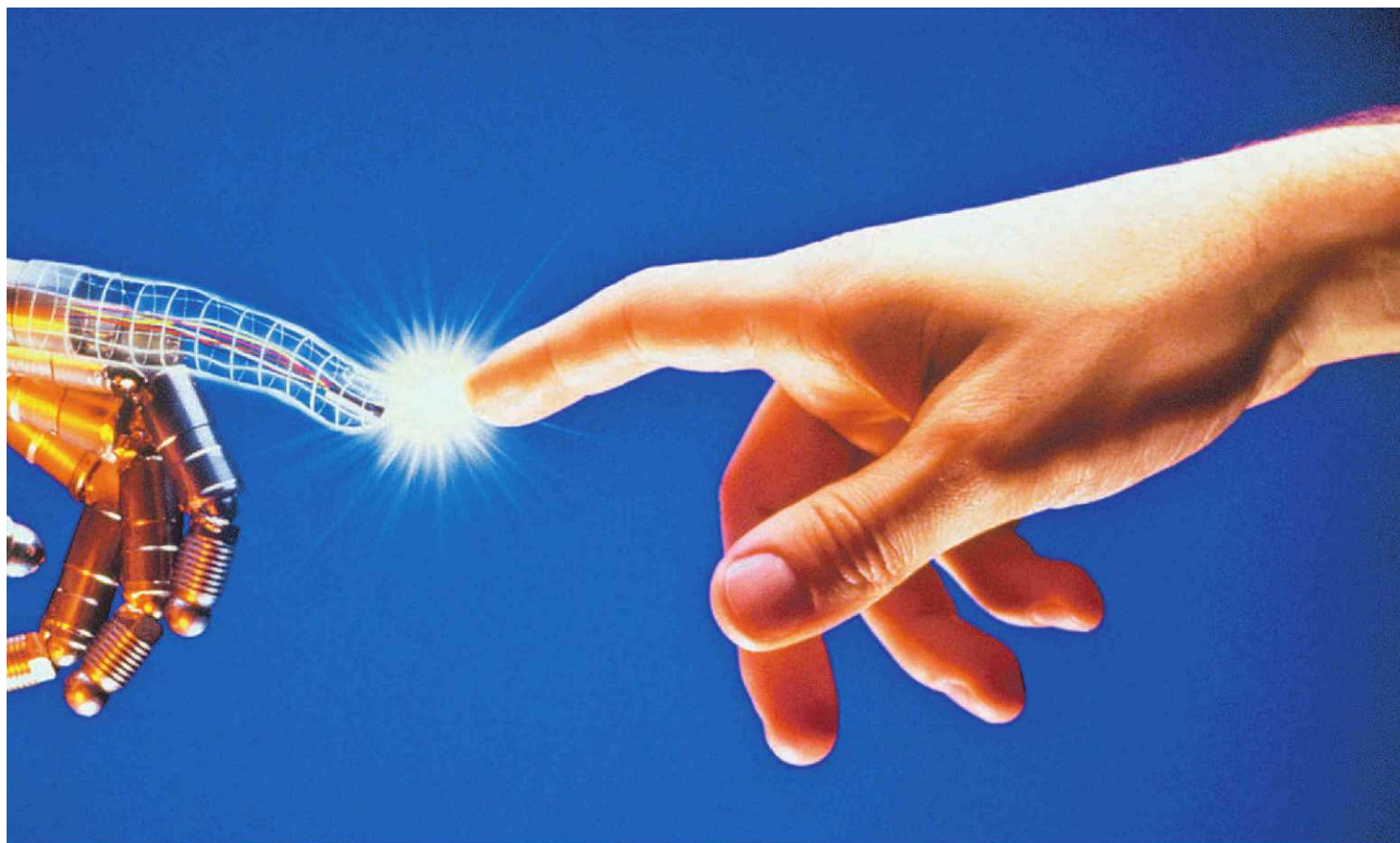
INFORMACIÓ FIABLE

Contrastar una notícia és una altra de les diferències clau en el debat

tiques i d'Internet infinitat d'informacions, com els informes de vendes de companyies, els resultats d'una jornada del campionat de beisbol o un sumari de la cursa presidencial a partir de tuits publicats.

Els partidaris del model robòtic a la producció d'informació asseguren que les tasques que han assumit els algoritmes robòtics són aquelles que els periodistes no feien. Per exemple, els informadors no veuran partits de les lligues menors de determinats esports. Seria una tasca tediosa i cara per a les empreses,

MICHEL TCHEREKOFF / GETTY IMAGES

que tindrien persones treballant durant hores per a informacions molt breus. Així que se suposa que, de moment, cap robot no li ha pres el lloc de treball a un periodista.

Una variant de la redacció robotitzada és el producte que comercialitza Yota Cohen, cofundador de Wibbitz, una companyia israeliana que, mitjançant un algoritme, aconsegueix elaborar 10.000 vídeos diaris a partir d'una senzilla informació d'agència. Aquests vídeos, molt configurables de diferents maneres pels usuaris, es creen en només cinc segons i serveixen per alimentar pàgines web, on una part important del consum, i per tant de la publicitat, són els vídeos.

Arden Manning, director de comunicacions de Yseop, una companyia que assegura que el seu producte és "el primer motor d'intel·ligència artificial que escriu i dialoga com un humà", reivindica que el robot pot proporcionar "les notícies que vols,

en el moment que vols i en l'idioma que vols".

Una de les presentacions més aplaudides al GEN Summit va anar a càrrec de David Sancha,

DEL NÚMERO A LA PARAULA

Els éssers humans comprenen millor les dades explicades mitjançant llenguatge

EMPATIES I ERRORS

Pel robot és difícil calibrar coses com ara si hi ha massa sang en una fotografia

director de Xalok, una plataforma de gestió de continguts web. Un divertit diàleg imaginari amb l'assistent Siri de l'iPhone li va servir per concloure que els robots poden seleccionar, re-

dactar i dissenyar notícies, a més d'una feina que no és del periodista, com la venda de publicitat.

Els principals arguments que qüestionen l'ús de les màquines en la informació els va presentar Tom Kent, editor d'Associated Press que ha estat dues vegades jurat del premi Pulitzer. Si l'ús de l'algoritme es justifica pel fet que només es tracta de relacionar dades, per què no ho fem amb un entrenador? Se li donen a l'ordinador totes les dades de jugadors pròpies i rivals i que un algoritme decideixi l'alineació, els canvis i la forma de jugar un equip. Difícilment els aficionats d'un club esportiu acceptarien que una màquina prengués aquestes decisions.

Kent va suggerir que "és important que se li digui a la gent que una història ha estat generada de forma automàtica per una màquina" perquè decideixi si li interessa, i va recordar que, amb els contestadors telefònics

automàtics, "hi ha gent que se sent realment ofesa si qui els parla és una màquina".

Yves Eudes, de *Le Monde*, va considerar que "el periodisme

UNA REDACCIÓ PLANA

Imaginació, ironia i experiència no són a l'abast de les màquines

TREBALLS INGRATS

Hi ha qui defensa que els robots alliberen el periodista de tasques simples i repetitives

automàtic és positiu, perquè ens deslliura als periodistes de determinades tasques que són molt repetitives". En un punt intermediari hi ha el periodista Burt Herman, cofundador de l'aplicació Stori-

fy, una plataforma que compon històries amb informació extreta de les xarxes socials. "No és una qüestió de blanc i negre -va indicar-, d'humans contra robots, sinó d'una combinació, que hi ha coses que es poden fer amb les dades i coses que no es poden".

Per Kent, en canvi, hi ha un munt de qüestions que fan del periodisme robòtic una eina poc fiable. Si el robot ha de triar fotografies per publicar, com sabrà si en una imatge d'un atemptat terrorista hi ha massa sang com per publicar-la?, com percebrà si hi surten nens?, com detectarà una imatge pornogràfica?

"Em preocupen especialment els errors -va admetre Kent-, perquè no es descobriran aviat. Els humans podem cometre errors, però els acabem veient". I va deixar una visió de futur: "Els humans també estem evolucionant. No estem acabats. Farem històries no tan correctes, no tan previsibles".

De Frente Jordi Évole

“El periodismo te permite ser chafardero”

VICENS JIMÉNEZ

SU MADRE LE DECÍA: “¡PREGUNTAS MUCHO!” ● FUE FOLLONERO CON BUENAFUENTE Y AHORA ES UN ENTREVISTADOR ESTRELLA, AUNQUE DICE QUE A VECES INTERROGA “SIN TENER NI IDEA”

JUAN CRUZ

¿Por qué pregunta? Porque el periodismo te da una especie de impunidad para poder ser chafardero. Y me ha ayudado a aprender. No sabía demasiado.

¿Qué sabía? Muy poquito. Reconozco que hay muchos asuntos de los que he preguntado sin tener ni idea.

¿De qué sabe menos? Sé muy poco de economía. Pero a veces tengo la sensación de que también sé muy poco de la vida.

¿Ve luego cómo pregunta en sus programas? Y sufro: pienso que no he hecho bien la pregunta, o la réplica, porque no he escuchado como tendría que haber escuchado. La entrevista es un ser vivo que tú no controlas: el otro es mejor que tú y a veces tú no estás a la altura.

¿Le ha pasado? Con gente a la que admiro. Acostumbro a estar fatal; por no incomodar no repregunto. Eso es un defecto periodístico. Me pregunto: ¿qué está por delante, el querer o el periodismo?

¿Y qué se responde? Lo mejor es renunciar a entrevistar a los amigos.

Sentó a Felipe González y a Artur Mas. ¿Qué sintió? Cometí un error: decirles que no les iba a controlar el tiempo. ¡Y durante 45 minutos no olí la pelota! A nivel televisivo era fantástico, pero sentía

que lo hacía fatal. Me decía: ¡cómo me está superando la situación!

¿Y qué sintió como ciudadano catalán? Que no es tan difícil entendernos hablando. Me hubiera gustado que el presidente español hubiera estado en activo. Ese habría sido el debate soñado.

¿Tiene respuesta sobre lo que puede pasar en Cataluña? Que dejen votar, que lo entendiera el Gobierno español. La prohibición ha provocado sólo más adhesión al sentimiento independentista. Que hu-

“DURANTE LA ENTREVISTA CON GONZÁLEZ Y MAS ME DECÍA: ‘CÓMO ME ESTÁ SUPERANDO ESTA SITUACIÓN’”

quiera otra vez la creencia de que pueda haber una península Ibérica con muchas partes distintas, con relaciones iguales.

Sus preguntas más famosas (a Cotino, por el accidente mortal del metro de Valencia) quedaron sin respuesta. Querían tapar aquello. Era la losa para que aquello no resucitase. No lo lograron. Había que aguantar y preguntar, a pesar del silencio de aquel hombre caminando. Un silencio que te ayudaba a entender a las víctimas.

¿Su insistencia estaba premeditada? La provocó el silencio. Alrededor le grita-

ban: “¡Dele respuestas, queremos respuestas!”. Y no eran adversarios suyos.

Sus preguntas son también una manera de preguntar. ¿Lo ha aprendido? Mi madre decía: “¡Este niño pregunta demasiado!”. Cuando pregunto con cara rara me sale así, como cuando me quedo en silencio. Es cuando disfruto de la pregunta.

Pregunta, no asusta. No. Odio la agresividad. Lo haría mal. De hecho, hay entrevistas que se me agrían y no las emitimos. Todo puede ser más civilizado, más tranquilo. Con los tuits es como si te gritaran insultos por la calle.

¿Cuál es el límite de la agresividad? El sentido común.

¿Cómo se siente ante estas tertulias de moros y cristianos? Ojalá en el 36 hubiera habido tertulias; no habríamos tenido guerra civil. ¡La gente se habría gritado en la tele y se habría quedado más tranquila!

Ya sabe más. ¿Un diagnóstico de esta sociedad? Lo peor sería que nos olvidemos de lo que hemos hecho mal. Que no se pierda el espíritu crítico en la bonanza.

Está de vacaciones, pero aquí puede hacer dos preguntas sobre lo que pasa. ¿Hacía falta Pablo Iglesias para refundar la izquierda? ¿Empezamos a correr el riesgo de convertir al Príncipe en uno de esos jóvenes que tenían que haberse ido fuera para ejercer su oficio?

Daniele Grasso

PERIODISTA COAUTOR DE 'THE MIGRANT FILES'

Investigació Ha participat en la recerca més exhaustiva fins ara sobre la mort d'immigrants que intenten arribar a Europa. Un exercici de periodisme de dades a escala europea que conclou que almenys 23.000 immigrants han mort al Mediterrani des del 2000

“Els murs només serveixen per enviar la gent al mar”

C.M.
BARCELONA

Danielle Grasso forma part de l'equip d'onze periodistes de sis països europeus que enguany ha publicat *The migrant files*. Creuant i depurant tres bases de dades basades en les informacions de premsa, d'ONG i acadèmiques, han arribat a una conclusió esfereïdora: almenys 23.000 immigrants han mort intentant arribar a Europa entre el 2000 i 2013, una xifra que duplica totes les estimacions que s'havien fet fins ara. La recerca va ser premiada divendres com a millor treball de periodisme de dades al congrés del Global Editors Network que s'ha celebrat a Barcelona. El treball també ha demostrat que cada ruta té una mortalitat diferent (del 2% a la de les Canàries al 6% de la de Lampedusa) i que les polítiques d'immigració a Europa empenyen la gent als camins més perillosos.

23.000 morts al Mediterrani. ¿Penseu que és una xifra realista?
Molts més. Fa poc vam veure els vídeos dels submarinistes de la pastera que es va enfonsar a Lampedusa amb els cossos a dins. Hi ha molts testimonis de matances a Líbia, tota la gent que es mor de set al desert... Aquests no compten enlloc. Però amb 23.000 morts confirmats n'hi hauria d'haver prou per reflexionar. El problema és que cada estat només se'n preocupa quan té cossos calents sobre la taula.

¿Les polítiques de control de fronteres aturen els fluxos?

Camins
“Si es tanca una ruta els immigrants no tornen a casa: van pel lloc més perillós”

Desigualtat
“És absurd dir que la crisi econòmica a Europa desincentiva la immigració”

Quan es tanca una ruta, els immigrants no tornen a casa: busquen un altre camí. La ruta des de la frontera turca cap a Grècia era la més transitada fins que Atenes hi va construir el mur, el 2011. I la gent no va tornar a casa: va agafar pasteres cap a les illes. Construir murs només serveix per enviar la gent al mar.

Des de la tragèdia de Lampedusa s'han incrementat les patrulles a Itàlia i s'han salvat milers de naufrags.

Sí. Però ens ha sorprès com les dades sobre “vides salvades” recompenten tots els immigrants retornats. Detenir algú que surt de Líbia, tornar-lo allà i comptar-lo com una “vida salvada” és una bogeria.

La vostra investigació comença abans de la crisi, l'any 2000, i ha estudiat els fluxos fins ara. ¿La mala situació econòmica a Europa desincentiva la immigració?

No. Ens esperàvem que a partir del 2008 hi hauria menys arribades, i no és així. El 2011 hi va haver un pic derivat de la Primavera Àrab i sobretot de la fugida de la gent de Líbia: eren immigrants que eren al país i es van trobar atrapats en una guerra que no era la seva. El 2013 hi ha un auge, derivat sobretot de la guerra a Síria. Per molta crisi que hi hagi a Europa, estem tan lluny de la realitat d'aquests països... És absurd dir que la crisi desanima la immigració. El que compta és el que expulsa la gent dels països d'origen: les polítiques de fronteres només determinen per on acaben passant. I l'únic que aconsegueixen és fer el viatge més llarg i més perillós.

RUTH MARIGOT

críticatv

MÓNICA PLANAS - PERIODISTA

Premi al periodisme seductor

L'Acadèmia de les Arts i les Ciències de la Televisió, entre altres premis, ha atorgat a *La Sexta Notícies* el guardó com a millor programa informatiu. Ho han acotat a l'edició dels migdies dels dies laborables, però totes les edicions són molt semblants. A Catalunya arpleguen una mica més de cent mil espectadors. Però a Espanya han fidelitzat una audiència que veu en *La Sexta* la representació del progressisme i l'esperit combatiu contra el poder establert. Sedueixen diàriament més d'un milió i mig d'espectadors i la prova del seu èxit és que, quan s'acaben les notícies i comencen els esports amb Pedrerol, la gent abandona la cadena, que perd prop d'un milió d'espectadors de cop.

La Sexta Notícies es caracteritza per l'ús d'un llenguatge col·loquial, un esforç per fugir dels eufemismes periodístics i les croses de l'ofici, frases curtes i contundents, vídeos de ritme molt àgil i una intensitat comunicativa molt vigorosa, com si cada notícia fos la més important. Fan una arrencada potent amb set minuts de titulars trepidants. Hi té molt pes la política espanyola, en què sempre es destil·la, sublimarment, de quin peu calcen. Traspuen, a més, debat social. Aquests dies enquesten famosos sobre la necessitat d'un referèndum sobre la monar-

'La Sexta Notícies'
Van ser pioners i van
crear una moda definint
un prototipus de
presentadora suggerent

quia i fins i tot li han preguntat pel tema a Santiago Segura. Pel que fa als continguts, hi ha temàtica social, imatges d'impacte i, per variar, fenòmens meteorològics límits. Ahir era notícia que a Sevilla al juny estan a quaranta graus i la gent té calor.

Però si hem de destacar una de les característiques de *La Sexta Notícies* és el perfil de les seves presentadores i la manera com han feminitzat els informatius. Van ser pioners i van crear una moda que es va estendre ràpidament a la resta de cadenes a l'hora de definir un prototipus de presentadora suggerent, de mirada penetrant, de bellesa intensa, de boca sensual i llavis molsuts. Van acotar un aspecte físic tan determinat que era fàcil confondre les periodistes. Mamen Mendizábal en els inicis, i ara Helena Resano, Cristina Saavedra o Cristina Villanueva responen a uns criteris físics molt semblants. Des de fa uns dies, la substituta de Villanueva (de baixa per maternitat) és Sarai Pérez. Una presentadora amb la qual han fet un pas més enllà. Uns aires de Barbie realment sorprenents i una exuberància física que fa que et fixis més en ella que en el que diu. Casualitats de la vida, cap d'aquestes dones edita l'informatiu que presenta. Per a unes coses tan progressistes i per a d'altres tan conservadors.

La interpretación de los datos

DEFENSOR DEL LECTOR. Críticas por errores en el cálculo de porcentajes y por la presentación o análisis de cifras, aunque las mismas sean exactas

**TOMÀS
DELCLÓS**

La exactitud de las cifras que se publican en cualquier información son objeto de escrutinio por parte de los lectores. En algunos casos se señalan que son erróneas o que se ha hecho mal un cálculo de porcentajes. En otras, sin discutir su exactitud, se considera que no explican la realidad de forma ajustada y, por último, están los casos de discrepancia en la interpretación de unos mismos datos.

El último caso se refiere a la titula-

ción en portada de la encuesta encargada por este diario sobre la aceptación del futuro rey Felipe VI y la demanda social de un referéndum sobre el modelo de Estado. Según la encuesta, si se convocara un referéndum donde se diera a elegir entre una Monarquía con don Felipe como rey o una República presidida por una figura pública relevante, el 49% optaría por la Monarquía y un 36%, por la República. El resto de encuestados no se pronuncia. El título de portada decía "Una mayoría prefiere a Felipe VI que a un presidente republicano". Para Luis de Luxán se trata de un titular "equivocado" y no cumple con el encargo del *Libro de Estilo* de que los titulares sean "inequi-

vocos, concretos (...) y ajenos a cualquier clase de sensacionalismo" en la medida que no informa de la consistencia numérica de esta mayoría. Para el lector, el diario ha forzado el titular. Mientras que en la edición impresa, los datos se incluían en el primer párrafo, en la edición digital, la portada no los incluyó durante varias horas. En la información interior, el titular destacaba que "La mayoría desea decidir 'en algún momento' sobre la Monarquía". En este caso se alude a que un 62% de los encuestados consideran que en algún momento debería convocarse un referéndum sobre si España debe seguir siendo, o no, una Monarquía. El 34% no lo considera necesario. En am-

bos casos, hubiera sido más preciso dar los porcentajes en los titulares, aunque están sometidos a un margen de error de (más/menos) 3,2 puntos. Sin embargo, el empleo de las expresiones "una mayoría" y "la mayoría" no es ninguna incorrección ya que cuando se habla de "una mayoría", sin adjetivar, se está afirmando que, en una distribución de opiniones, una tiene más apoyo que el resto sin superar el 50%. El empleo de la expresión "la mayoría" en el segundo caso es igualmente pertinente en la medida que los partidarios del referéndum son más del 50%. Por otra parte, únicamente se

PASA A LA **PÁGINA SIGUIENTE**

La interpretación de los datos

VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR

dan cifras sobre las distintas posiciones de votantes de PP, PSOE e IU. Ello responde, según Metroscopia, autora de la encuesta, a que el tamaño de la muestra, 1.000 encuestados, no permite presentar porcentajes fiables sobre el resto de partidos. Sería engañoso extraer porcentajes a partir del número de respuestas obtenidas. Este mismo lector criticó que el titular de la edición digital sobre la aprobación de la ley de abdicación del Rey, que obtuvo el respaldo del 85% de la Cámara, hablara de un "amplio consenso". El término "consenso", como explica el propio *Libro de Estilo*, supone unanimidad. Y no la hubo. En la edición impresa se tituló correctamente "logra el apoyo de una amplia mayoría".

Uno de los debates sobre el análisis y exactitud de las cifras se refiere a la afirmación de la secretaria de Estado de Educación, Montserrat Gomendio, sobre que el salario de los profesores españoles supera la media de la OCDE (Organización para la Cooperación y el Desarrollo Económicos). Una afirmación realizada en abril durante una conferencia en Brasilia, corroborada por el ministro Wert y que soliviantó a los sindicatos. La reproducción de este dato en un artículo

en este diario de Gomendio ha reavivado la discusión. Glòria Rodríguez Klaus, por ejemplo, considera que "hay un manejo torticero de datos" y critica que este diario no los discuta. Según un informe de la OCDE, con datos de 2000, 2005 y 2011, efectivamente, el salario anual de los enseñantes en España, de primaria y primer ciclo de secundaria, supera la media de los países que integran la citada organización. Sin embargo, Rodríguez considera que debe tenerse presente otro parámetro, igualmente ofrecido por las cifras de la OCDE, que corrige en el caso de los profesores de primaria esta percepción. Mientras, explica, el número de horas por año en 2011 de los profesores en el conjunto de la OCDE da una media, en los 21 países de que se dispone de datos, de 805, los enseñantes españoles trabajan 880. Por tanto, prosigue, la retribución por hora en la OCDE en 2011 es de 34,9 euros (47,6 dólares, según las tablas de la OCDE) mientras que en España es de 34,3 (46,9 dólares). Otro lector señaló que los últimos datos que presenta la OCDE son de 2011 y, por tanto, no recogen los recortes salariales producidos con posterioridad y que diluirían el optimismo de los citados porcentajes.

Jesús del Amo señala errores en infografías que acompañan a informaciones donde el dato es correcto o se elude. La última carta recibida de este lector se refiere a una información sobre la crisis bursátil más larga. "En el texto de la noti-

cia se indica que para que el Ibex recupere los máximos de 2007 debe subir un 48%, para pasar de 10.798,70 a 16.040,40, y eso es correcto. Pero en el gráfico que acompaña a la información se señalan esos dos valores y se indica que la bajada porcentual es del -48%, lo que es totalmente incorrecto. De 16.040,40 a 10.798,70 hay una bajada del 33%. Y añade una explicación: "El error viene de suponer que si la cantidad A es un tanto por ciento mayor que la cantidad B, la cantidad B es el mismo tanto por ciento menor que la A. Con un ejemplo quedará más claro: sean las cantidades 200 y 100, 200 es un 100% más que

del presupuesto). Otro caso que reseña fue la última devaluación del bolívar venezolano. En una primera información en el digital se cifró en un 375%, información que se cambió para fijar el porcentaje en un 88%. Un error de magnitud que también cometió el líder opositor Henrique Capriles que calculó que la devaluación era del 400%, cifra que, en realidad, correspondía a la revalorización del dólar frente al bolívar. En la edición impresa se publicó el dato correcto.

Otro reproche no se dirige a la precisión de los datos sino a la confusión que puede generar su presentación incluso en los casos en que son exactos. En el blog ya recogí este año la llamada de un lector acerca de una información sobre el ajuste de plantillas en las empresas del Ibex. La noticia reflejaba perfectamente que 14 compañías habían reducido su número de trabajadores en 2013. Y estas cifras se trasladaron exactamente a la correspondiente infografía, pero el gráfico que las presentaba invertía el orden cronológico habitual y presentaba a la izquierda los del 2013 y a la derecha, los del 2012, creando un efecto visual confuso ya que, a primera vista, parecía que las plantillas de las citadas empresas habían crecido. Se trató de un error que no fue detectado en su momento.

Los lectores pueden dirigirse al Defensor del Lector al correo electrónico defensor@elpais.es o telefonar al 913 378 200 ó al 934 010 500.

Polémica sobre la lectura oficial de los salarios de los maestros

100, pero 100 es un 50% menos que 200". Del Amo remitió varios casos recopilados por él durante los últimos años de errores en el cálculo de porcentajes. Algunos, como el bajón del índice de popularidad de los ministros de Rajoy o el crecimiento de las exportaciones de automóviles fueron debidamente corregidas con la pertinente fe de errores. En otros casos, el error procede de la propia fuente (por ejemplo, de políticos presumiendo de un notable incremento porcentual

Màrius Carol

DIRECTOR

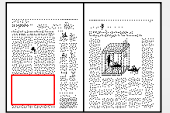
Nostàlgia del vell 'nou periodisme'

GAY Talese, als 82 anys, està a punt de publicar llibre (*Los hijos*) i els diaris parlen d'aquest veterà periodista, que és una de les grans referències de l'ofici, encara que tinc la sensació que a les noves generacions els interessa poc un home que sent nostàlgia de les velles redaccions. Talese ha declarat que va quedar fascinat per la impressió que va sentir quan va entrar per primera vegada en una redacció, amb centenars de periodistes fumant sense parar, parlant atropelladament per telèfon i aporriant les màquines d'escriure. Més o menys com havia vist a *Lluna nova*. Aquelles redaccions d'anys enrere unien escriptors frustrats, reporters sense escrúpols i jugadors de pòquer. Avui les redaccions són silencioses, l'aire és respirable i tenen l'asèpsia pròpia d'un quiròfan. Els professionals tenen més cultura i menys bohèmia, però mantenen el mateix esperit indomable i defensen la ploma amb el millor del seu talent.

Talese –un dels seus relats va inspirar *Los Soprano*– se sent orgullós de ser un clàssic per un article que estava condemnat a ser un fracàs rotund, publicat fa mig segle. Va anar a entrevistar Frank Sinatra a Los Angeles per a *Esquire*, i el cantant estava afònic i d'un humor pessim. Així que passaven els dies i no aconseguia l'exclusiva, mentre la factura de l'hotel es disparava. Va parlar amb la gent del seu entorn, va observar les dèries del *crooner* i finalment va compondre una peça mestra, que va titular *Frank Sinatra està refredat*.

Quan tinc un mal dia, lleigeixo Talese per reconciliar-me amb la professió. El que no entenc és per què Francesc Peirón explicava ahir al diari des de Nova York que va llençar el paraigua que un dia li va deixar Talese, en lloc de posar-lo en una urna com a icona preuada del periodisme. Ara li truco.

Aprender a convivir con los nuevos negocios en internet... y aprovecharlos

SI HAY un sector que puede hablar de las bondades y las maldades de internet es el de los medios de comunicación, especialmente la prensa. Por una parte, la irrupción del modelo de negocio que propicia la Red ha dinamitado una forma secular de organizar empresarialmente la difusión de la información en la sociedad. Por otra, el impresionante avance de la tecnología ha hecho que sea más fácil que nunca en la Historia propagar esa información. De forma que hoy podemos decir sin temor a equivocarnos que los ciudadanos están más y mejor informados que nunca.

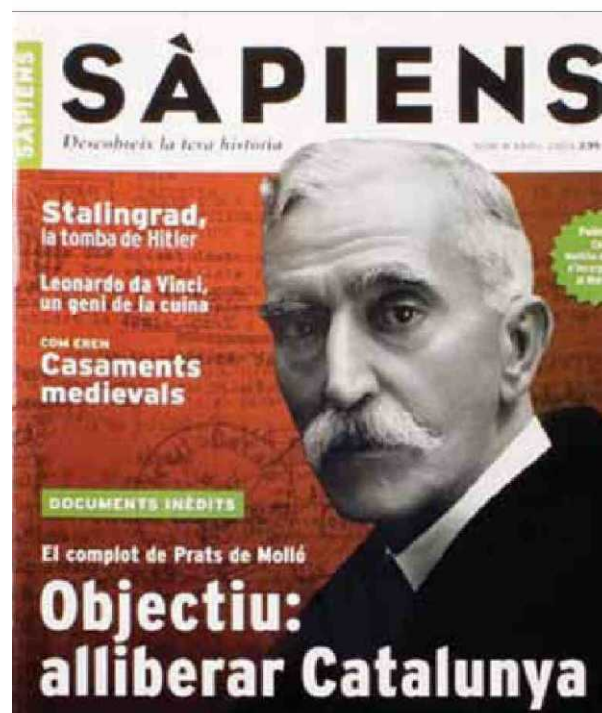
Lo mismo que ha ocurrido con la prensa lo vivimos ahora con otros muchos sectores de actividad, como el transporte, el comercio, la música, el cine, el turismo... No hablamos ya de algo tan *anticuado* como una agencia de viajes *on line*, que permite contratar una habitación de hotel desde un ordenador. Nos referimos, por ejemplo, a aplicaciones que ponen en contacto a particulares que ofrecen apartamentos de su propiedad con quienes los buscan para alquilarlos unos días o unas semanas poniéndose de acuerdo en el precio sin más intermediarios. Una de ellas, Airbnb, tiene registradas 500.000 propiedades en 33.000 ciudades de 192 países.

¿Quién puede competir contra este gigante? La respuesta, sensata, la da Nélie Kroes, comisaria de Agenda Digital de la UE, en las páginas de nuestro suplemento económico *Mercados*: «Estas aplicaciones perdurarán más allá de cualquier huelga, por lo que debemos encontrar el modo de darles cabida», dice tras la generalizada protesta de taxistas por la llegada a Europa de Uber, la aplicación de coches compartidos.

Internet propicia una nueva forma de hacer negocios que tiene dos características: elimina las barreras de entrada a casi todas las industrias y hace inútil la figura del intermediario. Se consigue así un abaratamiento de costes que repercute favorablemente en el ciudadano, aunque se entiende que genere rechazo desde los sectores cuya posición de privilegio es amenazada. Esos nuevos negocios no pueden convertirse en territorio pirata y el deber de las autoridades es vigilar para que no sea así, pero, como añade Kroes, «innovaciones como las aplicaciones para taxis están aquí para quedarse. Tenemos que trabajar con ellas, no contra ellas». Y esto porque esos negocios facilitan como nunca antes la vida al conjunto de la sociedad y generan riqueza para el país, que es por lo que deben mirar los gobiernos.

'L'INTERNAUTA'

L'Spotify del món de les revistes

Fa pocs dies, Lluís Gendrau, president de l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català, va presentar-nos l'iQuiosc.cat, la plataforma web i app d'accés digital a les principals revistes i diaris en català. Amb la nova eina, els usuaris tenen accés complet a gairebé tres centenars de publicacions. Aquest llançament va arribar poc després de l'activació als Països Baixos de Blendle, una aplicació on s'apleguen les principals capçaleres d'aquell

país. I a mig camí entre les dues iniciatives, cal inscriure Ztory.cat, una empresa nascuda a Suècia i que per Sant Jordi va aterrar al nostre país amb una oferta de tarifa plana per consultar una setantena de revistes electrònicament en català, castellà i anglès. Per una subscripció única de 9,9 euros al mes, s'hi poden consultar lliurement desenes de revistes com ara Serra d'Or, l'Avenç, Cuina, Descobrir i Sàpiens. ■ REDACCIÓ

Una de les mostres d'imatges que es podien veure al castell de Palol.

20 anys del sindicat de la imatge a Palol

PALOL DE RAVARDIT | DdG

■ El Sindicat de la Imatge UPIFC (Unió de Professionals de la Imatge i la Fotografia de Catalunya) ha escollit el castell de Palol de Ravardit, al Pla de l'Estany, per celebrar el seu 20è aniversari. L'alcalde de Palol, Jordi Xargay, i el secretari de la UPIFC, Pere Monés,

van ser els encarregats ahir d'inaugurar la diada, que va comptar amb xerrades, conferències, exposicions, la projecció de documentals i un mercat de la fotografia on es podien trobar des d'obres fotogràfiques fins a objectes relacionats amb el món de la imatge, entre moltes altres activitats.

Entre els principals convidats, van destacar el fotògraf de National Geographic Society, Tino Soriano, i David Couso, germà de José Couso, reporter gràfic assassinat per l'exèrcit dels Estats Units durant la guerra de l'Iraq. Al migdia es va realitzar també un dinar popular entre tots els participants.

Mitjans en Lluita ha elaborat un diari per denunciar la precariedad al sector.

Mitjans en Lluita edita un diari especial sobre la crisi del periodisme

La coordinadora Mitjans en Lluita, que agrupa treballadors dels mitjans de comunicació catalans amb l'objectiu de lluitar contra la precariedad laboral del sector, va presentar ahir, durant la celebració de la seva quarta assemblea, el diari que ha editat per donar a conèixer la situació de crisi que viuen els mitjans i la "degradació" de les condicions laborals de les persones que hi treballen. El diari, del qual s'han imprès 12.000 còpies, subratlla que des del 2008 a Espanya han desaparegut 280 mitjans i s'han destruït 11.000 llocs de treball en el sector de la comunicació, i alerta que "el control de la banca sobre la propietat dels mitjans de comunicació i la desprotecció dels periodistes posen en perill el dret a la informació dels ciutadans".

Entre altres coses, el diari mostra amb gràfics les retallades salarials que han patit els treballadors de molts mitjans durant els últims anys i el creixement de l'atur entre els periodistes, i inclou també un debat sobre el present i el futur de la professió entre representants de tres generacions de periodistes: Rosa Maria Calaf, Pere Rusiñol i João França.

Durant els pròxims dies, el diari es distribuirà de manera gratuïta en redaccions, entitats, institucions i en mobilitzacions al carrer.

PLATAFORMA EN ALÇA

Kiosko y Más celebra el tercer aniversari amb 250.000 usuaris registrats

EL PERIÓDICO
BARCELONA

La plataforma Kiosko y Más celebra el seu tercer aniversari consolidada com la principal plataforma *online* de premsa en espanyol, amb més de 15 milions d'exemplars distribuïts a l'any, 140.000 subscripcions i més de 250.000 usuaris registrats. L'últim any, Kiosko y Más ha aconseguit la rendibilitat, en termes d'EBITDA i EBIT, i ha incrementat les seves vendes i el nombre de subscripcions un 50%.

Kiosko y Más canvia d'imatge i presenta novetats com ara la campanya 200x1, que permet disfrutar de 200 publicacions per un euro al mes, i de l'actualització de funcionalitats com per exemple comentar notícies, rebre alertes i personalitzar la informació.

Grups com Zeta, Vocento, Prisa, RBA, G+J i Hearst participen en aquesta aliança editorial, considerada la més gran d'Europa, amb 74 editors incorporats i l'accés a més de 1.200 publicacions en espanyol. ≡

GALERIA DE MONÀRQUICS CATALANS (i III)

SERGIO VILA-SANJUÁN
Barcelona

Després de la Guerra Civil el món monàrquic passa una fase de replantejament. Si en el període 1936-1939 el bàndol nacional havia estat vist positivament com un fre a la revolució, a partir del 1939 queda clar que el dictador Franco no pensa donar pas a la restauració de la Corona. Després de la Segona Guerra Mundial, els dos manifestos de Joan de Borbó, del 1945 i el 1947, conviden els monàrquics a ser democràtics. L'activitat dinàstica, també la catalana, en els anys següents, estarà marcada pel liberalisme i l'antifranquisme, amb freqüents accions conjuntes amb els catalanistes.

Si en l'època d'Alfons XIII el monarquisme català va estar liderat per polítics i empresaris, durant el franquisme els seus homes clau són intel·lectuals i periodistes.

Després de la proclamació de Joan Carles I i sobretot després del 23-F, la qüestió monàrquica deixa de representar una reivindicació, ja que la majoria de partits polítics –i de la població catalana– assumeixen la forma d'Estat com una dada de la realitat. Per això aquest reportatge s'atura al 1975.

Santiago Nadal Represaliat i aliadofil

Va ser el monàrquic català per excel·lència de l'època franquista (1909-1974). Fill del polític *datista* Eugenio Nadal Camps, amic d'adolescència de l'escriptor Juan Ramón Masoliver, es llicencia en Dret i comença a treballar com a advocat. Durant la República participa en la Peña Blanca, única força, gairebé testimonial, que acollia els monàrquics alfonsins del moment, radicalment contraris al nou règim i influïts per les doctrines de Charles Maurras. Després de passar la Guerra Civil en el bàndol nacional, de tornada a Barcelona s'incorpora a *La Vanguardia*, on aviat dirigeix la secció de política internacional. L'experiència de la vida li atenua el dretanisme de la seva joventut i l'encarrila cap al liberalisme.

En els anys de la Segona Guerra Mundial, la seva postura aliadòfila i els bons contactes amb els serveis diplomàtics de l'àrea antinazi li valen seriosos enfrontaments amb el director imposat per Franco, Luis de Galinsoga. La protecció del comte de Godó li permet mantenir els seus criteris, encara que Galinsoga li imposa firmar durant anys només amb les inicials.

Per un dels seus articles, "Verona y Argel", va ser detingut i maltractat per elements falangistes, que el van pelar al zero; després, internat a la Model. El governador civil Correa Veglison va demanar al comte de Godó que l'expulsés de la redacció, a la qual cosa l'editor es va negar. Josep Pla, amic de Nadal, va demanar a l'alcalde Miquel Mateu que hi intervingués; el periodista va ser alliberat. Després de la guerra, els governs francesos li concederen el condecorat.

En els anys següents Santiago Nadal va conspirar activament a favor de Joan de Borbó, redactant publicacions clandestines contra Franco, sovint amb l'ajut del futur novel·lista José Luis de Vilallonga. Molt aviat va formar part del Consell Privat creat per Joan de Borbó amb assessors de tot Espanya. Jun-

Entre la Guerra Civil i el restabliment democràtic

Ignàcio Agustí. En la imatge, amb Joan de Borbó, a qui el novel·lista va presentar els seus "set punts catalans"

Antonio de Senillosa. Rep un homenatge a l'hotel Ritz, el 1979. A la seva esquerra, José Maria de Arelliza, comte de Motricó

Santiago Nadal. Monàrquic català per excel·lència sota el franquisme, va ser subdirector de *La Vanguardia*

Els monàrquics, contra Franco

Hi ha pocs estudis històrics sobre el món monàrquic català durant el segle XX –malgrat la influència que va tenir– i sobre les seves grans figures, que van ser persones de confiança del rei o, més tard, del seu fill, el comte de Barcelona, Joan de Borbó. Després de les entregues dedicades al període d'Alfons XIII, analitzem avui l'època del franquisme

tament amb ell s'hi van incorporar els catalans Antonio Muntanola, Santiago Torrent, José Luis Milá i Ramón Guardans. Nadal pensava que la monarquia havia d'abastar totes les forces polítiques que, no tenint joc, mereixien tenir-lo. En

Nadal va ser detingut i pelat al zero; Pla va demanar a l'alcalde Mateu que intervingués perquè fos alliberat

els anys cinquanta es va aproximar a la resistència catalanista i va produir i va distribuir fulls volants clandestins antifranquistes juntament amb Albert Manent.

Davant posicions col·laboracio-

nistes, va sostenir sempre l'oposició a Franco i el seu règim i es va mantenir a favor de la continuïtat en la línia dinàstica. La llei de Successió que se saltava una baula de la cadena dinàstica li va representar un trèncol. Subdirector de *La Vanguardia*, professor a l'Escola de Periodisme, va ser president de l'Associació de la Premsa de Barcelona i autor de diversos llibres sobre història i política. "Les seves conviccions monàrquiques, les seves idees democràtiques, la seva fidelitat a les persones reials, han estat mantingudes amb una convicció profunda i amb un esplèndid menyspreu per les conseqüències que poguessin tenir. La seva qualitat intel·lectual, patriòtica i política ha estat de primer ordre", va escriure a la seva mort Néstor Luján.

Diversos germans de Santiago van participar també en activitats

polítiques i culturals. Eugenio, mort jove, va donar origen al premi Nadal de novel·la. Juan Manuel va ser una de les grans figures de la política lleidatana, i senador per UCD en les primeres eleccions democràtiques. Carlos el va seguir al capdavant de la informació internacional d'aquest diari.

Ignàcio Agustí I els set punts catalans

L'autor de *Mariona Rebull i El viudo Rius* (1913-1974), grans superendes dels anys quaranta, va ser corresponsal de *La Vanguardia* a Ginebra i en la segona meitat del decenni va estar molt pròxim als cercles joanistes. El 1949 va enviar als consellers de Joan de Borbó una llista amb els set punts que segons la seva opinió els catalans necessitaven veure realitzats per

abraçar la causa monàrquica.

Segons Sergi Dòria, biògraf d'Agustí, aquests punts –compartits per amplis sectors del monarquisme barceloní– eren: reconeixement oficial de la llengua catalana; creació d'una Universitat d'Alts Estudis Catalans; restabliment de la Mancomunitat; protecció efectiva de la indústria catalana; representació en el Consell d'Estat; control de migració a la zona catalana (sic) "per evitar la superpoblació de Catalunya a costa de la resta"; finalment, "el príncep d'Astúries ha de poder llegir i escriure en català".

En temps posteriors, els entusiasmes monàrquics d'Ignàcio Agustí es van refredar, mentre que el seu franquisme –sobretot a través de la relació amb Fraga Iribarne– es va intensificar, la qual cosa va donar amplis elements de controvèrsia sobre la seva trajectòria final.

Ramon d'Abadal. Catalanista conservador i conseller de Joan de Borbó

Martí de Riquer. Va ensenyar literatura clàssica al príncep Joan Carles

José Luis Milá. Condemnat a quatre anys per injúries al cap de l'Estat, mai no va arribar a complir-los

Carles Sentís. Va insistir perquè Joan de Borbó aprengués català, i va aconseguir el seu propòsit

Don Juan, que tenia com a primer objectiu mentalitzar els generals de l'entorn franquista que podien ajudar a restablir la corona.

Sentís, segons recorda Luis María Anson, va ser una de les persones que "van catalanitzar" decidivament Joan de Borbó, que, segons el periodista madrileny, utilitzava el títol de comte de Barcelona "sobretot per fastiguejar Franco". Sentís el va familiaritzar amb les principals reclamacions catalanes i va aconseguir que aprengués la llengua.

Antonio de Senillosa Polític amb 'charme'

Polític, escriptor, *bon vivant*, promotor d'activitats teatrals, productor de cinema, membre de la *gauche divine*, crític taurí i juliverd de totes les salses, Antonio de Senillosa (1928-1994), *el Sení*, va ser una figura plena de color per a uns temps grisos i un monàrquic de pedra picada que va veure plenament complets els seus objectius.

Ja durant els seus estudis de Dret als anys quaranta va protagonitzar diferents esbrincades a cops de puny contra el grup falangista de la facultat, que dirigia Pablo Porta. Allà es va fer amic dels Barral, Gil de Biedma, Manuel Sacristán, Alfonso Costafreda i altres atípics que la freqüentaven. "Inquiet, ple de rebel·lies, solidari i dinàmic", el qualificava Joan Reventós. Detingut per repartir el segon manifest de Joan de Borbó el 1947, no va deixar de conspirar. Va formar part, amb Santiago Nadal i Félix Valls Taberner, del secretariat polític del pretendent a Barcelona. L'any 1957 és empresonat vint dies. El 1962, amb motiu del "contuberni de Munic", va organitzar el trasllat d'un grup de polítics sense passaport a França a través de la muntanya; ell mateix va ser també present en aquell IV Congrés del Movement Europeu, que va acollir més d'un centenar de líders antifranquistes de totes les tendències, a la ciutat alemanya. Va organitzar, l'any 1967, la visita de Joan de Borbó al monestir de Montserrat.

A finals del franquisme, José María Arelliza era el polític monàrquic espanyol a qui es considerava més ben posicionat per a una nova etapa, i Senillosa, el seu home a

Riquer ensenyava literatura clàssica al príncep Joan Carles a 'la casita de arriba' d'El Escorial

Barcelona. Durant la transició, el Sení va moure a fons el seu *charme* i la seva capacitat d'empatia per sumar consensos i posar en relació els diferents grups opositors. El 1977 deia -i la va encertar- que de la monarquia, en el futur, "en quedarà la legitimitat perquè haurà realitzat el desboscament del franquisme amb ordre i rapidesa". Va contribuir a crear el Partit Popular de Catalunya (que no és el PP actual) i arran del debat sobre l'Estatut d'Autonomia al Congrés, va fer de pont amb Manuel Fraga per acostar posicions amb els representants catalans. Va viure el 23-F com a diputat. Va ser derrotat com a cap de llista del CDS a Barcelona el 1983, però el PSOE el va consolar amb una direcció general de Relacions Culturals. ●

Ramon d'Abadal Catalanisme conservador

Ramon d'Abadal i Vinyals (1888-1970) pertanyia a una família de terratinents cultes d'Osona. Després d'estudiar Dret es dedica a la història medieval, sota el magisteri de Jordi Rubió i Lluç. Entre els seus companys de promoció figuren grans historiadors com Agustí Duran i Sanpere o Ferran Valls i Taberner.

Vinculat a la Lliga, va treballar per a la Mancomunitat. Catalanista conservador, combregava amb les doctrines de Prat de la Riba i Cambó i va ser director de *La veu de Catalunya*. Després de la Guerra Civil publica el seu monumental estudi *Catalunya monolítica*, la qual cosa el converteix en la primera autoritat sobre l'alta edat mitjana catalana i un dels tres espanyols membres del Collège de France.

També en la postguerra accentua el seu antiesquerranisme i s'alinea amb les postures més favorables a la Restauració monàrquica. Entra a formar part del Consell Privat de Joan de Borbó, del qual es converteix, a la primera meitat de la dècada dels seixanta, en un dels membres més actius, sotmetent al pretendent nombrosos informes i documents. "Crec en la monarquia perquè no crec que el país tingui vocació suïcida (...) Joan de Borbó, jurídicament el veig com una tradició de legalitat: personalment, com una garantia de capacitat", li diria l'any 1967 a Baltasar Porcel. Va ser president

de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona.

Martí de Riquer Tutor i traductor

El gran historiador i filòleg barceloní Martí de Riquer (1914-2013) va estar entre els professors del llavors príncep Joan Carles de Borbó, per suggeriment de Torcuato Fernández Miranda, director del seu programa d'estudis. Les classes es van desenvolupar entre el març del 1960 i l'octubre del 1962, segons registren les biògrafes de Riquer, Cristina Gatell i Glòria Soler. Tenien lloc al palauet on vivia llavors Joan Carles a El Escorial, conegut com la *casita de arriba*. Eren dues lliçons setmanals de literatura clàssica espanyola fins al *Quixot*. Riquer explica que li resultava violent dir-li al príncep que la classe s'acabava. "Llavors vam adaptar el procediment següent: passats tres quarts d'hora de l'inici de la classe, un ajudant deixava entrar un gos a l'habitació, i aquest era el senyal que ens avisava que havíem d'anar acabant".

Riquer i la seva dona van assistir al casament del príncep a Atenes, el maig del 1962. L'escriptor, que segons les seves biògrafes tenia "una visió molt historicista de la monarquia", va ser nomenat el 1966 per Joan de Borbó membre del Consell Privat, on no va tenir una participació gaire activa. Van ser anys de tensió entre els partidaris de Joan de Borbó, exiliat a Estoril, i els del seu fill, que s'encaminava a la successió beneïda pel dictador Franco. Riquer va participar

en diversos homenatges que se li van fer al comte a Barcelona, i figura entre els convocants d'un sopar previst a l'hotel Ritz per al 27 de juny del 1968 que va ser prohibit per ordre governativa. El juliol del 1969, Joan de Borbó va dissoldre el Consell.

Riquer va traduir al català el discurs que Joan Carles I va llegir al Tinell, en la seva primera visita oficial a Catalunya com a rei, i el 1977 va ser nomenat senador per designació reial. La relació entre el professor i el seu antic alumne es va mantenir sempre cordial. Durant un sopar a Santiago de Compostel·la en el qual es van assegurar junts, van servir percebes sense pèl i el rei, adreçant-se a un ajudant, li va dir: "Ajudi'm a pèl els percebes de Riquer" (a qui faltava un braç des de la Guerra Civil). L'abril del 2005 es va atorgar la dignitat de Gran d'Espanya al seu títol de comte de Casa Dávalos.

José Luis Milá Sagnier Propagandista il·legal

Advocat (1908-2012), fill gran del polític José María Milá i hereu del títol de comte de Montseny, va fer la guerra en el bàndol franquista amb el terç de Montserrat. Ràpidament desenganyat del franquisme, es va abocar a conspirar. En la seva generació de monàrquics s'instal·la de forma natural el liberalisme i una entesa del catalanisme "a la seva manera", segons ho ha definit Albert Manent.

La seva iniciativa més destacada, a començaments dels anys cinquanta, va ser la publicació de la

revista monàrquica *La Víspera*, que augurava entusiasta la caiguda del règim i la pròxima coronació del pretendent. El primer número portava un article sobre la vaga de tramvies del 1951, i s'hi reproduïen fragments dels dos manifestos de Joan de Borbó (1945 i 1947) reclamant la restauració de la monarquia i les llibertats democràtiques. Un altre número reproduïa la carta que alguns generals monàrquics havien enviat a Franco el 1943 propugnant la restauració.

La tirada s'acostava als 5.000 exemplars i es repartia per tota la Península. La Brigada Político-Social de Barcelona va posar fi a l'aventura intervenint la impremta i detenint Milá, que després de dues nits a comissaria va ser posat en llibertat. Un any i mig més tard ell i l'impressor van ser jutjats per propaganda il·legal i injúries al cap de l'Estat. Li van caure quatre anys que mai no va complir. L'impressor va ser absolt.

Carles Sentís Va fer parlar català a Joan de Borbó

Al seu llibre *Cien años de sociedad*, Carles Sentís (1911-2011) recorda que, en acabar la Segona Guerra Mundial, es feia peremptori tancar a Espanya l'atmosfera de guerra civil. "Joan de Borbó era la solució per al govern del país, amb una monarquia tradicional sense vencedors ni vençuts".

El periodista català es va traslladar a Estoril, on va treballar un temps per al pretendent, i va redactar un opuscle, *Conversaciones con*

Enrique Cosío Consejero delegado de NPG

“México invertirá 3.000 millones en televisión y NPG quiere su parte”

Mónica G. Moreno / Isabel M. Gaspar
MADRID.

En abril el Mercado Alternativo Bursátil (MAB) recibió a un nuevo miembro, NPG, que desde entonces gana un 16 por ciento. Enrique Cosío, su consejero delegado, habla sobre los planes de la tecnológica.

Bolsas y Mercados decidió suspender la cotización de los títulos ante el retraso de la presentación de sus cuentas del pasado año. ¿Cuál fue el motivo de ese retraso?, ¿cómo les ha afectado?

Empezamos siendo el mejor debut dentro del sector en el MAB. Luego tuvimos una suspensión del valor fue la novatada del momento, por presentación de cuentas y documentación algo a lo que no estamos habituados. Salimos a bolsa el 22 y esto era justo el día 30, si hubiésemos salido el día 1, no habría sido el caso. Pero la verdad es que el valor después de esa suspensión volvió otra vez a subir casi otro 20 por ciento. Veo a NPG como uno de los *top* dentro del MAB por movimiento. Todavía no tenemos la negociación que tienen nuestros compañeros en el MAB, pero sí que se ve con volúmenes y mucha progresión, un valor fuerte y dinámico.

Este año prevén cuadruplicar sus ganancias hasta los 1,7 millones, ¿en qué basan esta previsión?

Mientras que en España prácticamente se va a multiplicar por 2,5 veces, ha aparecido Latinoamérica. Nuestro negocio está desarrollado en el pacto del Pacífico y especialmente en Colombia, Chile, Perú y Ecuador. Pero mira por donde aparece la figura de México, adonde finalmente se trasladará la fábrica, que estaba en Colombia. Este cambio viene, además de para aprovechar beneficios fiscales, porque ya tenemos un socio local en México, Francisco Fernández Castillo, muy cercano a grandes *lobbies* y una persona muy bien comunicada allí. En este país el apagón es en el año 2015 y su potencial es impresionante. Pensemos que entre este año y el que viene México va a licitar 3.000 millones de dólares. ¿Qué parte le toca a NPG? Es en lo que estamos trabajando. Normalmente la licitación se concede a tres o cuatro compañías, hay 3.000 millones de dólares... repartámoslos. Estamos haciendo lo que sea necesario para conseguir la parte que nos corresponde de esos 3.000 millones de dólares. Estamos bus-

NPG

cando los fondos y contactos para acceder a ello.

¿Van a llevar a cabo ampliaciones de capital para su proyecto en México?

NPG tiene claro que tiene que hacer dos ampliaciones de capital, pero lo que también tiene claro es que el valor de la compañía, ahora mismo, está muy por debajo de lo que vale y hay que esperar que suba más. NPG ha perdido el control de un 30 por ciento del valor de su compañía y puede llegar a perder otro 19 por ciento (el 51 por ciento restante seguiría en manos de Enrique Cosío). Eso sí, no es lo mismo un 20 por ciento de una compañía que vale 100 millones a una que vale 30. El 20 por ciento de una empresa que vale 100 serían 20 millones, y estaríamos en una cifra considerable que podría ayudar mucho al desarrollo del mercado en Latinoamérica. Hay que esperar a que la compañía se multiplique por lo me-

nos por 3/5 veces. El plan es una ampliación de capital el año que viene y en el año 2017 otra.

¿No les da miedo la depreciación que han sufrido las divisas latinoamericanas?

Eso tendría sentido en el sector de la obra pública o la obra civil, pero el sector de la electrónica es un sector global que se mueve en dólares y se hace la conversión en el momento oportuno. Si el dólar sube, sube, si el dólar baja, baja. No estamos expuestos.

En su salida a bolsa, destacaron también a China, ¿por qué NPG está en el gigante asiático?

NPG está en China porque toda mi vida profesional la he desarrollado con China. Desde el año 2005, aproximadamente, China se cogió todo el imperio de la fabricación de las placas electrónicas. Nuestra fábrica se montó allí por la fabricación de las partes y las piezas, es-

pecialmente las placas. Pero sí que es cierto que esas cosas van cambiando. China cada año sube de un 10 a un 15 por ciento los costes laborales y ya empieza a equipararse a otros países. Ahora bien, México será la China de América y por eso cuando NPG vio la oportunidad cambió su *planning*. De hecho, yo ya lo tenía claro antes del toque de campana, pero hasta que no está todo atado no se puede decir. En China montamos nuestra propia fábrica sobre todo para reducir costes y controlar mucho el producto *smart TV*, que es un producto que tenemos en proceso de patentado. Hemos hablado con Movistar para explorar la casi segura posibilidad de que trabajemos juntos. Un producto queremos proteger para que no nos lo copien. Por eso, montamos nuestra propia fábrica con nuestras propias máquinas. Pero hay otro proyecto, de una gente que quería que invitiésemos para hacer una fábrica mitad NPG, mitad

Nuevos mercados:
“México será la China de América. Es una muy buena oportunidad para nosotros”

Captar más fondos:
“Planeamos hacer una ampliación de capital el ejercicio que viene y otra en el año 2017”

Negociación:
“Veo a NPG en el ‘top’ del MAB por negociación. Es un valor fuerte y dinámico”

gobierno local chino. Una fábrica de 3 millones de televisores al año, para el mercado chino. Es un proyecto que está algo *parado* por el gobierno chino. Ellos quieren vender el producto en China bajo marca europea porque es más caro. Buscan competir. Precisamente, las fábricas chinas se vienen a Europa y nosotros nos vamos a ir al gigante asiático, para vender más caro que ellos, porque nuestro producto es mejor que el suyo.

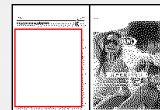
¿Qué porcentaje de la facturación provendría de su internacionalización?

Este año vamos a estar a mitad y mitad. El año que viene va a depender mucho de México y de si somos capaces de encontrar los fondos. Estamos hablando de que México puede ser un mercado en el que pasar los cientos de millones.

Con el incremento que esperan en sus ganancias, ¿prevén pagar dividendos al accionista?

NPG creo que tiene una oportunidad muy fuerte para crecer en los próximos cinco años y queremos que esta compañía sea una de las diez más grandes del mundo y entonces yo creo que podremos dar beneficio. ¿Va a haber dividendo? Lo único que digo es que si reparto, reinvierto menos y voy a llegar un poco más tarde.

Josep Àngel Guimerà Professor de la UAB i investigador en polítiques de comunicació. Beca Jordi Pujol 2014

“La política la fas o te la fan; en comunicació, el mateix”

RECONSTRUCCIÓ NACIONAL • La creació de TV3 va ser cabdal per a la cohesió social del país **AUTÒNOM** • Amb els governs de Jordi Pujol i l'acció del tripartit, s'ha construït un sistema de comunicació català a contrària de l'Estat espanyol

Gemma Busquets
BARCELONA

TV3 ha estat el gran llegat del pujolisme? En el camp dels mitjans de comunicació, no hi ha discussió.

El president Pujol va batallar molt per fer aquest projecte, però sobretot per fer-lo com el volia fer: una televisió nacional, competitiva, potent, capaç de plantar cara a TVE i després a les televisions privades.

Dirigents convergents li reconeixen també l'èxit de RAC1.

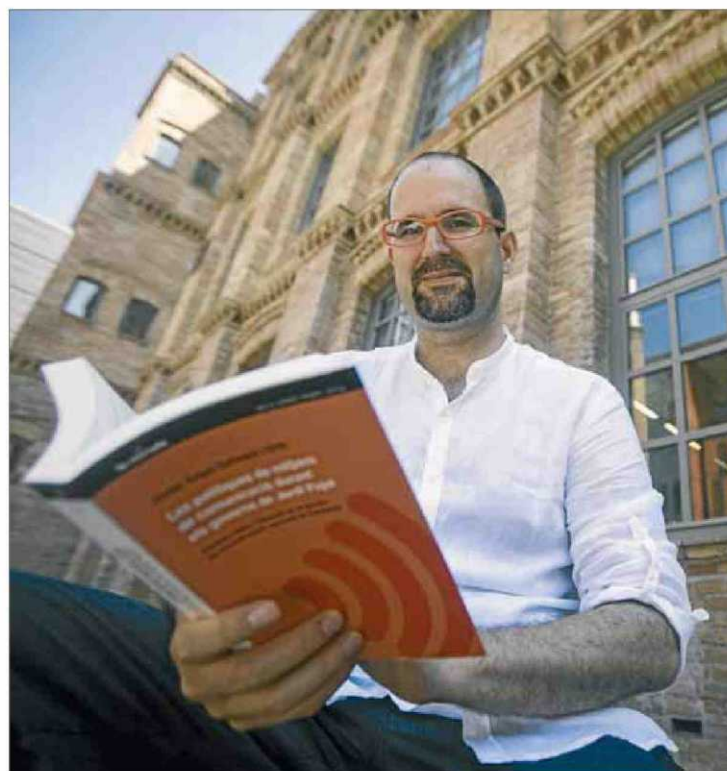
I tant. El que fa el govern és donar unes freqüències, perquè hauria pogut anar malament, com va ser el cas d'Ona Catalana, però el seu pensament és que no només van ser capaços de crear Catalunya Ràdio, sinó la seva competència.

Les polítiques de comunicació s'han d'entendre més enllà del que són les subvencions.

Clarament. Quan fas política de comunicació, el que estàs fent és planificar i decidir com serà el sistema comunicatiu que operarà en el territori on governes. RAC1 existeix perquè el govern va considerar que per tenir un sector privat potent calia una ràdio autònoma privada; hauria pogut apostar per emissores privades locals.

És la diferència entre ser estructura d'estat o el que diuen a Madrid, eina de propaganda?

També ho van fer els tripartits. Pujol tenia clar que, per reconstruir Catalunya, els mitjans, potents i propis, eren fonamentals. I entenia que una manera d'aconseguir que els mitjans fossin catalans de llengua i de mentalitat és que fossin de capital del país. I fa la reflexió següent: “Al país hi ha tot, però per molt poc catalanistes que siguin,

Guimerà, fotografiada la Universitat Pompeu Fabra, en el marc d'un congrés ■ EL PUNT AVUI

sempre ho seran més que qual-sevol mitjà espanyol, que, poc o molt, sempre és anticatalà.”

Cal un sistema mediàtic català fort davant d'un d'espanyol encara més fort i més nombrós?

Diu Joan Fuster que la política la fas o te la fan. En comunicació, igual. I el 1980, amb un país gairebé fracturat en dos, era molt important que els mitjans ajudessin a cohesionar, que tota la societat catalana tingués algun punt en comú. En la societat de masses, els punts de referència en comú els construeixen amb mitjans de masses, no amb el teatre. Hi ha una cosa que tot el país ha de fer alhora i, si no, ens

dividirem, ja sigui mirant *La Riera* o connectar amb TV3 quan hi hagi una notícia important. Després la gent consumirà el que voldrà i arribarà a Tele 5 i mirarà *Gran hermano*, però TV3 ha de funcionar com un element de cohesió social. Més tard s'adonen que el sector de la comunicació s'està liberalitzant i amb un sector públic no és suficient.

Amb la independència, no hi haurà televisions espanyoles?

Hi hauria d'haver una negociació política, no forçar una apagada. Hi ha molta gent que es mira *La Riera*, però no li tanquis Antena 3 i Tele 5. Hi hauria un període transitori en què el nou es-

tat català hauria de negociar el paper dels mitjans del país veïl al seu territori. La raó d'estat aconsellaria reduir al màxim el nombre de canals espanyols, perquè el nou estat català no pot tenir un sistema mediàtic dominat per mitjans de l'estat del qual s'està independitzant, però després hi haurà la raó de la ciutadania, que voldria continuar veient les televisions.

Què s'ha fet malament? Copiar el model de RTVE?

Però era el model també de la BBC, de la RAI de la majoria de corporacions estatals europees. Ara és molt fàcil dir que s'hauria pogut fer una estructura més

Acadèmic

Josep Àngel Guimerà (Vinaròs, 1976). Doctor en periodisme per la UAB el 2006. Els seus estudis s'han centrat en els mitjans de proximitat i en la relació entre nacionalismes i comunicació de masses. Ha estat becat pel Centre d'Estudis Jordi Pujol. Publicat per Pro, dijous passat va presentar el llibre *Les polítiques de mitjans de comunicació durant els governs de Jordi Pujol*, en què analitza les estratègies aplicades en la comunicació entre el 1980 i el 2003.

lleugera, però abans les televisions públiques eren així: grans, pesants i amb molts canals.

La retallada de canals que vol fer el govern espanyol és conseqüència d'errades del passat?

Hi ha una qüestió política de fons que cal tenir en compte. El sistema català de comunicació, sumant CiU i l'acció del tripartit, s'ha fet a contrària de l'Estat espanyol. S'ha construït un sistema comunicatiu amb força evidència autònoma en relació amb l'Estat. El discurs independentista té més presència a Catalunya perquè els mitjans recullen els interessos de la seva ciutadania. Quan reclames mitjans catalans de llengua i de mentalitat vols que prioritzin allò que està més present en la seva societat. És molt normal que els mitjans mostrin el que passa al seu territori i expliquin les coses amb el criteri d'aquí.

Percep una guerra als mitjans espanyols amb vista al 9-N?

Tot indica que sí. El moviment sospitosos que hi ha hagut ara amb Ràdio 4 amb la supressió dels magazins... No és que fos una programació independentista i sobiranista! Tot i això, l'estan desmantellant. La voluntat de recentralitzar el sistema mediàtic traient canals a les autonomies no la puc deslligar de la política general de recentralització de l'Estat del PP. Són de dretes, però alguna cosa han après després de veure què ha passat amb 30 anys de polítiques de comunicació aquí. No és una qüestió d'adoctrinament, però sí que és veritat que quan tens agenda pròpia i estàs afavorint que circulin segons quines idees, és evident que tenen més èxit. Sembla normal que els mitjans espanyols defensin els interessos espanyols; els mitjans catalans han de fer el mateix. ■

FRANK SCHIRRMACHER

Influyente periodista alemán

Era considerado como uno de los pensadores más importantes del planeta en la actualidad

ROSALÍA SÁNCHEZ

«Ahora escuchará usted sólo cosas buenas de Frank Schirrmacher, pero en realidad tenía muchos enemigos ¿Y quiere saber por qué? Pues porque les molestaba el desprecio, el descuido entusiasta con el que dejaba caer de las páginas de su periódico trabajos que, según su criterio, no merecían estar allí. Como *fouletonista*, como periodista cultural, siempre fue muy político y extraordinariamente influyente». Así explica Jan Fleischhauer el impacto que ha causado en Alemania la temprana muerte, con sólo 54 años, de uno de los más reconocidos informadores alemanes y coeditor de *Frankfurter Allgemeine*.

«Conocerá a pocos periodistas a los que les ocurra que cada uno de sus artículos, cada uno de sus libros, se convierta en un evento cultural y sociológico», sigue el gran conocedor de su trayectoria profesional. «Y nadie como él supo instigar debates públicos. Incluso cuando no los lanzaba él, el debate esperaba a que Schirrmacher pronunciase la última palabra, como sucedió con el caso Wulff. No fue *Bild Zeitung*, con su dura campaña contra el ex presidente alemán por las acusaciones de cohecho, el que forzó la dimisión, sino Schirrmacher, cuando después de semanas en silencio publicó un artículo con su firma instando a Wulff a

asumir la responsabilidad del cargo, para no dilapidar el capital institucional alemán y al margen de su culpabilidad o inocencia». Pocas horas antes de que Schirrmacher falleciese a causa de un infarto, en su casa de Fráncfort, Christian Wulff presentaba en Berlín un libro en el que ajusta cuentas con quienes le obligaron a dimitir siendo inocente.

Schirrmacher llegó a la redacción de *Frankfurter Allgemeine* en 1984, recomendado por el politólogo Dolf Sternberger. Formado en Germanística, Filosofía y Literatura, conformó con sus críticas a la vida cultural alemana, hasta el punto que el editor estadounidense John Brockman ha reconocido que «consiguió que la vida intelectual alemana triunfase sobre la americana a base de poner sobre la mesa temas que nadie en América hubiese osado incluir en la agenda».

Entre esos temas destacó el terror biológico y social a envejecer en nuestros días, expuesto en su *bestseller* *El complot Matusalen*, en el que describía la marginación de los mayores que pierden su confianza, su salud y su trabajo. El último de sus libros fue *Ego, tras las trampas del juego capitalista* (2013), en el que denunciaba que nuestra sociedad ha sido envenenada por un discurso egoísta que amenaza con llevarnos a

KIKE PARA

la ruina. A raíz de ese libro, en el que desenmascaraba la ideología y la racionalidad del egoísmo, fue calificado como el Guy Debord conservador. «Lo que digo es que nos hemos visto arrastrados al interior de un sistema de pensamiento y comportamiento que nos enseña que es razonable ser egoístas. Esto es lo nuevo. Hablamos de una nueva racionalidad de gran repercusión que ha sido codificada en las propias máquinas, desde los algoritmos bursátiles de la negociación de alta frecuencia hasta

los modelos de riesgo de la NSA. No es tecnología, es política. Todo el mundo conoce los infiernos de la cadena de montaje y de la eficiencia de la época de Ford. Ahora extendemos esos criterios de eficiencia a lo social: pensar, escribir, caminar, correr, comunicar», defendía.

El Gottlieb Duttweiler Institute de Suiza considera a Schirrmacher uno de los 10 pensadores más influyentes del planeta, una galería de mentes maravillosas que incluye las de Steven Pinker, Daniel Kahneman o Richard Florida. Y desde todo el arco parlamentario alemán los mensajes de condolencia han evidenciado un aprecio político general. El vicescanciller y socialdemócrata Sigmar Gabriel aseguró haber «perdido a un amigo». El ministro en Cancillería y conservador

Peter Altmaier agradeció en Twitter al fallecido, cuyo nombre fue *trending topic* pocas horas después de su muerte, su contribución a debates como el de las repercusiones de internet. La líder de Los Verdes, Katrin Göring-Eckardt, también lamentó su muerte.

Frank Schirrmacher, periodista y escritor, nació en Wiesbaden (Alemania) el 5 de septiembre de 1959 y murió en Fráncfort (Alemania) el 12 de junio de 2014.

A l'internauta li agraden els webs dels diaris de paper

L'informe 'Digital News Report 2014' confirma que creix el consum multiplataforma en l'entorn digital

SALVADOR ENGUIX

El consum de notícies a internet és cada vegada més un consum "multiplataforma" i "multi-suport". És a dir, els internautes abracen una nova manera múltiple d'accedir a la informació periodística, tant en mitjans o versions digitals de mitjans, com en els "aparells" en els quals llegir els continguts. Ho diu l'estudi *Digital News Report 2014* divulgat pel Reuters Institute de la Universitat d'Oxford i el Center for Internet Studies and Digital Life de la Universitat de Navarra.

L'informe, basat en gairebé 19.000 entrevistes a tot el món (2.000 a Espanya), confirma diverses coses: que els webs i apps de diaris (49%) i els diaris de paper (47%) són, al costat dels informatius de la televisió (76%) els canals preferits pels espanyols per comprendre el món, davant les ràdios (22%) o les revistes (10%). Però també confirma aquest estudi que les xarxes socials (46%) són cada vegada més utilitzades pels espanyols per informar-se dels fets d'actualitat.

Ramón Salaverría, director del departament de Projectes Periodístics de la Universitat de Navarra, afirma que una de les conclusions clau de l'informe és que "els mitjans de referència i les noves plataformes digitals es beneficien mútuament". Da-

GETTYIMAGES

Un usuari d'internet llegeix les notícies en una tauleta

vant la idea que les xarxes socials anul·len els mitjans de comunicació tradicionals, el que es detecta, segons Salaverría, "és un profit mutu; els mitjans augmenten el seu abast gràcies

Els mitjans tradicionals i les plataformes en línia es beneficien mútuament

a la multiplicació informativa que propicien els usuaris de les xarxes socials, i les xarxes socials es consoliden com a plataformes informatives rellevants, precisament perquè hi circula

informació periodística de qualitat". Una idea que reforça el concepte de la "marca del periodista".

L'informe trasllada el creixent ús dels dispositius mòbils per a l'accés a la informació periodística. A Espanya, el consum digital de notícies es continua realitzant principalment des d'ordinadors (68% dels enquestats), però emergeixen amb força els telèfons intel·ligents o smartphones (46%) i les tauletes (21%). De fet, per al 22% dels internautes enquestats a Espanya el telèfon mòbil ja és el dispositiu principal d'accés a les notícies, especialment entre els menors de 35 anys.

L'estudi confirma que a Espanya hi ha "particularitats" respecte d'altres països. La princi-

pal, com subratlla Salaverría, és el valor que atorguen els internautes a la credibilitat personal dels periodistes. Perquè és l'únic país on el públic afirma que se sent més atret per la identitat dels periodistes (60%) que per les marques informatives (55%). A més, el 81% dels enquestats diu que s'estima més "notícies en les quals el reporter intenta reflectir una varietat d'opinions i deixa en mans del lector o l'espectador la decisió de decantar-se per alguna d'elles". És a dir, agrada, i molt, la pluralitat informativa. Finalment, tot just el 8,5% dels internautes afirma haver comprat notícies a internet durant l'últim any. Els més proclius a pagar per la informació en línia són els homes d'entre 25 i 34 anys. ●

La frontera entre periodismo y ficción

La Comisión Deontológica examina la entrevista "imaginaria" a la princesa Letizia de la revista 'Diez Minutos'

ROSARIO G. GÓMEZ
 Madrid

La Comisión de Arbitraje, Quejas y Deontología del periodismo estudiará a fondo la conversación ficticia con la princesa de Asturias difundida por la revista *Diez Minutos* en la edición del 28 de mayo. Con una gran foto, esta publicación anunciaba en portada una "entrevista imaginaria" a doña Letizia con motivo del décimo aniversario de su matrimonio. Y añadía: "Recreamos con datos contrastados y testimonios fiables la conversación que podría haber tenido con nuestra revista". A continuación, se suceden tres páginas con el clásico formato de pregunta-respuesta donde doña Letizia contesta en primera persona. *Diez Minutos* incluso entrecomilla este titular: "El Príncipe y yo tenemos caracteres distintos, pero nos admiramos", que no deja de ser mera fabulación.

El organismo que vela por la ética profesional ha recibido una solicitud del Colegio de Periodistas de Murcia para que emita un

informe-resolución sobre la polémica entrevista. Considera que contenidos de este tipo son un "descrédito" para el periodismo y vulneran "los principios generales de la deontología profesional". Y especialmente, remarcan, los que refieren al respeto a la verdad y el deber de difundir con honestidad la información. La propia revista calificaba de "ejercicio de osadía" entrevistar "de manera figurada" a la princesa de Asturias. E intentaba aclarar: "Hemos imaginado una charla con ella, una entrevista improbable con respuestas reales".

Sin embargo, los periodistas murcianos dudan de la conveniencia de que publicaciones de naturaleza informativa utilicen géneros periodísticos para "la elaboración de ficciones".

El presidente de la Comisión de Quejas de la Federación de Asociaciones de Periodistas de España (FAPE), Manuel Núñez Encabo, asegura que el organismo no ha recibido ninguna indicación desde el palacio de la Zarzuela y remarca que este caso se

La princesa Letizia, en los jardines del Museo Naval de Madrid. / D. POZO

analizará "con el mismo rigor de siempre". No obstante, es consciente de que despierta interés y tiene relevancia pública. "Tenemos que ver si este contenido, aunque sea una entrevista imaginaria, desnaturaliza un medio de información y su identidad. Eso podría tener consecuencias deontológicas y jurídicas", sostiene Núñez Encabo.

Para este catedrático de la Universidad Complutense, lo fundamental es dilucidar la veracidad de la información, si ha habido autorización de la protagonista para publicar la entrevista —aunque sea ficticia— y si se ha podido vulnerar el derecho al honor y a la intimidad de la persona afectada. La Comisión de Quejas dará pautas teniendo en cuenta que "la libertad de información debe ser compatible con la veracidad".

Una de las últimas resoluciones de este organismo analizaba un falso documental: el que elaboró Jordi Évole sobre el 23-F, emitido en La Sexta. La Comisión de Quejas determinó que el programa, "fundamentado en mentiras", era una patraña que pretendía experimentar y transgredir. Añadía que su objetivo no era engañar al público, sino llamar la atención y obtener audiencia. Aunque al tratarse de un hecho de trascendencia histórica para la democracia "los objetivos del programa podrían haberse intentado con procedimientos periodísticos ajustados a sus principios deontológicos".

Manning diu que va filtrar informació “per amor al meu país”

FRANCESC PEIRÓN
 Nova York. Corresponsal

Nascut com a Bradley Edward, fa 26 anys, el soldat Manning s'expressa ara des de la seva altra personalitat, la femenina que respon per Chelsea.

“Vaig triar filtrar informació classificada el 2010 per amor al meu país i el sentit del deure cap als altres”. Així s'expressa Chelsea Manning, en un article de l'edició d'ahir del *The New York Times*, firmat des de la presó de

Leavenworth, a Kansas, on compleix 35 anys de condemna. “Entenc que les meves accions van violar la llei”, reconeix.

Considera que aquest és el moment adequat per expressar-se públicament perquè les preocupacions que van motivar la seva actuació continuen irresoltes. “Quan la guerra civil brolla a l'Iraq i Amèrica es planteja de nou una intervenció, aquest negoci inacabat hauria d'encoratjar la urgència de com l'exèrcit dels Estats Units controla la cobertura

dels mitjans sobre la seva llarga implicació allà i a l'Afganistan”, afirma en el seu escrit.

“Crec que els actuals límits en la llibertat de premsa i el secretisme del Govern fa impossible per als americans la bona comprensió del que passa en les guerres que tots financem”, insisteix.

Manning va assolir notorietat per la filtració de milers i milers de cables diplomàtics que van deixar al descobert les vergonyes i més coses de la política exterior dels Estats Units. I, de retruc, de molts altres països. Les seves filtracions van destapar, a més, casos d'abusos, maltractaments i violència gratuïta que els uniformats nord-americans van causar en la població civil de l'Iraq. Ell va ser qui va filtrar a Julian Assange, refugiat a Londres a l'ambaixada de l'Equador, els papers que van convertir Wikileaks en un pe-

rill per al departament d'Estat.

Fa uns dies, en una entrevista concedida al magazine de *La Vanguardia*, el periodista i escriptor Gay Talese establí la diferència entre els heroics reporters de la guerra del Vietnam, que es van

El soldat creu des de la presó que la guerra civil iraquiana justifica més que mai les seves accions

buscar la vida per si mateixos, i els informadors “integrats” en les unitats de l'exèrcit dels Estats Units. “El periodista ha de ser fora del tanc”, va subratllar Talese. En aquesta línia coincideix Manning. Explica que com a analista

d'intel·ligència li tocava investigar presumptes autors de “literatura antiiraquiana” quan en realitat no eren més que crítics amb el govern de Maliki.

Des del seu càrrec, tenia accés a molta informació que després havien de resumir en una frase. Afegeix que en aquesta tasca de desinformació sobre la realitat de l'Iraq comptaven amb la col·laboració dels periodistes integrats.

Després del que es va aprendre al Vietnam, on el periodisme va fer un cru retrat de la guerra, explica que ara els informadors són seleccionats amb molta cura i els elegits es troben sota l'amenaça de ser expulsats en cas de reportar notícies que no agradin al Pentàgon. En veure que els professionals de la informació eviten la controvèrsia, ell es va decidir a actuar. ●

EL OYENTE

Ninfas de Oro 2014

LUIS OZ

A sus 54 años, el Festival de Montecarlo es uno de los más prestigiosos del mundo y sus Ninfas de Oro (copias de la que se conserva en el museo del Louvre, obra de F.-J. Bosio, escultor principal de Luis XVIII), una garantía del trabajo bien hecho.

Reconoce los mejores programas y a los mejores actores de televisión en cuatro categorías: series dramáticas y comedias, películas, miniseries y actualidad.

El jurado de actualidad, formado este año por representantes de CNN, Sky News, Al Jazeera, TV2 noruega, KBS surcoreana, RT rusa y dos independientes (una británica y un español), visionó la semana pasada 26 entradas finalistas.

En la categoría de 24 horas competían tres sobre Ucrania, una (de la BBC) sobre el golpe de Egipto y otra, de la CBC canadiense, sobre el escándalo que acabó con la carrera política de Rob Ford, alcalde de Toronto.

La Ninfa se la llevó *Shooting in Independence Square*, reportaje de la CNN sobre la tensión de enero en Maidán por su fuerza narrativa y la calidad de sus imágenes.

En noticias, una entrada española -*A train crashed in Spain*, de TVE, sobre el accidente de Santiago- competía con dos reportajes sobre la guerra olvidada en la República Centroafricana (uno de la BBC y otro de Sky), otro de la DW sobre la situación actual en Bosnia, uno de AJ sobre la crisis de la minería del carbón en Polonia y dos (de CNN y la TV2 noruega respectivamente) sobre la cobertura del tifón de Filipinas y los preparativos de los juegos de invierno en Sochi.

La Ninfa se la llevó de nuevo (es la quinta en su palmarés) Alex Crawford, la corresponsal para África de Sky, por un trabajo desde la República Centroafricana enfocado en la violación como arma de guerra.

Los 12 documentales que competían eran trabajos de investigación de gran calidad sobre el sexo legal en Alemania, los cerdos muertos que flotan en los ríos en China, la repatriación de cien mil coreanos por Japón, las víctimas de ataques con ácido en Asia, las guerras de Irak y Siria, el Prozac, la contaminación en Suecia y Rumanía, el problema palestino visto por un fotógrafo judío, la vida en una escuela japonesa y la historia de dos niñas chinas adoptadas: una en EEUU y otra en Noruega.

La Ninfa al mejor documental informativo fue para *Identidad y exilio*, de AJ, una mirada a las raíces psicológicas del conflicto palestino-israelí. La Ninfa al mejor documental social fue para *Twin sisters*, el reencuentro de dos gemelas adoptadas en China, una obra de arte cuya producción ha costado 250.000 euros y cuatro años de trabajo.

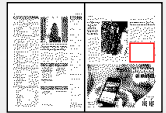
cientes y hace muchos años que lo reiteramos, de que, en efecto, no es suficiente con adelantar la programación televisiva, pero creemos que esta medida sí sería lo suficientemente importante, pues tendría gran repercusión en los usos y costumbres de la población.— **Ignacio Buque-ras y Bach.** Presidente de la Comisión Nacional para la Racionalización de los Horarios Españoles y de ARHOE.

Horarios racionales para la televisión

En España los telediarios comienzan a las nueve de la noche; y los programas de máxima audiencia —el llamado *prime time*— lo hacen a las diez y más tarde, es decir, cuando en otros países europeos están terminando. Estos horarios tan anómalos crean problemas a muchas personas, ya que, al reducir las horas de sueño, aumentan el cansancio y el estrés, propician una mayor siniestralidad laboral y de tráfico, así como el absentismo, y afectan a la productividad y al rendimiento escolar. Naturalmente, somos libres de apagar el televisor, pero no todos contamos con suficiente fuerza de voluntad para hacerlo, sobre todo si se emiten programas de interés. Los datos de audiencia

reflejan que muchas personas permanecen sentadas frente al televisor a horas tardías. Así no hay quién pueda rendir en condiciones.

La comisión que presido lleva años reclamando a los responsables de las cadenas de televisión que alcancen un acuerdo para el adelanto conjunto de sus emisiones. Ahora la ministra de Sanidad, Servicios Sociales e Igualdad, Ana Mato, ha apoyado nuestras propuestas y, recientemente, en una reunión con directivos de UTECA, que agrupa a los operadores privados de cobertura nacional, les pidió el adelanto de los telediarios de sobremesa y noche entre 30 y 60 minutos y la finalización del *prime time*, como máximo, a las once de la noche. UTECA ha respondido que comparte la preocupación por mejorar la conciliación de la vida personal y laboral, pero que “son los ciudadanos quienes marcan las pautas y tendencias en los horarios de emisión, no al contrario”. En nuestra comisión somos cons-

CERTAMEN / POLÉMICA POR EL VEREDICTO

Vasile cuestiona la participación de Mediaset en los Premios Iris

MADRID • El consejero delegado de Mediaset España, Paolo Vasile, cuestionó la participación del grupo en los Premios Iris que concede la Academia de las Ciencias y las Artes de Televisión (ATV) ya que consideró que los reconocimientos se “los da el público y no los académicos”.

“La Academia no nos representa”, comentó Vasile en un encuentro con periodistas para hacer balance de los datos de audiencia de Telecinco en el primer semestre de 2014, en el que recalcó que Mediaset “no está en la Academia” y que “la gloria” que buscan “es el éxito” de sus programas.

Los Premios Iris de Televisión, que distinguen el trabajo de los profesionales del medio televisivo, otorgaron este año dos galardones especiales a Mediaset, que presentó doce candidaturas (10 de Telecinco, una de Cuatro y una de Divinity).

INTERNET

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
14/06/14	El Col·legi de Periodistes entrega les Pexines de l'any / Diari de Tarragona	62	1
14/06/14	Els periodistes tarragonins lliuren les Petxines de la informació / Tot Tarragona	63	1
14/06/14	Els periodistes tarragonins lliuren les petxines de la informació / TARRAGONA 21	64	1
14/06/14	Manel Fontdevila parlarà de la llibertat d'expressió al Col·legi de Periodistes / Regio7	65	1
15/06/14	Manel Fontdevila explicarà a Manresa la seva visió de la llibertat d'expressió / NacioDigital.cat	66	1
16/06/14	Manel Fontdevila explicarà a Manresa la seva visió de la llibertat d'expressió / Manresainfo.cat	67	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
14/06/14	Mitjans en Lluita presenta un diari sobre la crisi del periodisme / Sindicat de Periodistes de Catalunya	69	1

Col·legi de Periodistes de Catalunya

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

El Col·legi de Periodistes entrega les Pextines de l'any

Sábado, 14 de junio de 2014

El periodista Enric Pujol (Tarragona, 1954) ha estat distingit amb la Petxina Daurada que atorga la junta de la Demarcació de Tarragona del Col·legi de Periodistes de Catalunya, en el marc de la vint-i-dosena edició de la Festa de les Petxines de la Informació, celebrada aquest vespre al Centre d'Art Cal Massó de Reus. D'altra banda, l'Associació provincial de paràlisi cerebral de Tarragona La Muntanyeta ha estat guardonat amb la Petxina Oberta, a la qual també estaven nominats l'Ajuntament d'Altafulla i el festival Tarraco Viva. La Petxina Tancada ha estat per a Javier Ruiz, jutge-degà dels Jutjats de Reus, que ha superat en nombre de vots als altres candidats: el cap del gabinet d'alcaldia de l'Ajuntament de Tarragona, Gustavo Cuadrado, i els Mossos d'Esquadra. La Festa de les Petxines de la Informació és la cita anual dels periodistes tarragonins, durant la qual els col·legiats voten la Petxina Oberta, que reconeix la font informativa que ha atès amb rigor, diligència i efectivitat els requeriments dels periodistes, i la Petxina Tancada, que vol ser un toc d'atenció a aquella font informativa que ha entorpit la feina dels mitjans de comunicació. També es fa lliurament de la Petxina Daurada, una distinció amb què la junta de la Demarcació vol reconèixer la trajectòria professional i la valuosa experiència d'un periodista. Enguany, d'Enric Pujol, que durant 34 anys ha treballat a Radio Nacional i ha escrit nombrosos llibres. Al marge de l'entrega de premis, la Festa de les Petxines, que ha comptat amb la presència de la degana del CPC, Neus Bonet, ha organitzat una rifa en què s'han sortejat diferents productes, gràcies a la col·laboració de l'Ajuntament de Tarragona, la Cooperativa Falset Marçà, el Consell Regulador de la DO Tarragona, la Joieria Zaida, Ocine i Port Aventura.

Els periodistes tarragonins lliuren les Petxines de la informació

Sábado, 14 de junio de 2014

El periodista Enric Pujol (Tarragona, 1954) ha estat distingit amb la Petxina Daurada que atorga la junta de la Demarcació de Tarragona del Col·legi de Periodistes de Catalunya, en el marc de la vint-i-dosena edició de la Festa de les Petxines de la Informació, celebrada aquest vespre al Centre d'Art Cal Massó de Reus. D'altra banda, l'Associació provincial de paràlisi cerebral de Tarragona La Muntanyeta ha estat guardonat amb la Petxina Oberta, a la qual també estaven nominats l'Ajuntament d'Altafulla i el festival Tarraco Viva. La Petxina Tancada ha estat per a Javier Ruiz, jutge-degà dels Jutjats de Reus, que ha superat en nombre de vots als altres candidats: el cap del gabinet d'alcaldia de l'Ajuntament de Tarragona, Gustavo Cuadrado, i els Mossos d'Esquadra. La Festa de les Petxines de la Informació és la cita anual dels periodistes tarragonins, durant la qual els col·legiats voten la Petxina Oberta, que reconeix la font informativa que ha atès amb rigor, diligència i efectivitat els requeriments dels periodistes, i la Petxina Tancada, que vol ser un toc d'atenció a aquella font informativa que ha entorpit la feina dels mitjans de comunicació. També es fa lliurament de la Petxina Daurada, una distinció amb què la junta de la Demarcació vol reconèixer la trajectòria professional i la valuosa experiència d'un periodista. Enguany, d'Enric Pujol, que durant 34 anys ha treballat a Radio Nacional i ha escrit nombrosos llibres. Al marge de l'entrega de premis, la Festa de les Petxines, que ha comptat amb la presència de la degana del CPC, Neus Bonet, ha organitzat una rifa en què s'han sortejat diferents productes, gràcies a la col·laboració de l'Ajuntament de Tarragona, la Cooperativa Falset Marçà, el Consell Regulador de la DO Tarragona, la Joieria Zaida, Ocine i Port Aventura.

Els periodistes tarragonins lliuren les petxines de la informació

Sábado, 14 de junio de 2014

Imatge dels guanyadors de les Petxines 2014 El periodista Enric Pujol (Tarragona, 1954) ha estat distingit amb la Petxina Daurada que atorga la junta de la Demarcació de Tarragona del Col·legi de Periodistes de Catalunya, en el marc de la vint-i-dosena edició de la Festa de les Petxines de la Informació, celebrada aquest vespre al Centre d'Art Cal Massó de Reus. D'altra banda, l'Associació provincial de paràlisi cerebral de Tarragona La Muntanyeta ha estat guardonat amb la Petxina Oberta, a la qual també estaven nominats l'Ajuntament d'Altafulla i el festival Tarraco Viva. La Petxina Tancada ha estat per a Javier Ruiz, jutge-degà dels Jutjats de Reus, que ha superat en nombre de vots als altres candidats: el cap del gabinet d'alcaldia de l'Ajuntament de Tarragona, Gustavo Cuadrado, i els Mossos d'Esquadra. La Festa de les Petxines de la Informació és la cita anual dels periodistes tarragonins, durant la qual els col·legiats voten la Petxina Oberta, que reconeix la font informativa que ha atès amb rigor, diligència i efectivitat els requeriments dels periodistes, i la Petxina Tancada, que vol ser un toc d'atenció a aquella font informativa que ha entorpit la feina dels mitjans de comunicació. També es fa lliurament de la Petxina Daurada, una distinció amb què la junta de la Demarcació vol reconèixer la trajectòria professional i la valuosa experiència d'un periodista. Enguany, d'Enric Pujol, que durant 34 anys ha treballat a Radio Nacional i ha escrit nombrosos llibres. Al marge de l'entrega de premis, la Festa de les Petxines, que ha comptat amb la presència de la degana del CPC, Neus Bonet, ha organitzat una rifa en què s'han sortejat diferents productes, gràcies a la col·laboració de l'Ajuntament de Tarragona, la Cooperativa Falset Marçà, el Consell Regulador de la DO Tarragona, la Joieria Zaida, Ocine i Port Aventura Tweet

Manel Fontdevila parlarà de la llibertat d'expressió al Col·legi de Periodistes

Sábado, 14 de junio de 2014

El dibuixant i humorista gràfic Manel Fontdevila (Manresa, 1965) protagonitzarà la xerrada oberta al públic que tindrà lloc el proper dimecres dia 18 de juny, a les 20.30 h, a la seu de la Demarcació de la Catalunya Central del Col·legi de Periodistes de Catalunya (Plana de l'Om, 6, 1r), a Manresa. Manel Fontdevila ha estat notícia els darrers dies per la seva decisió, compartida per altres companys d'ofici, de deixar la revista El Jueves després que l'editorial propietària de la publicació, RBA, decidís vetar una portada en què apareixia el rei Joan Carles traspasant al seu fill Felip una corona plena de fems com a símbol de la delicada situació que viu la desacreditada monarquia espanyola. L'acte, que porta per títol Manel i les reials conviccions, serà moderat per Gonçal Mazcuñán, president de l'entitat. L'endemà, precisament, es farà l'acte de coronació de Felip VI. D'altra banda, la demarcació recentment constituïda es presentarà dimarts (21 h) a la biblioteca Ramon Vinyes i Cluet de Berga amb una xerrada, Els reptes del món educatiu a Catalunya, la perspectiva d'un periodista a les aules, a càrrec de Manel Alias.

Manel Fontdevila explicarà a Manresa la seva visió de la llibertat d'expressió

Domingo, 15 de junio de 2014

El passat dijous 5 de juny va ser un dia complicat per al dibuixant manresà Manel Fontdevila (Manresa, 1965), després de 20 anys deixava 'El Jueves'. Una altra vegada, una portada sobre la monarquia... En aquesta ocasió, però, va dir prou i va plegar. No era el jutge qui havia retirat la revista com al 2007, l'empresa editora, RBA, segons van explicar els dibuixants, va fer canviar la portada a última hora. La revista va sortir un dia més tard, i el Rei Joan Carles I ja no cedia al fill una pudorosa corona. De l'acudit del Manel, ni rastre. Fontdevila no va plegar sol. El va acompanyar Albert Fontey, el seu company a la secció 'Para ti que eres joven' i director de la revista. I al seu darrere, set dibuixants i col·laboradors més. Els uns defensen que és un acte de censura, els altres, ho neguen. Un dia abans, -el mateix que alguns dibuixants publicaran un especial-, de la culminació del relleu a la corona, origen del conflicte, Manel Fontdevila passarà per la seu de la Demarcació de la Catalunya Central del Col·legi de Periodistes de Catalunya per recordar aquelles hores conflictives, però, sobretot per reflexionar sobre la salut de la llibertat d'expressió al nostre país. La trobada, amb el títol 'Manel i les reials conviccions', es farà el dimecres 18 de juny a 2/4 de 9 del vespre, a les instal·lacions de la Demarcació a Manresa (plana de l'Om, 6, 1er). Els assistents podran preguntar, analitzar i, és clar, somriure amb el Manel.

Manel Fontdevila explicarà a Manresa la seva visió de la llibertat d'expressió

Lunes, 16 de junio de 2014

El passat dijous 5 de juny va ser un dia complicat per al dibuixant manresà Manel Fontdevila (Manresa, 1965), després de 20 anys deixava 'El Jueves'. Una altra vegada, una portada sobre la monarquia... En aquesta ocasió, però, va dir prou i va plegar. No era el jutge qui havia retirat la revista com al 2007, l'empresa editora, RBA, segons van explicar els dibuixants, va fer canviar la portada a última hora. La revista va sortir un dia més tard, i el Rei Joan Carles I ja no cedia al fill una pudorosa corona. De l'acudit del Manel, ni rastre. Fontdevila no va plegar sol. El va acompanyar Albert Fontey, el seu company a la secció 'Para ti que eres joven' i director de la revista. I al seu darrere, set dibuixants i col·laboradors més. Els uns defensen que és un acte de censura, els altres, ho neguen. Un dia abans de la culminació del relleu a la corona, origen del conflicte, Manel Fontdevila passarà per la seu de la Demarcació de la Catalunya Central del Col·legi de Periodistes de Catalunya per recordar aquelles hores conflictives, però, sobretot per reflexionar sobre la salut de la llibertat d'expressió al nostre país. La trobada, amb el títol 'Manel i les reials conviccions', es farà el dimecres 18 de juny a 2/4 de 9 del vespre, a les instal·lacions de la Demarcació a Manresa (plana de l'Om, 6, 1er). Els assistents podran preguntar, analitzar i, és clar, somriure amb el Manel.

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Mitjans en Lluïta presenta un diari sobre la crisi del periodisme

Sábado, 14 de junio de 2014

Portada del diari de Mitjans en Lluïta La publicació es presentarà en el decurs de la IV Assemblea de la plataforma que es farà aquest dissabte 14 al centre cívic de la Sedeta. L'edició és de 12.000 exemplars on també es farà un homenatge als dibuixats d' El Jueves Mitjans en Lluïta ha convocat per al proper dissabte la seva IV Assemblea General, en la que, segons el comunicat fet públic per la coordinadora, farà balanç de les darreres activitats, definirà objectius i prioritats cara al proper curs i presentarà una publicació especial en la qual denuncia la precarietat de l'ofici, es repassa l'activitat de Mitjans en Lluïta i es plantegen les reivindicacions del col·lectiu per recuperar la dignitat de l'ofici i garantir un periodisme de qualitat. La presentació de la publicació, en la qual hi han participat periodistes de tots els àmbits, i de la que se n'han imprès 12.000 exemplars que es distribuïran gratuïtament, es farà durant l'assemblea oberta, que tindrà lloc el proper dissabte, 14 de juny, al centre cívic La Sedeta, de Barcelona, a les 11h del matí. El titular de portada «La precarietat del periodisme des de dins» resumeix l'objectiu de la coordinadora amb aquesta iniciativa que és explicar al conjunt de la societat quina és la situació laboral i professional que hi ha als mitjans. La sessió servirà per organitzar-ne la distribució a les redaccions dels mitjans de comunicació i també a entitats, col·lectius i institucions, així com a les mobilitzacions socials al carrer. Durant l'assemblea també es retrà homenatge als dibuixants d' El Jueves que han decidit deixar la revista en protesta per la censura de l'empresa editora, RBA. Un d'ells és un dels dos dibuixants que han col·laborat amb el diari de Mitjans en Lluïta que es presenta aquest dissabte. La sessió tindrà com a epíleg un aperitiu que es farà al mateix centre cívic i amb el qual es pretén pagar les despeses d'impressió que ha generat l'edició de la publicació.